

JORNADA SOBRE EL COMPROMÍS DE L'ESGLÉSIA EN LA REINSERCIÓ DELS PRESOS

Vida després de la presó

El pas de la vida entre reixes a la vida en llibertat és molt més complicat del que molts es poden pensar. Hi ha un bon nombre d'interns que no tenen família ni recursos per afrontar amb garanties el futur després de la seva estada a presó. La reinserció esdevindria per a ells una quimera llunyana si no fos perquè hi ha entitats i persones, la majoria d'Església, que ofereixen espais d'acollida per a la reconstrucció de les seves vides. Alguns d'aquests recursos van ser presentats el 28 de gener passat al Seminari de Barcelona durant la jornada «I després de la presó, què?», organitzada pel Secretariat de Pastoral Penitenciària (SEPAP) de la província eclesiàstica de Barcelona.

P 3-5

**Vulneració
dels drets
humans
als Centres
d'Internament
per a Estrangers**

P 12 i 28

P. JOSÉ M. CAROD,
director del SEPAP:

**«L'Església estarà sempre
amb els més necessitats»**

El valor del silenci als mitjans de comunicació

Coincidint amb la festivitat de Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes, la Santa Seu va presentar el 24 de gener passat el missatge del papa Benet XVI amb motiu de la 46a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. Amb el títol *Silenci i paraula: Camí d'Evangelització*. El Pontífex en el seu missatge destaca la importància del silenci i la paraula en la comunicació, un aspecte que «a vegades s'oblida i avui és particularment necessari recordar».

A les diòcesis de Tarragona, Girona i Barcelona, com ha passat en els darrers anys, també es va celebrar solemnement la festa dels periodistes. Precisament un dels sacerdots que a Catalunya més s'ha implicat en el món de la comunicació, Mn. Jordi Piquer, va rebre l'endemà el premi Bravo de la CEE per la seva llarga trajectòria a l'arquebisbat de Barcelona. P 7 i 20-23

Els coptes veuen amb incertesa el futur a Egipte

Els fidels de l'Església ortodoxa copta van celebrar el 7 de gener el seu Nadal, fixat pel seu propi calendari. A mig camí entre el record del brutal atemptat contra una església d'Alexandria, ara fa un any, i l'angoixa per la incertesa d'un parlament islamista. Així ha viscut la minoria cristiana a Egipte una de les festes més assenyalades del seu calendari. P 8

Sumari

P 11 Comunitat de Sant Joan, jove realitat eclesial

P 19 El bisbe Tena i els sacerdots ancians

P 24 Dotze servents de Déu en camí de beatificació

P 30 Es presenta una nova Bíblia interconfessional

P 31 Mil números de la revista «Documents d'Església»

Editorial

Lluita contra el càncer

El 4 de febrer celebrem el Dia Institucional contra el Càncer. L'OMS (Organització Mundial de la Salut) dona suport a la Unió Internacional contra el càncer i promou mitjans per alleugerir la càrrega mundial de la malaltia perquè encara avui el càncer és una de les principals causes de mortaldat arreu del món i de molts patiments en el malalt i en les persones del seu entorn. Segons les dades del Pla director d'Oncologia de la Generalitat, el càncer de mama és el més freqüent en les dones a Catalunya, amb prop de 5.100 casos l'any, la qual cosa suposa quasi el 30% de tots els tumors en dones. La incidència d'aquest càncer augmenta en un 2,5% anual, bàsicament entre les dones més grans; mentre que en les dones més joves, per sota dels 45 anys, la tendència és a estabilitzar-se o, fins i tot, a disminuir. Amb tot, la taxa de mortalitat ha disminuït un 2,7% anual en el període de 1995 a 2009. Actualment, les dones que pateixen càncer de mama tenen una supervivència del 81% al cap de 5 anys, una mica superior a la mitjana europea que, en el mateix període observat, és del 79%. Les causes d'aquesta millora són el progrés en el diagnòstic en etapes precoces de la malaltia, el cribratge mitjançant la mamografia i les millores en els tractaments. També la investigació genètica ha fet aportacions importants, com la identificació de tres regions genòmiques que poden estar relacionades amb el desenvolupament de la malaltia. Des de fa anys es treballa en la prevenció del càncer, amb campanyes de sensibilització a diversos nivells. Això demana

sovint uns canvis d'hàbits, alimentaris, exercici, controls periòdics i també de renúncia al tabac. Es calcula que al món quatre milions de persones moren a l'any perquè fumen, que el tabac és una droga que produeix més dependència en el qui la consumeix que l'heroïna o la cocaïna. Deixar de fumar és possible, però cal la decisió i el coratge personal i, sovint, l'ajuda d'un professional. També actua com un important factor de prevenció la capacitat d'acceptar, de verbalitzar i de comunicar els problemes. Els càncers podrien anar units a l'afebliment, a l'estrès i a conflictes interiors... Una altra línia en la qual es treballa és l'augment de la qualitat de vida dels malalts. La consciència lúcida de la pròpia malaltia, la companyia propera dels éssers estimats, la confiança i el diàleg habitual amb un equip mèdic, ajuda molt a afrontar-la. Es diu que la persona sana no és la que no té problemes de salut, sinó la que està en condicions d'afrontar-los. Moltes persones conviuen llargs anys amb aquesta malaltia i amb una qualitat de vida acceptable. Quantes vegades la malaltia ha unit també famílies o ha refet relacions malmeses! I també, com a creients, hem d'estar oberts al miracle. Excepcionalment pot ser la guarició física, però l'acceptació i la voluntat de lluita davant de la malaltia són ja «miracles», en el sentit etimològic de cosa admirable. El proper dia 11 celebrarem la festivitat de la Mare de Déu de Lourdes. Els malalts acudeixen al santuari de l'Alt Pirineu amb fe, i en retornen, si no guarits, sí enfortits interiorment. Aquest és el miracle permanent de Lourdes.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Ferran Blasi, Margarita Borrull, Gadi Bosch, Xavier Caravaca, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Marisa Jiménez, Joan A. Mateo, Javier Molina, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quim Pons, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Carles Soler, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Joan Vernet, Joan Viñas, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

Un nou lllindar

Més que una simple activitat

Quan la fe s'afebleix, hi ha qui es demana: que no n'hi ha prou de ser una bona persona, de fer simplement el bé? La pregunta pot tenir diferents vessants. Des de qui s'ho demana perquè pensa que fer el bé és una activitat com una altra, fins als qui s'ho plantegen com a alternativa a la fe cristiana. L'exercici de la caritat és més que una simple activitat, és més que «fer coses» pels altres. Hi ha un «plus» en l'amor del cristià.

«L'actuació pràctica —diu Benet XVI— resulta insuficient si en ella no es pot percebre l'amor per l'home, un amor que s'alimenta en el trobament amb Crist. L'íntima participació personal en les necessitats i els sofriments de l'altre esdevé així un donar-me jo mateix: perquè el do no humiliï l'altre, no sols he

donar-li quelcom meu, sinó jo mateix; ha de ser part del do com a persona.» Els cristians podem donar raó del foc interior que encén tot el que som, fem i diem, quan ens donem solidàriament del tot.

La caritat no és mai excoient, sinó integradora. Va més enllà del donar per poder rebre o donar-se per aconseguir un reconeixement personal. Arriba fins i tot a tastar la creu, com Jesús i, per això, pot donar a entendre el valor sacrificial de l'esforç, la raó de gastar la pròpia vida en favor de l'altre, el valor redemptor de la dimensió radical de la manera d'actuar cristiana. Els primers cristians ho entenen molt bé quan capten de Jesús el seu amor apassionat a tota persona i el caràcter extrem de l'amor als enemics.

Sebastià Taltavull Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona

Quan a la beata Teresa de Calcuta se li demanava d'on rebia la força per dur a terme un treball tan dur entre els més pobres deia: «De la missa de cada dia.» La pregària esdevé així el revulsiu que mou a viure segons Jesús els valors de l'Evangeli i allibera de caure en aquell activisme que pot buidar de sentit una opció de voluntariat. El qui prega com ho fa i ensenya Jesús no pretén que Déu s'ajusti als nostres plans, sinó que més aviat ens predisposa a acceptar amb amor els seus. La dimensió transcendent que la pregària dona a la vida i els vincles de solidaritat que se'n deriven fan que tota l'activitat humana prengui aquella dimensió nova que ens prepara per al millor servei caritatiu.

Esperança més enllà de la presó

La Llar Mercedària de Barcelona fa 40 anys que acull presos de permís o en tercer grau

Samuel Gutiérrez

Gustavo és equatorià i té 33 anys. En fa quatre que és a Espanya, però tres i mig els ha passat a la presó. Va ser detingut a l'aeroport del Prat amb una maleta en què van trobar uns quants quilos de cocaïna. D'allí directament a la presó Model de Barcelona. Era la seva primera entrada a la presó i espera que sigui l'última. Uns coneguts al seu país li van proposar portar un paquet en el seu viatge a Espanya, servei que seria molt ben remunerat. El preu, però, que va acabar pagant li va sortir força car: cinc anys de condemna per tràfic de droga i tots els seus somnis van anar-se'n en orris. Als tres anys i mig, després d'una experiència terriblement dura que tan sols pot conèixer aquell que l'ha viscuda, Gustavo ha obtingut el tercer grau penitenciari. Sense família ni recursos econòmics, ha estat acollit a la Llar Mercedària de Can Travi, on ha trobat no tan sols un sostre sota el qual allotjar-se sinó una gran família de gairebé quinze persones que intenten fer-li més fàcil el pas de la vida a la presó a la vida en societat.

La història de Gustavo, el nom del qual és fictici, és la història de molts presos avui a les presons catalanes. Com ell, també hi ha un gran nombre d'interns que en complir part de la condemna i començar a gaudir de permisos penitenciaris tenen dificultats per exercir-los perquè no tenen família ni recursos. Passa el mateix quan adquireixen el tercer grau o la llibertat condicional. Per donar resposta a aquesta necessitat creixent, sobretot entre els estrangers, però també entre els autòctons, l'Església compta amb diversos recursos socials, alguns dels quals van ser presentats el 28 de gener passat a la jornada *«Després de la presó, què? 4 cases, 4 sacerdots, 40 presos, organitzada pel Secretariat de Pastoral Penitenciària (SEPA) de la Província Eclesiàstica de Barcelona»*.

Ambient frater

El gran referent de les cases d'acollida per a presos a Catalunya és la Llar Mercedària de Can Travi, a Barcelona, fundada el 1972 per a aquells presos que sortien en llibertat i no tenien on anar. Promogut per l'Orde de la Mercè, el projecte liderat pel P. Bienvenido Lahoz pretenia no tan sols oferir allotjament i aliment als qui no en tenen, sinó oferir una llar càlida i fraterna, regentada per

«La presó provoca unes mancances i unes ferides que la gent no es pot ni imaginar. Els cristians ens hauríem d'involucrar més en la reinserció dels presos»

una comunitat de frares mercedaris, que ajudés de manera efectiva i afectiva a la reinserció. «Això és com una gran família —afirma el P. José Juan Galve, director de la Llar Mercedària—. L'objectiu és cobrir les seves necessitats primàries i alhora oferir-los un ambient familiar en què poder reconstruir-se com a persones. Aquí la gent s'ha de sentir com a casa seva.»

La fundació el 1972 de la Llar Mercedària de Barcelona va ser la resposta pionera i valenta a un gran buit existent en el sistema penitenciari d'aleshores. «Va ser una novetat total», reconeix el responsable de la casa. Quaranta anys després, amb un context i sistema totalment diferent, el buit continua sent el mateix o fins i tot més gran. La Llar continua sent necessària perquè molts interns —acull més de cent persones

cada any— puguin gaudir dels seus permisos, del tercer grau o de la llibertat condicional. Les peticions són tantes que poden arribar a demorar-se fins a dos mesos. «Amb les retallades socials previstes per la Generalitat —assegura el P. Galve— la situació empitjorarà molt. Tot i que ens costi, potser haurem de reduir a la meitat les places que oferim avui.» A diferència del que ha passat amb altres recursos socials d'aquest estil, la inserció de la Llar en el districte d'Horta-Guinardó ha estat molt satisfactòria. Ubicat en uns pisos del carrer Can Travi (antic carrer Berruguete) cedits per la benefactora Rosa Gay, no hi ha hagut mai problemes amb el veïnat i, en els darrers temps, fins i tot s'han produït bones sinergies, sobretot amb la parròquia de la Mare de Déu de Natzaret, regentada també pels mercedaris.

Família nombrosa

A Can Travi conviuen actualment tres frares mercedaris, deu residents i dues treballadores de la llar a temps parcial. «La veritat és que estem molt entretinguts», assegura amb humor el director de la Llar. Els residents van i vénen, segons les condicions penitenciaris en les quals es troben, amb molta llibertat i confiança. En el dia a dia, es troben sobretot en els àpats i a la sala de la televisió. En aquesta darrera, en una de les lleixes de la prestatgeria, crida l'atenció la foto emmarcada de dos

braços que travessen uns barrots de la presó amb una inscripció que diu: «I després què? És la pregunta omnipresent en la ment i el cor dels interns. La Llar Mercedària, durant quaranta anys, ha intentat donar-hi resposta. I ho ha fet des del carisma de la Mercè, l'essència de la qual ha estat sempre l'alliberament de captius. «Aquesta casa continua sent avui una gran novetat —explica el P. José Juan Galve—, perquè els interns són acollits per una comunitat religiosa que fa tota la seva vida a la casa. Això és molt poc habitual. Els religiosos vivim amb els interns i encara que això genera un gran desgast, és també molt enriquidor.» I afegeix: «Ho compartim tot. No hi ha intimitat. El funcionament en aquesta casa és totalment diferent del de qualsevol altra comunitat.»

Cada matí, reunits per a la pregària, els tres frares mercedaris presenten a Déu tots i cadascun dels membres de la casa. Els seus noms estan també escrits en targetes petites al costat del Santíssim. «Aquesta Llar és obra de Déu —sosté el responsable de la casa—, és com un petit miracle, perquè Ell no ens abandona mai.»

A més de director de la Llar, el P. José Juan Galve és també el capellà de la presó Model de Barcelona. Allà coneix molts dels nois que després s'acolliran a la Llar. «Són els qui tenen una situació pitjor: sense família o amb famílies desestructurades, sense recursos, sense diners...», explica, «atenem els qui tenen més dificultats i mancances, llevat dels temes d'addiccions, que no podem atendre perquè necessiten recursos específics». En aquest sentit, el consum actiu de drogues i alcohol no hi està permès. És una de les normes de la casa, com també ho és el respecte dels horaris i la col·laboració amb algunes tasques domèstiques. L'objectiu és generar certs hàbits, crear espais per humanitzar el seu pas cap a la vida en societat i apostar decididament per una vida més digna. «La presó —acaba dient el capellà de la Model— provoca unes mancances i unes ferides que la gent no es pot ni imaginar. Els cristians ens hauríem d'involucrar més en la pastoral penitenciària i en la reinserció dels presos.»

LLAR MERCEDÀRIA
Tel. 934 283 918
A/e: hogarmercedario1@gmail.com

Capellans diocesans al servei de la reinserció

Tres experiències singulars de cases d'acollida per a presos a Catalunya

El contacte quotidià amb la realitat penitenciària, dura i cruenta com ningú no es pot imaginar, és l'origen de les tres cases d'acollida promogudes per capellans diocesans a la província

eclesiàstica de Barcelona. Cadascuna amb la seva idiosincràsia i carisma particular, aquestes llars intenten sobretot donar resposta a la necessitat creixent d'acompanyar els presos després del seu

pas per la presó. Volen esdevenir pont entre la vida entre reixes i la vida en llibertat. Volen ajudar a la reinserció des de l'acollida i l'hospitalitat. Mn. Josep M. Fabró, Mn. Manel Pousa i Mn. Joan

d'Arquer són capellans emprenedors i valents que, juntament amb un equip ben compromès de voluntaris, treballen dins i fora de la presó per a la rehabilitació humana dels interns.

Aviat farà tres anys de la posada en marxa a Martorell de la Llar Àngel Guimerà, per acollir presos de permís o en tercer grau del centre penitenciari de Can Brians. Al capdavant del projecte hi ha Mn. Josep M. Fabró, capellà de la presó, ben recolzat per un grup de voluntaris i una sèrie d'entitats caritatives, com ara Càritas, Obra Mercedària o la Fundació Pare Manel, que ajuden a finançar-lo. «La presó fa tant de mal a les persones que moltes vegades la gent surt pitjor de com hi ha entrat i amb molt poques possibilitats de refer la seva vida», assegura rotund Fabró. Davant d'aquesta realitat, conscient que molts presos que sortien al carrer ho feien sense família, amics ni possibilitats econòmiques, es va decidir engegar, gairebé partint de zero, la Llar Àngel Guimerà, amb sis places d'acollida i la voluntat que fossin els mateixos interns els qui autogestionessin la casa.

Situada en un barri «mogudet» de la ciutat, la casa s'ha mantingut aquests anys «verge de conflictes». «Mentre a fora es poden estar matant —explica el capellà de Can Brians—, els sis membres de la casa acostumen a recollir-se aviat i ser força casolans.» Això no exclou problemes de convivència i de sociabilitat, com a conseqüència de les ferides i frustracions que arrossegueu del seu pas per presó: «Els mals vicis de la presó els marquen moltíssim...» La Llar Àngel Guimerà acull els presos que no tenen ningú i que moltes vegades són més problemàtics. Al llarg d'aquests tres anys hi han passat una trentena de persones, molts d'ells amb problemes crònics i difícils de normalitzar. «En general estem contents amb el servei que hem pogut oferir —acaba dient Josep M. Fabró—, poc o molt hem fet. El millor que els podem oferir és la nostra presència, que sàpiguen que estem amb ells. Cada dia passa per la casa algun voluntari i els divendres sopem tots plegats. Aquell dia tot és una bassa d'oli!»

LLAR ÀNGEL GUIMERÀ - Martorell
Tel. 937 750 733
a/e: pau-pastor@telefonica.net

Com no podia ser d'una altra manera, la casa d'acollida que ja fa uns quants anys va posar en marxa Mn. Manel Pousa, més conegut com el pare Manel, és un autèntic desordre dins de l'ordre. Mig en broma mig seriosament, ell assegura que estan d'«okupes a l'antiga rectoria de la parròquia de la Santíssima Trinitat de Barcelona». Sense subvencions ni ajudes governamentals de cap tipus, el pis, que actualment té capacitat per a aproximadament deu persones, es finança a través de donatius i sobretot de la Fundació Pare Manel. «La casa sempre està plena, a rebentar —assegura el pare Manel—, sobretot de gent que conec personalment de la presó i que no tenen on anar quan se'ls aproven els permisos o el tercer grau.» El pare Manel reconeix, però, amb molta sinceritat que, com a conseqüència del seu caràcter més aviat dispers i el seu activisme, la casa, que a més es troba força deteriorada, no és ben bé una llar i li manca un cert caliu familiar: «Aquí cadascú fa la seva! L'anarquia té els seus avantatges i també els seus inconvenients...»

«La sortida de la presó —explica Mn. Manel Pousa— presenta un panorama desolador. La realitat és brutal! És molt difícil treballar a dins com a capellà i no implicar-t'hi.» El mediàtic capellà barceloní afirma també que aquesta casa no hauria estat possible sense un grup de voluntàries del barri (perquè la majoria són dones) que l'ajuden i que fan un tasca d'acollida i d'acompanyament molt important. «El contacte amb la gent —continua dient— els ajuda a normalitzar una mica la seva vida, encara que l'experiència ens demostra que la rehabilitació total és molt difícil.» I afegeix amb una certa ironia: «Em fan riure els polítics o els professionals que des del seu despatx diuen que no els hem de donar peix sinó ensenyar-los a pescar. En el món de la presó, tan vinculat al de la marginació, hi ha realitats tan dramàtiques que a vegades només podem donar peix!»

LA RECTORIA - Barcelona
Tel. 670 297 805
a/e: manelpousa@paremanel.org

«Refer la Vida.» Així es diu la llar d'acollida que fa dos anys va obrir les seves portes al barri de la Torreta de la Roca del Vallès sota el lideratge de Mn. Joan d'Arquer, capellà del Centre Penitenciari de Quatre Camins. Un cop més la dura realitat de la presó ha fet que un grup gran de voluntaris, amb la col·laboració de diverses entitats socials, posés en marxa un ambiciós projecte per als interns més desprotegits de Quatre Camins en el seu pas de la presó a la vida en llibertat. «El nostre objectiu és oferir un espai per créixer en l'autonomia personal —afirma Mn. D'Arquer—, per això ens repartim els serveis de la casa i tot ens ho fem nosaltres.» El jove capellà de Quatre Camins, que viu a la llar d'acollida amb permís del seu bisbe, Mons. Josep Àngel Saiz, considera que una de les claus de la casa és l'ambient familiar que es respira i la relació de confiança entre els usuaris.

De les 18 persones que al llarg de dos anys han passat per la casa, 14 han estabilitzat la seva situació. Aquest bon percentatge d'èxit és el fruit d'una gestió feta amb lucidesa que intenta no caure en el parany de la solidaritat ingènua. «Tenim sis places i hem de ser molt exigents en la selecció —afirma d'Arquer—, perquè hi ha molt en joc. No podem anar amb el ciri a la mà. Que la presó faci la seva feina i nosaltres farem la nostra!»

Amb una economia força sanejada, i un possible acord futur amb la Conselleria de Justícia, la Llar Refer la Vida afronta ara amb il·lusió el repte de la posada en marxa de l'empresa d'inserció Camins. «És la quadratura del cercle —sosté l'*alma mater* del projecte—. La feina és fonamental perquè aquestes persones puguin refer la seva vida. Per això hi tenim posades moltes esperances.» I acaba dient: «L'Església ha estat sempre al nostre costat. En aquest projecte jo experimento molt la Providència de Déu.»

LLAR REFER LA VIDA - La Roca del Vallès - Tel. 610 297 531
a/e: joan@presossinfronteras.org

«L'Església sempre estarà al costat dels més necessitats»

P. José M. Carod, director del Secretariat de Pastoral Penitenciària de la Província Eclesiàstica de Barcelona

S. G.

Fa gairebé quinze anys que és el capellà de la presó de joves de Barcelona, primer a la Trinitat i ara a Quatre Camins. El seu compromís amb els presos, però, va molt més enllà. Arrenca del seu carisma mercedari i el porta a intentar donar resposta al Senyor les 24 hores del dia. El P. José María Carod (Alcorisa, 1957) viu actualment a la Llar Mercedària de Can Travi, un dels pocs recursos existents per als presos que, sense família ni possibilitats econòmiques, opten al tercer grau o a la llibertat condicional. Allí conviu amb dos frares mercedaris més i amb deu interns de les diverses presons de Catalunya. «No hi ha descans, no hi ha intimitat, però és molt gratificant», assegura. Algú podria pensar que la seva és una vida lliurada a l'article 25 de la Constitució espanyola —el que fa referència a la rehabilitació dels presos—, però ell té molt clar que la seva entrega té com a referència un altre capítol 25, en aquest cas de l'Evangeli de sant Mateu: «Era a la presó i em vinguéreu a veure.»

Amb quin objectiu el SEPAP ha organitzat la jornada «Després de la presó, què? 4 cases, 4 capellans, 40 presos»?

Hem volgut organitzar aquesta jornada perquè creiem que només allò que coneixem pot ser valorat i estimat. Creiem que com a Església necessitem conèixer allò que tenim i així afavorir i potenciar la fraternitat, potenciar l'autoestima, la crítica i també l'ajuda recíproca. Pretenem deixar un missatge clar: l'Església «sempre» estarà al costat dels més necessitats. Podem parlar de crisi a mil nivells, però mai parlar de crisi de caritat. Si la crisi fereix la caritat, fereix l'arrel mateixa de la fe, amb la qual cosa hauríem de replantejar-nos moltes coses.

Què destacaria de les quatre experiències presentades?

Destacaria la pluralitat i el compromís personal i institucional. Pluralitat perquè es presenten quatre cases d'acollida per a presos amb permisos, en tercer grau, en llibertat condicional i en llibertat definitiva. Totes amb un denominador comú: preparar per al després de la presó. Al capdavant sempre hi ha un capellà de presó; en convenis amb la Generalitat o sense; per iniciativa personal o com a fruit d'un compromís carismàtic d'orde religiós. I a les quatre cases el mateix objectiu: ser pont de rehabilitació per als presos, un deure constitucional que fa aigües...

Vol dir que s'està «incomplint» la Constitució?

L'article 25.2 de la Constitució espanyola estableix que «les penes privatives de llibertat i les mesures de seguretat estaran orientades vers la reeducació i reinserció social». La rehabilitació dels presos és, doncs, un compromís constitucional. Davant les

«La pastoral penitenciària no és responsabilitat d'uns quants capellans i voluntaris, sinó una assignatura pendent de tota la comunitat eclesial»

«Les cases d'acollida són petits oasis enmig del desert de la presó»

mancances que provoca la privació de llibertat i la vida a la presó, en aquesta rehabilitació tenen un paper important els recursos que actuen de pont entre la vida de la presó i la vida en societat, com poden ser, per exemple, les cases d'acollida. En aquest sentit, hi ha un gran buit en l'oferta de cases d'acollida perquè els interns sense recursos, sense família, sense referència, molts d'ells fins i tot sense papers, puguin gaudir del tercer grau penitenciari. Sense aquest recurs, els presos han de passar tota la condemna a dins de la presó, o esperar diversos mesos per gaudir dels permisos, i això no n'afavoreix, per descomptat, la reinserció en la societat. Que cadascú tregui les seves conclusions, però no sembla que sigui la millor resposta al deure constitucional.

aquesta societat hi creuen. Els nostres dirigents haurien de creure més en la rehabilitació. De fet, com ja hem dit, és un deure constitucional que estan obligats a complir.

Això passa per canviar el sistema radicalment?

Realment, una presó com la que tenim actualment a Espanya no té cap futur. Un model a seguir hauria de ser el de la Unitat Terapèutica Educacional de Villabona, a Astúries, que dona molt bons resultats i que es podria adaptar a cada realitat autonòmica i social. Així no podem continuar. La presó és un dels principals fracassos del segle XX. Estem al segle XXI i encara no ens n'hem adonat. Hauríem de tendir a evitar el sistema penitenciari, i per això, tal com ja fan en alguns països del nord d'Europa, la principal inversió és l'educació. També estan desenvolupant molt les mesures alternatives a la presó, on el pres pot créixer com a persona, és a dir, reconèixer els errors, assumir la culpa i a partir d'aquí demanar perdó a les víctimes i iniciar la reconstrucció. Per això calen polítics valents, que comptin a més amb el suport social, cosa que malauradament avui no és gens freqüent.

Com valora el paper de l'Església en la reinserció dels presos?

Som aquí. En silenci i des del silenci. A Espanya estan compromesos directament en la pastoral penitenciària gairebé 150 capellans i prop de 3.000 voluntaris... A Catalunya som 12 capellans més alguns capellans col·laboradors i 250 voluntaris. El compromís a dintre ja està donant fruits, cal compromís a fora. Tristament la nostra forma de pensar respecte dels presos està totalment condicionada pels mitjans. La realitat penitenciària (presos, famílies, víctimes, educadors, funcionaris...) és una altra i molt diferent. Una realitat de la qual de vegades podem sentir-nos orgullosos, però que majoritàriament ens fa posar vermell. Enmig d'aquests extrems es fa present l'Església a través de capellans i voluntaris. Però cal molt encara, moltíssim. Trobem a faltar suport de les comunitats cristianes de l'exterior, comprensió, sentit crític... La pastoral penitenciària no és responsabilitat d'uns quants capellans i voluntaris, sinó una assignatura pendent de tota la comunitat eclesial: «Era a la presó i vinguéreu a veure'm» (Mt 25).

L'oferta de places d'acollida no cobreix les necessitats existencials?

Per descomptat que no. Per posar un exemple, actualment els interns que gaudeixen de permisos penitenciaris han d'esperar gairebé dos mesos per tenir plaça a les nostres llars, que volen ser com petits oasis enmig del desert de la presó. Se'ls ofereix un espai familiar, on poden gaudir amb tranquil·litat i confiança dels seus dies de permís o del seu tercer grau. Això és molt important per a la reinserció.

Suposo que les retallades socials previstes per la Generalitat empitjoraran encara més la situació...

Està previst que les ajudes es redueixin gairebé a la meitat. És una pena i una tristesa molt gran veure com es retallen partides tan essencials. Seria fantàstic que la societat no necessités aquestes cases, perquè això voldria dir que l'administració assumeix el seu compromís constitucional, però la realitat és que les necessita.

La reinserció continua sent avui una utopia?

Com diuen alguns, la reinserció és possible malgrat la presó. Com a cristians, a més, la reinserció és possible perquè tenim esperança en la reconstrucció de l'ésser humà. Jo crec que és possible la rehabilitació, però sembla que poques persones en

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES
per a grans persones grans

Autèntica LLAR-RESIDÈNCIA, places disponibles, preu a negociar.

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

Programació 2012

Club⁺amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 21 al 28 de maig

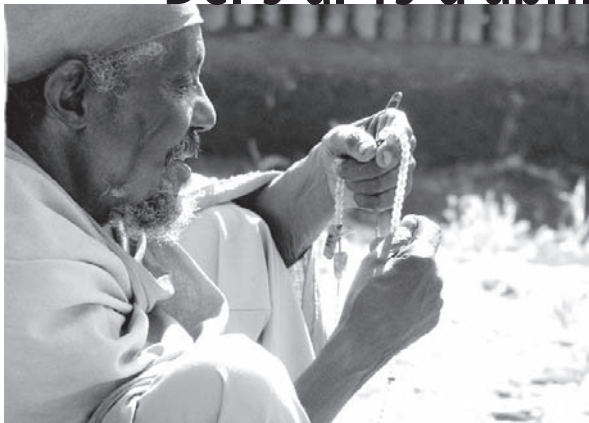
Del 17 al 24 d'agost

Del 30 novembre al 7 de desembre

Expedicions culturals

Etiòpia

Del 9 al 19 d'abril

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de la Pasqua
Ortodoxa Etíop -FASIKA-a la
Jerusalem africana-LALIBELA

Acompanyats de professor conferenciant des de Barcelona, en aquest viatge aprofundirem en les tradicions i història dels cristians d'Etiòpia i participarem de la celebració de la Fasika o PASQUA ORTODOXA ETÍOP, i ho farem a Lalibela, un dels grans centres de peregrinació.

CAPITALS BÀLTIQUES:

LETÒNIA, SUÈCIA I ESTÒNIA

Del 16 al 23 de maig

RIGA, capital bàltica cosmopolita

ESTOCOLM, tradició i Modernitat

TALLIN, essència Medieval

Durant 8 dies farem un complet recorregut per les tres capitals més encisadores del Bàltic: **RIGA – ESTOCOLM i TALLIN.**

Sortida amb guia acompanyant de Ruth Travel des de Barcelona.

ROMANIA

Del 8 al 16 de juny

ROMANIA és una de les terres en què la bellesa paisatgística competeix amb la riquesa cultural. Entre els Carpats i el Danubi, visitarem tresors reconeguts per la UNESCO com les fortaleses dàcies, o els pobles medievals emmurallats, gaudirem dels evocadors frescos exteriors dels monestirs i esglésies de Bucovina, senyal d'una organització social renovada en el si de la cristiandat. Coneixerem els llocs més emblemàtics de Bucarest, la capital de Romania, i ens desplaçarem fins a "la perla dels Carpats" Sinaia, les ciutats medievals de Brasov, Prejmer, o el castell de Bran, famós per la seva relació amb les llegendes de Transsilvània. Nou dies intensos d'experiències inoblidables.

ARMÈNIA

Un país marcat
per la fe

ARMÈNIA és una nació arrelada en les tradicions bíbliques. Segons una d'elles, a la muntanya de l'Ararat, símbol del poble armeni (avui dins de fronteres turques), va ser on Noè va desembarcar de l'Arca, i segons una altra llegenda on és situat l'Edèn. També és el lloc on van portar els apòstols Judes Tadeu i Bartomeu la relíquia de la Santa Llança (de Longinos). Primer país que adopta el cristianisme com a religió d'estat l'any 301 dC. Salvaguarda del cristianisme des de la seva identitat com a nació.

Del 2 al 12 de juliol

Viatjar a Armènia és descobrir les seves esglésies, la seva litúrgia, el deliciós menjar, la seva gent. Un país acollidor, de gran bellesa paisatgística i cultural, un país marcat per la seva fe que ens arriba al cor.

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

El repte de convertir les xarxes socials en «espais de silenci i reflexió»

El Papa presenta el missatge per a la 46a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials

ACI/EWTN
Ciutat del Vaticà

Coincidint amb la festivitat de Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes, la Santa Seu va presentar el 24 de gener el missatge del Sant Pare per a la 46a Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, que se celebrarà el 20 de maig. Amb el títol *Silenci i paraula: Camí d'Evangelització*, el papa Benet XVI dedica bona part d'aquest missatge a reflexionar sobre el paper dels ambients virtuals i a considerar «amb interès els diversos llocs, aplicacions i xarxes socials que poden ajudar l'home d'avui a viure moments de reflexió i d'autèntica interrogació, però també a trobar espais de silenci, ocasions d'oració, meditació i de compartir la Paraula de Déu».

En al·lusió a xarxes com Facebook i Twitter, on els usuaris comparteixen només breus missatges de màxim 140 caràcters, el Papa va explicar que «en l'essencialitat de breus missatges, sovint no més extensos que un verset bíblic, podem formular pensaments profunds, sempre que no descuidem el conreu de la pròpia interioritat».

En el missatge dirigit als comunicadors, el Sant Pare destaca la importància del silenci i la paraula, un aspecte que «de vegades oblidem i que avui és particularment necessari recordar». Aquests dos moments de la comunicació «s'han d'equilibrar, alternar i integrar per obtenir un autèntic diàleg i una profunda proximitat entre les persones». «Quan paraula i silenci s'exclouen mútuament, la comunicació es deteriora, ja sigui perquè provoca un cert atordiment o perquè, al contrari, crea un clima de fredor; això no obstant, quan s'integren recíprocament, la comunicació adquireix valor i significat», afegeix el Pontífex.

El valor del silenci

El Papa subratlla que «el silenci és part integrant de la comunicació i que sense ell no hi ha paraules amb densitat de contingut. En el silenci escoltem i ens coneixem millor a nosaltres mateixos; neix i s'aprofundeix el pensament, comprenem amb més claredat el que volem dir o el que esperem de l'altre; escollim com expressar-nos». Del silenci, per tant, «brolla una comunicació més exigent encara, que evoca la sensibilitat i la capacitat d'escolta que sovint desvetlla la mesura i la naturalesa de les relacions».

El silenci també ajuda a discernir i a relacionar les situacions que «a primera vista semblen desconnectades entre elles, a valorar i analitzar els missatges; això fa que puguem compartir opinions sospesades i pertinents, originant un autèntic coneixement compartit. Per això, cal crear un ambient propici, gairebé una mena d'«ecosistema» que sàpiga equilibrar silenci, paraula, imatges i sons».

Així mateix, el Papa afronta el tema de les preguntes essencials que es fa

Intermifica.net

Trobada de bloggers al Vaticà, maig del 2011.

«En l'essencialitat de breus missatges, sovint no més extensos que un verset bíblic, podem formular pensaments profunds, sempre que no descuidem el conreu de la pròpia interioritat»

tota persona sobre el seu origen i destí, que constitueixen una invitació a la reflexió i al diàleg: «l al silenci —afegeix— que, de vegades, pot ser més eloqüent que una resposta ràpida i que permet al qui s'interroga entrar en el més recòndit de si mateix i obrir-se al camí de resposta que Déu ha escrit en el cor humà.» El silenci, prossegueix el Papa, és el lloc on parla Déu a l'home: «Si Déu parla a l'home també en el silenci, de la mateixa manera l'home descobreix en el silenci la possibilitat de parlar amb Déu i de Déu.» «La contemplació silenciosa —continua Benet XVI— ens submergeix en la font de l'Amor, que ens condueix cap als altres, per sentir-ne el dolor i oferir la llum de Crist, el seu Missatge de vida, el seu do d'amor total que salva.»

Després de recordar que a la pregunta sobre el sentit de l'home es troba resposta en el misteri de Crist, del qual neix la missió de l'Església d'evangelitzar, el Papa reitera que la paraula i el silenci són la base per a l'evangelització. «Aprendre a comunicar vol dir aprendre a escoltar, a contemplar, a més de parlar, i això és especialment important per als agents

de l'evangelització: silenci i paraula són elements essencials i integrants de l'acció comunicativa de l'Església, per a un renovat anunci de Crist en el món contemporani», conclou.

Reinventar el món de la comunicació

La presentació del missatge de la pròxima Jornada Mundial de les Comunicacions Socials va tenir lloc el 24 de gener a l'Aula Joan Pau II del Vaticà. Hi van participar el president del Pontífex Consell per a les Comunicacions Socials, Mons. Claudio Maria Celli; els secretaris i subsecretaris adjunts al mateix dicasteri, i el director de la Sala de Premsa de la Santa Seu, P. Federico Lombardi.

L'arquebisbe Celli va explicar que els evangelitzadors han de saber que «el silenci i la paraula són elements essencials i integrants de l'actuació comunicativa de l'Església, per a una renovació de l'anunci de Crist al món contemporani». Va convidar a conrear la mediació cultural amb «la poesia, la música, l'escultura, això pot ajudar l'home a escoltar i descobrir els altres i ell mateix».

A més, va recordar als periodistes que cal reinventar en el món de la comunicació, i va lamentar que en ocasions, algunes transmissions siguin «amb tots els meus respectes, de pa sucat amb oli». El prelat va indicar que el lloc web dirigit pel dicasteri —news.va— compta amb entre vuit i deu mil visites de mitjana al dia, procedents de 180 països del món. Els principals seguidors provenen dels Estats Units, Europa, el Canadà, el Brasil, Mèxic i Argentina.

D'altra banda, Mons. Claudio M. Celli va afegir que Facebook ha esdevingut l'eina principal per arribar a noves persones, i el dicasteri compta amb més de 18 mil seguidors a Twitter. Actualment, «estem veient que a poc a poc sovintegen cada cop més les diverses llengües disponibles —anglès, italià i espanyol—, i esperem que en

poc temps s'ampliï al francès i al portuguès», va assenyalar.

El president del Pontífex Consell per a les Comunicacions Socials va subratllar que en la cultura actual «existeix el risc de no escoltar la pregunta del pròxim i de mirar d'imposar respostes prefabricades». «És en el silenci on pot florir el diàleg entre aquell que fa la pregunta i aquell que mira de respondre-li», per això el silenci «esdevé cada cop més important en el context del flux de preguntes que en un cert sentit és el motor de la cultura moderna de la comunicació». «El silenci —va afegir— ens permet escoltar bé les preguntes per discernir sobre allò que s'està mirant de comunicar.»

Mons. Celli va indicar que el missatge del Papa s'obre a tots els qui formen part del camí de l'Església, i part d'aquesta crida és el silenci, que «ens ofereix una forta meditació i reflexió». «El Déu de la revelació bíblica parla també sense paraules», i «com mostra la creu de Crist, Déu parla per mitjà del seu silenci»; és més, «en el seu silenci, la Creu parla de l'eloqüència de l'amor de Déu viscut fins a la donació suprema», va dir.

Finalment, el prelat va explicar que el silenci «reforça la relació i el llaç entre dues persones», i va concloure que a través del silenci es troba la veritat que és Déu. «En el silenci —va acabar dient— aconsegueixo entendre que és en els altres on em trobo a mi mateix.»

* RàdioEstel

DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.00 h a 1 h

Redifusió del programa les nits de
diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

**NOSAR
COMUNICACIÓ**
Tel. 606 974 623

www.dematinada.es

Egipte

Futur incert a Egipte

Els coptes celebren el Nadal amb la incertesa d'un parlament islamista

Javier Molina
El Caire

Diuen que, per ordre d'un àngel, Josep i Maria van fugir a Egipte per salvar Jesús de l'amença d'Herodes. La tradició popular sosté, a més, que, després d'abandonar Palestina, la sagrada família va travessar el desert i va arribar a un poble proper al Caire on la Mare de Déu va banyar el nounat sota les branques d'una figuera. Dos mil anys després, un rebrot d'aquell arbre —que va néixer de l'original el 1672— rep el visitant en un erm ofegat pel soroll i el ciment de la megalòpolis egípcia, habitada per més de 20 milions d'ànimes.

Orgullosos d'un patrimoni que recorda aquell exili, els fidels de l'Església ortodoxa copta —una de les branques més antigues d'Orient— van celebrar el 7 de gener passat el seu Nadal, fixat pel seu propi calendari. Com és costum, un sopar familiar celebrat després de la missa del Gall va trencar 43 dies de dejuni en què només es menja peix i vegetals. «Enguany Nadal ha tingut un regust especial perquè no hi ha hagut atacs ni incidents», va relatar a *Catalunya Cristiana* la copta Mimi en una basílica aixecada a la ruta del Messies i convertida en lloc de pelegrinatge des del 1968, quan la Mare de Déu es va aparèixer a la volta de la nau.

Entre ciris encesos i rostres orants, la feligresa està convençuda que la seva comunitat —que representa el 10% de la població egípcia— aconseguirà el 2012 rescabalar greuges històrics com ara la prohibició d'ascendir en l'administració o els obstacles per construir temples i allunyarà el record amarg dels darrers dotze mesos, en què han patit atacs terribles i periòdics. «Que Déu t'escolti i puguem viure en pau, amb seguretat i sense brots sectaris», xiuxiueja Nabil, amo d'una petita joieria en un barri de majoria cristiana.

Els descendents de l'apòstol sant Marc, que va iniciar la predicació a la terra dels faraons, encara no han oblidat la marxa pacífica que els uniformats van convertir en un bany de sang l'octubre passat. «Fora la junta militar!», van cridar alguns fidels quan el general Sami Anan va aparèixer a la missa del Gall celebrada a la catedral del Caire.

Un copte prega a la basílica on es diu que va aparèixer la Mare de Déu el 1967.

A la cerimònia —oficiada pel papa Shenouda III, màxima autoritat dels coptes— també hi van ser presents dirigents dels Germans Musulmans, el partit dels quals ha aconseguit el 47% dels escons d'un hemicicle que —constituït el 23 de gener passat— està dominat per les forces islamistes i on els coptes només ocupen 14 dels 508 seients. «Per primera vegada a la història, aquesta catedral està plena de líders islamistes», va declarar Shenouda, de 88 anys, durant l'eucaristia.

Els seguidors de Jesús viuen tenallats per la incertesa política però, segons l'escriptor copte Philip Kikry, «el 2012 serà un any de felicitat i pau». «El poble rebutjarà qualsevol extremisme i triomfarà l'Estat de Dret després del caos ocasionat pels militars.»

Els coptes van començar l'any 2011 amb les imatges del brutal atemptat contra una església d'Alexandria. Un any més tard, la tragèdia —que es va cobrar la vida de 23 fidels i va deixar 90 ferits— no té culpables i la investigació judicial no s'ha iniciat, encara pendent de les conclusions preliminars de la policia.

Els dies següents al succés, unes 40 persones —la majoria seguidors de la ultraconservadora escola salafista— van ser detingudes, però no se'n va poder provar mai la implicació i van engruixir la llista de presos que, per ordre castrense, va abandonar les presons després de l'ocàs de la dictadura. Això no obstant, no tothom va tenir la mateixa sort. El jove Sayed Bilal va morir el 6 de gener del 2011 després de ser arrestat com a sospitós. El seu cos cobert d'hematomes va aparèixer en una morgue amb el rastre d'uns agents acostumats a arrancar les confessions a base de tortura.

A mig camí entre el record d'aquella tragèdia i l'angoixa pel futur. Així viu la minoria cristiana una de les festes més

«Val més riure que deprimir-se. Les bromes d'aquest Nadal giren al voltant de com viuríem sota un règim islamista. Duran vel les nostres dones? Ens deixarem barba?»

assenyalades del seu calendari.

«Celebrem Nadal en unes circumstàncies molt difícils. Som blanc de la retòrica de la por dels salafistes, que han rebutjat participar a la missa del Gall i que controlen mitjans de comunicació que ens titllen d'infidels», va lamentar l'advocat Naguib Guibrail, president d'una ONG cristiana. Ell és del parer que les forces islamistes «intentaran elaborar una carta magna que posi en risc la llibertat de culte o l'edificació d'esglésies». Un pronòstic que no comparteix Philip Fikry: «El poble és moderat i rebutjarà qualsevol extremisme. L'esperit de Tahrir hi continua sent.»

Un any després, el cor de les protestes que van forçar la sortida de Hosni Mubarak va recuperar el pols amb desenes de milers d'egipcis celebrant l'aniversari i evocant les línies roges vermelles d'una revolució inacabada. «Els revolucionaris vam cometre l'error d'abandonar la plaça l'11 de febrer (la nit en què Mubarak va anunciar la

renúncia) sense haver aconseguit jutjar el dictador ni establir una autoritat civil», deia el jove copte Girgis entre el laberint de porxos de plàstic i parades ambulants.

El 25 de gener passat, amb l'efemèride del començament de les multitudinàries manifestacions, l'angoixa i la frustració es van donar cita en una plaça que fa un any va ser un símbol de tolerància interreligiosa. «Ara el risc és que els Germans Musulmans, que ja han aconseguit l'objectiu de guanyar les eleccions, s'oblidin de Tahrir i pactin amb els militars», precisa Girgis, decidit a lluitar fins a veure acomplertes les demandes que van donar llum al canvi. Una reivindicació tan bàsica com «llibertat, pa i drets humans», que encara proclama la multitud juntament amb lemes contra la junta militar, que administra el país des de la renúncia del dictador, i que ha estat incapaç de guiar una transició pacífica. Sense vessament de sang i proporcionant protecció a tots els sectors de la societat. «Tot indica que el 2012 serà igual que l'any passat quan els militars no van adoptar cap mesura per protegir els coptes i les seves esglésies. Ara per ara les investigacions dels atemptats de fa un any o dels incidents de l'octubre passat no tenen respostes ni culpables», denuncia Guibrail.

Lluny del pessimisme de l'advocat, l'escriptor copte manté l'esperança en un canvi que insisteix a proclamar la consigna de la convivència —«Musulmans i cristians som una mà», canten. Autor de diversos llibres que proposen dosis d'humor per guarir la intolerància i el radicalisme. S'estima més ser devot de la ironia que de la catàstrofe: «Val més riure que deprimir-se. Les bromes d'aquest Nadal giren al voltant de com viuríem sota un règim islamista. Duran vel les nostres dones? Ens deixarem barba?»

ESTAMPES - ROSARIS - PESSEBRES - OLIS - TRÍPTICS
- RETAULES - IMATGES RELIGIOSES - MEDALLES
- RESTAURACIONS - MIRALLS
- ICONES - ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: info@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

Nigèria

Els bisbes de Nigèria demanen una solució política

Els atemptats contra els cristians responen als interessos dels que volen dividir el país

Fides
Abuja

La violència contra les comunitats cristianes de Nigèria respon als interessos dels qui volen dividir el país per tal d'apropiar-se dels seus recursos naturals. Així ho ha denunciat l'arquebisbe d'Abuja, Mons. John Olorunfemi Onaiyekan, que en declaracions a l'agència vaticana Fides ha dit que cal una solució política per aturar l'onada de violència. Els atemptats contra catòlics i altres cristians s'atribueixen a la guerrilla islamista Boko Haram, el nom del qual vol dir «l'educació occidental està prohibida».

En aquest sentit, l'arquebisbe ha demanat als líders de l'islam nigerià que aïllin els terroristes infiltrats a les seves comunitats: «Els líders musulmans saben molt bé que el grup Boko Haram ha matat tant cristians com musulmans; per això atacar l'Església catòlica vol dir colpejar els qui treballen per aconseguir la convivència pacífica interreligiosa.»

«El país ens pertany a tots, cristians i musulmans», ha dit l'arquebisbe d'Abuja, que assegura que la tesi dels dos estats —islàmic al nord i cristià al sud, seguint el model del Sudan— no s'adequa a la realitat: «Qui diu que Nigèria es dividirà entre un nord musulmà i un sud cristià no coneix la realitat del país.»

Per tot plegat, davant els darrers atacs contra cristians i esglésies, i davant la por d'una comunitat que busca conviure de forma pacífica amb els musulmans, l'arquebisbe d'Abuja demana una solució política. «Tard o d'hora algú haurà de parlar amb els membres del grup Boho Haram i crec que els que poden fer-ho són precisament aquells que en comparteixen les expectatives, però no els mètodes. M'adono que és difícil trobar un terreny comú, perquè ni el govern ni la majoria dels nigerians

volen un estat islàmic, però cal implicar totes les parts polítiques en un diàleg nacional per fer que Nigèria pugui sortir d'aquesta crisi.»

D'ençà dels greus successos del Nadal, que es van saldar amb l'assassinat de 37 catòlics i 57 ferits a l'església de Santa Teresa, a Madalla, barri perifèric d'Abuja, els atemptats perpetrats per Boko Haram no s'han aturat malgrat que el president nigerià Goodluck Jonathan hagi declarat l'estat d'emergència en quatre estats. A l'estat de Bauchi, segons va informar *L'Osservatore Romano*, el diumenge 22 de gener van ser assaltades dues esglésies. Els dos edificis estaven buits i no va haver-hi víctimes, si bé un d'ells es va cremar completament.

A Kano, la ciutat més important del nord de Nigèria, la tarda del 20 de gener, bandes armades del grup Boko Haram van assaltar diversos objectius amb un resultat d'almenys 178 morts i centenars de ferits. Mons. John Nnamaz Niyiring, bisbe de Kano, ha declarat a l'agència Fides que «els assalts coordinats en diversos punts de la ciutat van durar prop de tres hores».

Un altre bisbe que ha denunciat els interessos que s'amaguen darrere la voluntat de dividir Nigèria ha estat Ignatius Ayau Kaigama, arquebisbe de Jos, que ha destacat que «hem de mirar més enllà de l'aspecte religiós d'aquesta crisi. Cada cop que els cristians i els musulmans són assassinats cal assenyalar que hi ha forces del mal que manipulen la religió per als seus propis fins».

En aquest sentit, l'arquebisbe de Jos mostra la seva voluntat de descobrir qui són aquestes forces: «Hi ha molts interessos que alimenten la tensió i la violència a Nigèria. És increïble com Boko Haram pot dur a terme atacs cada cop més sofisticats i coordinats, no únicament contra la població civil, sinó també contra els agents de l'Estat. Són atacs que es duen a terme de manera molt eficient i precisa.»

Per tant, diu l'arquebisbe, «hem de mirar més enllà de les aparences, en el sentit que hi ha una xarxa sofisticada que recluta la gent, l'entrena i l'arma per dur a terme aquesta mena d'atacs».

Segons l'anàlisi d'Alexandre del Valle, autor de *¿Por qué se mata a cristianos en el mundo hoy en día? La nueva cristianofobia* (Ediciones Maxima, 2011), en un any i mig, el balanç de les massacres de cristians a Nigèria va batre el rècord de l'any 2000, just després del Sudan: un miler de morts des del març del 2010. Per això, l'analista demana que la Unió Europea i els Estats Units ajudin a prendre consciència sobre la gravetat de l'amenaça de la cristianofòbia.

cerers
des de
1862

CERABELLA

P.I. Can Clapés, 08181 Sentmenat (Barcelona)
T. 93 715 31 02 / Fax 93 715 02 51
CERERIA ABELLA
Sant Antoni Abat, 9, 08001 Bcn.
T. 93 441 09 07 / Fax 93 441 70 47
Boters, 5, 08002 Bcn. T./Fax 93 318 08 41
Comte Borrell, 41, 08015 Bcn. T.93 442 93 28

«Qui diu que Nigèria es dividirà entre un nord musulmà i un sud cristià no coneix la realitat del país»

«Hi ha molts interessos que alimenten la tensió i la violència a Nigèria»

radioestel.cat

Espai de trobada, participació i diàleg

Actualitat
Cultura
Blogs
Ràdio en directe
a la carta

«Som apòstols contemplatius a imatge del deixeble estimat»

P. Juan de Dios Saavedra, membre de la Comunitat de Sant Joan

Samuel Gutiérrez

Encara que la Comunitat de Sant Joan va ser fundada a França el 1975, només en fa dos que una primera fraternitat de germans es va instal·lar a Espanya, concretament a Astúries. Són els primers passos al nostre país d'una família religiosa naixent que ja compta amb més de 500 germans arreu del món, així com una branca apostòlica femenina i una altra de contemplativa. El P. Juan de Dios Saavedra, alacantí de naixement, és un dels dos únics religiosos espanyols que, ara com ara, formen part de la Comunitat. En una visita recent a Barcelona, ens presenta els trets essencials d'una família encara molt desconeguda a l'Estat espanyol.

Quins són els orígens i intuïcions fundacionals d'aquesta jove realitat eclesial?

La Comunitat dels germans de Sant Joan és el resultat de la crida que Déu posa en el cor d'un grup d'estudiants de la Universitat de Friburg (Suïssa), vinculats al P. Marie Dominique Philippe, desitjosos de consagrar les seves vides totalment a Crist a la llum de l'Evangeli de Sant Joan. Acol·lits inicialment per l'abadia cistercenca de Lérins, a França, hi van reforçar l'esperit contemplatiu que ens caracteritza. El 1982 ja érem 80 germans i atès el gran nombre de religiosos, la comunitat es trasllada i s'estableix en dos antics seminaris: un a Saint Jodard (Casa Mare) i un altre a Rimont (Teologat), equidistants de Paray-le-Monial, una ciutat emblemàtica a França per les aparicions del Cor de Jesús a santa Maria d'Alacoque. Els Germans de Sant Joan van viure els consells evangèlics de castedat, pobresa i obediència arrelats en les tres lloances presents en l'evangeli joànic: l'Aliança amb Jesús en l'Eucaristia, manifestada en el culte litúrgic d'arrel marcadament monàstica; l'Aliança amb la Mare del Senyor, i l'Aliança amb el Successor de Pere, el Papa.

És aquest el nucli del seu carisma?

«El que més em va atraure de la Comunitat és la combinació harmònica de vida religiosa, estudi, recerca intel·lectual i al mateix temps alegria i esperit juvenil»

Sí, podríem dir que d'aquestes tres aliances arrenca tota la nostra espiritualitat. El tret diferenciador de la nostra comunitat és el vincle amb sant Joan, i tot l'aprofundiment de sant Tomàs d'Aquino i sant Domènec en la teologia joànica. Com a hereus d'aquesta tradició, ens sentim cridats a ser apòstols contemplatius a imatge del deixeble estimat, fidels que intenten aprofundir al màxim el coneixement i la relació personal amb Crist amb l'ajut de la filosofia i la teologia. Per influència del P. Marie Dominique Philippe, el nostre fundador, donem una gran importància a la formació intel·lectual dels germans segons l'ensenyament d'Aristòtil, dels Pares de l'Església i de sant Tomàs d'Aquino. Volem respondre així als grans problemes que es presenten a l'home actual, dins d'una societat allunyada de Déu i relativista en la moral.

Vostès són una mena de monjos moderns?

No, no som monjos, encara que molta gent ens confon. Som una comunitat de vida apostòlica, amb projecció universal. Això no impedeix

que donem molta importància a la dimensió contemplativa. La finalitat de la nostra consagració és primer de tot una vida d'unió amb Crist, en el silenci, l'adoració i la set de contemplació. Això no obstant, també ens sentim fortament cridats a l'apostolat, que es concretarà segons els dons propis de cada religiós. La presència apostòlica es fa en petits priorats d'aproximadament sis membres on s'intenta donar testimoni de caritat fraterna, lliurats a la contemplació i a l'apostolat.

Quina mena d'apostolat fan?

Fidels a la tradició dominica del nostre fundador, que no va deixar mai

de ser fill de sant Domènec, el nostre apostolat es basa fonamentalment en la Paraula de Déu, amb la predicació de seminaris, curssets, classes, conferències, recessos... El camp d'actuació és molt ampli, com ho és la Paraula mateixa. També ens dediquem a l'ensenyament, vinculat a la filosofia o a la fe, ja sigui a la universitat o a escoles, encara que nosaltres mateixos no tenim centres d'ensenyament. Un altre dels nostres apostolats més freqüents és la pastoral universitària, i tenim una mica de presència a les presons.

Com es fa compatible la dimensió contemplativa amb la vocació apostòlica?

La nostra vida apostòlica està regulada per la nostra Regla de Vida, que està inspirada en el capítol 17 de l'Evangeli de Sant Joan. L'objectiu és que l'apostolat no perjudiqui la vida de pregària i d'estudi. «Fora dels temps de trobada fraterna previstos i de les exigències de la vida apostòlica —afirma la nostra Regla de Vida— els Germans respectaran el silenci exterior com el senyal més gran d'amor fratern.» També donem molta importància a l'adoració, a la qual dediquem com a mínim una hora al dia. En aquest sentit, intentem que hi hagi un equilibri entre vida de pregària, d'estudi, vida fraterna i vida apostòlica.

La litúrgia és important per a la comunitat?

Per a nosaltres la litúrgia és un altre dels llocs privilegiats de la caritat fraterna. Personalment això és una cosa que em va fascinar, perquè implica viure la litúrgia de manera molt especial. La litúrgia és pregar en comú, unir-nos com a germans per adreçar-nos a Déu. Per això és imprescindible la comunió en la caritat.

Quins altres elements el van atraure d'aquesta comunitat quan va decidir ingressar-hi ja fa 25 anys?

El que més em va atraure és la combinació harmònica de vida religiosa, estudi, recerca intel·lectual i al mateix temps alegria i esperit juvenil. És una mica la imatge de l'apòstol sant Joan, que era el deixeble estimat de Jesús. Sant Tomàs explica que era el deixeble estimat per tres raons: per la seva joventut, la seva puresa de cor i la perspicàcia de la seva intel·ligència. Jo tot això ho he trobat en la comunitat, una combinació que no és fàcil de trobar.

OFERTA als lectors

RESEU EL ROSARI ACOMPANYATS DEL SANT PARE JOAN PAU II

De l'amor per la pregària, de la necessitat de poder pregar quan i on vulgueu, i poder-ho fer acompanyats cada dia amb la veu del beat papa Joan Pau II ha nascut el **Rosari Electrònic**.

Per què no regaleu a la vostra família un rosari pràctic per recordar els misteris de la vida de Jesucrist i, al mateix temps, unir la vostra pregària a la del Sant Pare Wojtyła?

És fàcil d'usar, portàtil i resistent als cops. A més, disposa d'una qualitat d'àudio excel·lent, amb botons en relleu, funció d'apagat automàtic i notificació de veu per als dies de la setmana.

Producte registrat amb la veu original del papa Joan Pau II

OFERTA VÀLIDA
FINS AL 31-12-2012
59,95€
més despeses d'enviament
IVA inclòs

DEMANEU-LO JA AL
902 448 044

Descobriu més ofertes a:
www.directoacasa.es

A més, amb la vostra compra rebreu un rosari tradicional per completar els vostres moments de recolliment.

Punt de vista

Quim Pons i Ribas, s.j.

Fundació Migra Studium (Membre de la Plataforma d'Entitats Cristianes amb els Immigrants)

Els CIE, uns espais on els drets humans són vulnerats

Fa unes setmanes, vaig rebre la trucada telefònica d'una dona que em comentava que havien detingut la noia de fer feines que tenia a casa seva. Ella no hi entenia en temes d'immigració, l'únic contacte amb aquesta realitat era la Nancy, que, des de feia més d'un any, treballava unes quantes hores al dia a casa seva. Molt afectada, em deia: «Com es pot fer una cosa així? És una noia excel·lent, treballadora... que intenta guanyar-se la vida per ajudar els de casa seva.» Ara, es troba al Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de la Zona Franca. Es preguntava el perquè d'això. Quin mal havia fet?

Aquesta és la situació dramàtica que viuen molts conciutadans i conciutadanes nostres, que han vingut al nostre país a la recerca d'un futur millor. No han comès cap delictes, només una falta administrativa, trobar-se al nostre país de forma irregular.

Sovint tot comença amb un control policial al carrer, a la sortida del metro, a l'estació d'autobusos, sortint un moment de la feina per fer una cigarreta... La raó d'aquests controls és identificar les persones amb la documentació corresponent. Una praxi basada en perfils ètnics, realitzada en llocs públics i barris on hi ha una alta concentració de persones estrangeres amb la finalitat de detenir les que es troben en situació irregular.

Davant d'aquest fet, el Comitè per l'eliminació de la discriminació racial, que pertany a l'oficina de l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als

Drets Humans, va emetre una observació en la qual instava el govern espanyol a eradicar aquesta pràctica de controls d'identificació basada en perfils ètnics.

Per a moltes persones immigrades, aquesta praxi policial és la porta d'entrada als Centres d'Internament d'Estrangers. Les condicions de vida en aquests centres són molt més dures que les que es donen en un centre penitenciari. Esdevenen una immensa sala d'espera on les hores es fan eternes. Amb un model de gestió policial, s'hi donen tractes poc respectuosos per part d'alguns policies. L'angoixa de sentir-te separat bruscament dels teus éssers estimats i la tensió de no saber quan t'expulsaran, en qualsevol moment, sense avis previ; la por amb què viuen sentir-se barrejats, de la nit al dia, amb interns amb ante-

cedents penals; la manca d'informació i desatenció jurídica; les limitacions en l'atenció sociosanitària... tot això, crea en aquestes persones una situació difícil d'imaginar per als qui ens trobem a fora.

La darrera reforma de la Llei d'Estrangeria va exigir l'adopció de mesures per regular aquests centres i garantir un tracte digne a les persones internes, però ja fa més d'un any d'aquesta reforma i no existeix ni tan sols un esborrany del reglament. La mort recent del jove Idrissa, al Centre d'Internament de Zona Franca, ha visibilitzat una realitat desconeguda per gran part de la nostra societat.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

L'art de llegir les notícies

Els estudiants de filosofia esperàvem la tarda dels dissabtes, perquè un formador ens comentava les notícies més importants de la setmana. Les seves glosses eren interessants. Tenia el do pedagògic d'atreure'ns l'atenció sobre el rerefons de les notícies i, per tant, ens ajudava a distingir el que era cert i el que no. El significat real de les informacions dels periòdics.

El bon formador ens repetia, sovint, que havíem d'aprendre a llegir, la premsa, entre ratlla i ratlla. Entre ratlla i ratlla només hi ha un espai en blanc. De fet, ens ajudava a interpretar els titulars i el sentit dels diversos continguts. Ens feia veure que deia el que el redactor callava i quin era el significat de certes omissions i quin grau de certesa tenien les paraules escrites.

Les notícies no ens arriben soles, sinó a través de

les agències de premsa, les quals estan marcades per una ideologia determinada. El periòdic és el darrer portador i és evident que també tria i dona les noves segons la mentalitat de l'empresa editora i dels redactors.

La neutralitat, en matèria informativa, és una flor escassa. La qual cosa no escandalitza, sinó que atorga més valor a la lectura. En realitat —perdó per la comparança— els mitjans de comunicació s'assemblen als mots encreuats, no sempre fàcils de desxifrar. El formador esmentat pretenia dur-nos a l'art de saber llegir. I saber llegir vol dir saber interpretar. Per això les línies blanques. Perquè la lectura ens permeti apropar-nos més a la veritat. Perquè sigui intel·ligent.

He conegut algunes persones per a les quals el diari és com la Bíblia. Tenen una confiança total i immediata a la darrera notícia que han sentit. Les noves i els reportatges no són pas un pou de veritat. S'hauria de dir, semblantment, que això també passa en el camp de la publicitat. No és fàcil sospesar el que sentim. Una sana sospita ens pot obrir més a la veritat i a la justícia.

Hi ha, sortosament, professionals de la comunicació que s'esforcen per oferir la veritat d'un esdeveniment. Tant si és un tema polític, com religiós, com judicial... Determinades noves, tot i que no han estat verificades, es publiquen per emascarar les altres. Calumniar és un pecat.

A propòsit de...

P-J Ynaraja Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

L'entusiasme no es tarifa

Avui dia, res no té valor si no té preu a les botigues, encara que sigui en època de rebaixes. En un altre àmbit ben diferent, es paga una conferència que, prèviament s'anuncia amb cartolines elegants, i, posteriorment, els professionals li dediquen un espai a les seccions de crítica de les revistes especialitzades. Però la gent inquieta es reuneix, anònims interessats busquen contactes personals, joves que s'inicien lliurement en la vida que aviat serà adulta, tracten de conèixer i contactar amb persones que creuen que desvetllaran o n'acceleraran la curiositat. Tots dos són fenòmens paral·lels, dels quals se'n té una opinió oposada.

Del contingut assenyalat en el primer paràgraf en quedarà constància escrita, la premsa, la ràdio o la televisió se'n faran ressò. Al que em referia en el segon, difícilment suscitarà cap interès públic. I, amb tot, el silenci d'aquestes trobades, potser fins i tot furtives, pot resultar molt enriquidor. Els primers aprenents d'Església es van iniciar com a conseqüència d'un dia passat amb el Senyor, a casa seva, en un territori aïllat, abrupte, ple de meandres que desconcerten el viatger, al costat de la desembocadura del Jordà a la mar Morta. Van passar els anys, diguem 60, i Joan encara recorda l'hora de la trobada (Jn 1,40), a causa de l'impacte que li va causar. Un professional, psicòleg, psiquiatra o treballador social, que rep al seu despatx amb hora concertada i preu establert, té categoria social. Un sacerdot anònim, a qui trobem a casa a qualsevol hora i amb qui passem una estona xerrant informalment, pot ser un home simpàtic i bon jan, original i entretingut, però difícilment ens el prendrem seriosament. Fins fa poc, podíem llegir a la premsa diària: «Tal persona, després d'oposicions renyides, ha guanyat la plaça de canonge i en prendrà possessió tal dia.» Però mai: «Aquest sacerdot visita els malalts de la residència, atén de seguida quan sap que un malalt se sent sol a l'hospital, i casa seva és oberta per tothom, marginats de la societat i de l'Església inclosos.»

Troblem un altre exemple en el mateix evangeli de Joan, en la trobada amb Nicodem, que hi va d'amatotís i el Mestre es permet, en algun moment, utilitzar una expressió irònica, cosa sorprenent en Ell. I no cal dir quan va a buscar els deixebles que van decebuts a Emaús. Primera catequesi evangelitzadora, el mateix dia de la seva Resurrecció. Probablement un d'ells era cosí seu i ja se sap com n'és, de difícil, mantenir una conversa confidencial, instructiva, exigent amb un familiar, per això s'hi va presentar «camuflat».

Totes aquestes accions de Jesús tenen en comú que es porten a terme en privat, però no per això deixen de tenir gran transcendència. Del que estem convençuts és que en aquestes trobades el Senyor no va desenvolupar el contingut de la seva tesi (fins a la Pentecosta, no sabem que se li hagués concebut el doctorat en Messianitat). El Mestre va entusiasmar els seus companys quan els va parlar de la seva missió i de la lleialtat amb què la complia, d'acord amb l'encàrrec que li va fer el seu Pare. Les cròniques d'Església parlen de nomenaments, en territoris parroquials, en capítols canònics, quan es tracta del clergat. De presidències, vicepresidències i secretariats, deganats i vicaries també. Cal mantenir l'estructura. La vitalitat, però, potser qui la subministra a dojo, són anònims entusiastes a qui ningú no ha nomenat, que ningú no els paga, que les seves activitats no estan tarifades, malgrat que són elegits de l'Esperit.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
 viqui70@yahoo.es

Una espurna d'esperança

Com cada setmana, després de recórrer uns quants mòduls de la presó, visitant els meus amics, em vaig dirigir al de psiquiatria. M'agrada passar una estona amb aquells homes que paguen no tan sols pels seus delictes, sinó per la seva malaltia mental.

La setmana anterior m'havia impressionat la tristesa d'un noi força jove a qui em va costar molt arrencar un somriure. Tenia una altra cara. El vaig trobar més animat i em vaig alegrar. «És que ahir l'educador em va donar més esperances de començar els permisos.» Vaig veure que tenia ganes de parlar i vaig seure amb ell al pati.

Em va començar a explicar que només li havien caigut dos any i mig i que ja estava a la meitat de la condemna i, per tant, esperava que li aprovessin algun permís.

Va ser aleshores quan em va dir que ja havia estat altres vegades a la presó, per culpa de les drogues. «Be —afegí— i perquè el meu pare em feia fora de casa.» I em va començar a explicar que era el que portava pitjor. Ja havia estat més d'un cop al carrer per aquesta causa. Però aquest últim cop el seu pare no només l'havia fet fora, sinó que el va denunciar i tenia una ordre d'allunyament. La seva mirada es va perdre, va callar un moment i després va afegir: «I si el meu pare sabés com l'estimo!» A mi se'm va fer un nus a la gola. D'una banda tractava de comprendre aquell pare segurament fart de les malifetes del fill. Malgrat que ell em deia que s'emprenyava tant només perquè fumava porros a la seva habitació... ja sabem de què va la cosa. Però, d'altra banda, pensava en el pare del fill pròdig. Arribaria un dia que l'abraçaria d'una manera semblant?

Aleshores, el meu amic em va començar a parlar de la seva vida al carrer: sense feina, sense sostre, amb l'angoixa de no poder sortir-se'n. «Al final només em quedava fer petits robatoris per sobreviure. He tingut condemnes de 6 mesos de les quals podia haver-me lliurat de la presó si pagava una fiança. Però, com que no tinc diners com els grans corruptes, havia de pagar a *chirona*.»

Una de les coses que em crida més l'atenció dels interns de les presons és la capacitat d'engendrar esperança en situacions límits, malgrat que sovint «facin volar coloms». Aquesta vegada el meu amic em va sorprendre amb aquestes paraules: «Ja somio amb abraçar els meus pares i la meva germana. Jo sé que m'estimen. Si no m'estimessin crec que em penjaria, que no valdria la pena de viure. A més, jo sé que, quan estigui fora, la meva germana, si més no, m'acollirà, i potser podria anar amb un oncle que té un taller de mecànica i treballar amb ell tota la vida, fins als setanta o vuitanta anys. Perquè vull tenir una vida normal, ser una bona persona.»

Li faig una forta abraçada, mentre em pregunto: «Li donaran els permisos?, la seva germana l'acollirà?, l'oncle l'agafarà al seu taller?» De moment els seus ulls tenen una espurna d'esperança...

Zoom

Eduard Brufau

Investigadors de l'Institut Català d'Arqueologia Clàssica han descobert que les columnes de l'entrada del Palau de la Generalitat de Catalunya són romanes i estan fetes amb un granit que només es troba a Troia. Se sap que van formar part del temple d'August de Tarragona i que més tard es van fer servir per construir una església d'aquesta ciutat. Finalment, l'any 1598, van ser dutes a Barcelona per completar la façana de la Generalitat.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
 lserrall@gmail.com

Esquerra, dreta, Església

Hi ha cristians que militen políticament a l'esquerra; d'altres, en més quantitat, a la dreta. La seva militància troba dificultats de consciència a causa de la seva adscripció política? Cadascú s'ho sap en el seu cas. Des d'una òptica externa, es tracta de situacions complexes, tant per als individus com per als partits. Crec que cal revisar les relacions entre l'esquerra i la dreta amb l'Església, i viceversa. Hi ha massa tòpics. Persisteixen les actituds ancestrals que es repeteixen de manera mecànica. No es produeixen enfocaments nous ni postures innovadores. Es manté el clixé. Segurament avui cal replantejar els continguts de retrets, crítiques, distàncies i atacs, d'una banda, i, de l'altra, no donar per suposat cert maridatge. Em sorprèn l'estratègia, especialment en els partits d'esquerra, perquè no acabo de veure que doni resultats positius per als qui la promouen.

El missatge cristià té punts d'identificació, en major o menor grau, amb els programes dels partits polítics, però també punts de desencontre i llunyania. Un fet comprensible. Hi ha cristians que opten per l'esquerra perquè troben en la seva utopia una proximitat més gran amb l'evangel·li en defensar la igualtat, la justícia social i altres valors afins de la seva proposta. No poden evitar la incomoditat amb un sector neta-ment laicista de la seva pròpia opció política, que nega el pa i la sal a la religió, especialment a la catòlica. Aquesta divisió es palpa amb més agudesia en els partits més radicals d'esquerra, on militen cristians compromesos i laicistes obsessius. Els socialistes, potser no amb la mateixa força, reproduïen també aquest esquema. Zapatero va jugar amb frivolitat en aquest camp, amb mesures i intervencions més d'aparador que de profunditat, sense cap cost econòmic, esperant que li reportés vots i en reforçés la imatge d'esquerra per atenuar així la seva deriva econòmica de dretes. El sector laicista s'ha pogut veure complagut, però molta gent amb vinculacions religioses, quan fuig d'aquests plantejaments, ha quedat captiva dels partits de dretes, als quals els surten gratis les noves incorporacions. Les persones que s'han sentit fustigades en les seves conviccions s'han llançat acríticament a altres partits, que també tenen continguts que lesionen el missatge cristià, com plantejaments neoliberals en economia, que donen prioritat al benefici sobre la persona. Si l'esquerra proposa el trasllat als dilluns d'algunes festes religioses seria laïcisme pur (o potser el vendria com a tal). Si ho fa la dreta, Rajoy ja ha deixat entreveure que serà així, és per raons d'economia, ídol que justifica qualsevol sacrifici. Quines serien les reaccions de l'Església en tots dos casos?

A Espanya, la polarització entre esquerra i dreta és molt forta. La postura política enfront de la religió també està polaritzada. Fa la impressió que encara no s'han superat les postures de l'inici del segle passat. A Catalunya, es produeixen més matisos perquè l'arc parlamentari català està més diversificat. L'Església catalana presenta un tarannà propi, que propicia un clima de diàleg i respecte més gran, que no s'ha d'entendre com a desistiment de responsabilitats i conviccions. L'increment en els darrers anys de la presència de la religió musulmana, i fins i tot d'altres de minoritàries, ha descol·locat els sectors laicistes, que aprofiten la situació per intentar diluir el catolicisme en la multireligiositat, però que a la vegada suposa un pas enrere per a les seves tesis.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
 c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
 e-mail: publicitat@catalunyacristiana.cat

Des del monestir

Bon humor

Pau i Bé. Des del 1993 presideix el nostre claustre Madona del Bon Humor, una petita petxina amb una majòlica de Felanitx (Mallorca) amb la imatge de la Mare de Déu amb el Nen assajant un tímid somriure. Estem convençudes que el bon humor és molt important per portar una vida sana i també per viure la fe de forma saludable. Fa poc llegia: «La causa del bon humor comunitari és la Gràcia, que ens fa “graciosos” de veritat. És un humor distint, que brolla del contacte viu amb l'Esperit, que és l'Enginy, la Fantasia de Déu i amb la Paraula ens educa per somriure a pesar de tot» (José Cristo Rey García Paredes). No hem d'oblidar que l'hàbitat de l'autèntic hu-

mor no és la calma d'una vida tranquil·la, sinó les situacions de conflicte, els drames de l'existència quotidiana.

Santa Clara d'Assís en una de les seves cartes a Agnès de Praga deia: «Alegra't sempre en el Senyor i que no t'envolti cap boira d'amargor» (3CtC 10). Cert que a vegades hi ha situacions o experiències en què ens assalta la temptació de malhumorar-nos però d'aquesta manera l'únic que aconseguim és enfonsar-nos en una obscura amargor que ens deprimeix força. En els moments de dificultat un somriure aboca un raig de llum, com una alenada de gràcia que ho transforma tot. No ens permetem que l'ombra de la tristor ens

La sal de la terra

Maria, exemple i model vàlid per avui

Les societats tenen símbols, persones que reverencien, respecten i prenen com a model. És el que el psiquiatre Jung, deixeble de Freud, anomena arquetips. És una qualitat inherent a l'ésser humà, una més que ens diferencia dels animals. En escultures, pintures i escrits de diferents cultures de tot el món podem trobar la dona com a referent reverenciat. Nosaltres, els catòlics, tenim en Maria, la mare de Jesús, el nostre model, la dona que admirem, reverenciem i estimem con a mare de Déu i mare nostra. Qui no estima la seva mare? Saber que tenim Maria com a model i com a guia que ens porta cap a Jesús és un ajut inestimable que cal valorar i agrair cada

dia. Les nostres mares «terrenals» es moren per llei de vida i ens deixen un buit difícil d'omplir. Ens hi seguim comunicant a través de la «comunió dels sants», notem la seva «presència» i la seva estimació. Per la fe sabem que en Maria tenim una mare que ens acompanya sempre, que podem dirigir-nos a ella sempre. Ella és la que va infantar Jesús el nostre Déu fet home, que ens fa germans i per això «ens divinitza», aixecant la nostra dignitat al màxim nivell. Sabem pels Evangelis que ella el va educar de petit, com qualsevol mare, que era una dona senzilla que va demostrar la màxima disponibilitat quan va dir que sí i que era sensible a les necessitats de les persones que patien. Per això va

Mirada al món

El calendari universal, calendari eclesial

En el nostre article anterior parlàvem del calendari universal, que marca els anys a partir del naixement de Jesucrist. El seu autor va ser un monjo de la regió d'Escítia que vivia a Roma al segle VI. Aquest calendari es diu universal perquè ha estat admès pràcticament per tots els països del món. I es pot dir també *cristià* perquè indica els anys del naixement de Crist. Al segle XVI aquest calendari va tenir una reforma molt important, exactament l'any 1582.

El calendari tenia com a base el calendari julià, creat l'any 45 abans de Crist pel general i escriptor romà Juli Cèsar. Matemàtics, filòsofs i astrònoms designats per Juli Cèsar van ajudar a la seva composició i fixació. Especialment famós va ser el treball de l'astrònom d'Alexandria, Sosígenes. Malgrat l'esforç dels estudiosos, els resultats no van ser del tot exactes, els càlculs no van ser del tot precisos, donada la complexitat del cas i la manca, en aquell temps, dels instruments adequats per a un estudi més exacte. Segons els estudis fets per aquells savis, l'any solar era de 365 dies i 6 hores. Aquestes 6 hores, sumades, formaven cada quatre anys, 24 hores, és a dir un dia sencer. I per això es va crear l'any bixest o de traspàs: cada 4 anys s'afegiria un nou dia que seria el 29 de febrer. Però ells no sabien (i si ho sabien no hi van donar

importància) que l'any solar no tenia exactament 365 dies i 6 hores. No eren exactament 6 hores, sinó 6 hores menys 11 minuts. S'havien de descomptar, doncs, aquests 11 minuts. Passats uns segles es va sentir la necessitat d'una correcció del calendari julià. Bada el Venerable (segle VIII) ja en va parlar, com Roger Bacon (segle XIII). El Concili de Trento (1545-1563) va demanar la substitució del calendari julià per un altre de més correcte i precís. Era una tasca immensa d'un abast universal. Era molt difícil. Es requerien molts estudis, molta exactitud astronòmica i calia també molta autoritat per proposar un nou calendari corregit i publicar-lo. Qui duria a terme aquesta substitució?

Es va trobar l'autoritat i es van fer els millors estudis. Va ser la voluntat del papa Gregori XIII la que va dur a terme aquesta desitjada correcció, acurada i detallada fins a l'extrem: per això el calendari es diu *gregorià*. Aquest Papa, Ugo Buoncompagni (Bolonya, 1502 – Roma 1585), va ser un home extraordinari per ciència, doctrina i esperit apostòlic, que va treballar molt pel bé de l'Església i per la implantació del Concili de Trento. A ell es deu la famosa Universitat Gregorina de Roma.

Després d'anys d'estudis i de càlculs dels millors

envaeixi el cor, ni ens enfosqueixi el rostre. Recordem que l'alegria cristiana suposa una persona capaç d'alegries naturals; partint d'aquestes alegries (unes noces, retrobar una moneda o una ovella perduda...) Jesús a l'evangelí anuncia la joia del Regne de Déu. El bon humor es cultiva essent humils i pregant.

Preguem: Maria, mare de Jesús, que moguda de tendresa vàreu obtenir del vostre Fill el miracle del vi perquè no faltés l'alegria en una família. Us demanem que en l'Església, en la nostra família i en les comunitats, no hi faltin mai l'amor cristià, la pau i el bon humor; així podrem gaudir sempre en la nostra casa de la presència del vostre Fill Jesús. Amén.

Gadi Bosch Pons

Germana clarissa
Ciutadella de Menorca

Joan Viñas

Membre numerari de la Reial Acadèmia
de Medicina de Catalunya

induir el seu Fill a fer el primer miracle, quan en les noces els nuvis es quedaren sense vi; va estar present en els principals moments de patiment del seu Fill Jesús, que no l'abandonà mai, encara que a vegades no comprengué el que feia i deia. En el cant del Magníficat està resumit en boca de Maria un projecte de vida a favor dels més dèbils, vers un món més just. Aprofitem el bo que tenim en la nostra fe i celebrem, no només pel Nadal que acaba de passar, sinó tot l'any, l'estimació a Maria. Ens ajudarà a ser més persones, més sensibles, més humans, més compromesos i més propers a Jesús. Maria, un bon model de dona per la societat de sempre, per la societat d'avui.

Joan Vernet

Salesià des de
Jerusalem

astrònoms i matemàtics, com el napolità Luigi Lilio i el jesuïta alemany Cristòfol Clàvius, Gregori XIII, amb la butlla *Inter gravissimas*, va decretar el nou calendari, dient que el dia després del 4 d'octubre de 1582 no seria el 5 d'octubre, sinó el 15 d'octubre de 1582. 10 dies de diferència. Així, doncs, el dia 15 d'octubre de 1582 el nou calendari va substituir el calendari julià, i va esdevenir el calendari universal, el calendari gregorià, el que avui tenim. Els països catòlics l'adoptaren sense reserves; els protestants trigaren més de cent o dos-cents anys a acceptar-lo. Els grecs i els russos van ser els darrers a admetre'l, l'any 1923. En les festivitats litúrgiques, els ortodoxos continuen amb l'antic calendari julià; per això les festes de Nadal i de Pasqua que ells celebren vénen 10 o 11 dies més tard que les nostres.

Un detall interessant: santa Teresa va morir justament vora mitjanit del 4 d'octubre de 1582, i per això la seva festa se celebra no el dia 5, sinó el dia 15 d'octubre, dia que inicià el nou calendari. Si el calendari universal es pot dir *cristià* (compta els anys a partir del naixement de Crist), i es diu *gregorià* (pel papa Gregori XIII), es podria dir igualment *eclesial* pels estudis fets, la correcció, l'autoritat i la publicació feta per l'Església catòlica l'any 1582.

Reclinat

Els experts ens diuen, a través de la premsa, que l'enorme creuer naufragat prop de la costa està reclinat al mar. Cert, perquè d'enfonçat, de moment, no n'està; el veiem reclinat. És terrible assabentar-se que el capità va ordenar un canvi en el rumb per atansar-se a la costa perquè el cap de cambrers pogués saludar la seva germana. Populisme barat i irreflexiu, un brindis al sol per demostrar que encara que el creuer embarca 4.000 persones, se suposa més o menys adinerats, saben comprendre i comprenen que cal mostrar-se així de condescendent.

El cert és que la seva irreflexió ha causat molts morts. Cada dia varia el nombre de desapareguts o són incapaços, pel risc que suposa, de continuar buscant i recuperant cadàvers. Tot per la manca de perícia d'un capità de vaixell, encara que diuen ara que hi ha algú més culpable. Lamentable, dolorós i encara en poden resultar danys greus per als habitants de la zona si el buc s'esquerda. El capità va caure del vaixell, diu, i va anar a parar en un bot salvavides. No resulta creïble. Totes les cauteles i les revisions em semblen poques quan la vida d'uns milers de persones pot córrer risc.

RAMONA ROMEU VIRGILI
Barcelona

Retallades necessàries i despesa supèrflua

Com a freqüent visitant per viatges professionals per Catalunya, permeteu-me que manifesti la meua sorpresa davant la política de retallades de la Generalitat catalana. A ulls del foraster, resulta estrany que el govern autonòmic resolgui retallar despesa en Sanitat, donada la importància d'aquest sector i la repercussió que per a la salut ciutadana pot tenir, i de fet sembla que ja té.

Tots comprenem que l'empresa TMB hagi eliminat algunes línies d'autobusos urbans i fins i tot la pujada del preu del bitllet d'autobús, però més del 37% ens sembla realment excessiu!

Per contra, i en contrast, continua el president Mas aferrat a la decisió de mantenir les ambaixades a l'estranger que, segons he pogut saber, costen a la Generalitat més de 32 milions d'euros l'any. Comprenc que els ciutadans es manifestin contraris a una política que consideren un pèl incoherent perquè realment costa entendre una decisió d'aquesta importància.

JOSEPH McMILLAN
Manchester

La trepitjada

Malauradament, l'episodi, trist i vergonyós en ell mateix, per antiesportiu i antisocial, no és un fet aïllat. No em sembla atribuïble únicament a la rivalitat esportiva, que és un fet sa i natural que hauria

Absències que fan mal

Em sento defraudada pel cas omís que heu fet els diferents mitjans de comunicació al Fòrum Català de Teologia i Alliberament que s'ha celebrat els dies 21 i 22 de gener. No es tractava, és veritat, d'un congrés o d'una manifestació política que sens dubte hauria tingut una gran repercussió. Tampoc no era convocat pròpiament per una religió determinada. Es tractava d'un col·lectiu de més de 400 persones que treballen pel bé de la societat, des de diferents teologies, filosofies o visions de la vida i que han format una veritable xarxa de comunicació, d'opinions i de dissenys, denúncies i projectes en 60 tallers dirigits per diferents grups, entitats, associacions que, sense ànim de lucre, arriben a uns ciutadans als quals l'administració pública no arriba i menys en aquest temps de crisi i de retallades.

Crec que és una notícia important. Crec que valdria la pena que la gent s'assabentés del que es mou entre molts ciutadans del carrer per ajudar els seus germans i com lluiten per aconseguir un món més just en el qual no siguin sempre els de baix els qui perdin en les crisis o els qui hagin de conformar-se amb el que decideixin els de dalt amb criteris que no sempre miren el bé comú. Cadascun dels que hi hem participat voldríem que «la mà esquerra no sabés el que fa la dreta» i som feliços amb el que fem, però no es tracta d'això. Es tracta d'anar més enllà del que es fa, a les causes de tanta pobresa i tant de malestar que nosaltres no hem provocat més que pel fet de formar part d'una societat estructuralment injusta.

Per part nostra hem tret una sèrie de conclusions que ens han enriquit molt i ens han fet augmentar la confiança donant-nos ànims en saber que «som més dels que pensem». Però m'agradaria —i reflecteix l'opinió de molts companys i companyes— que moltes de les coses que s'han vist al Fòrum, poguessin servir de denúncia per a aquells que les permetin o propicien, perquè els percentatges dels pressupostos emprats en unes coses o en unes altres, malgrat que sigui «legal», es vegin inacceptables en un món que pateix fam, que sofreix les conseqüències d'una crisi culpable, que demana un canvi d'estructura, i que ens ha de portar a un examen dels autèntics valors que alliberen l'ésser humà i el porten a la felicitat.

VICTÒRIA MOLINS, s.t.j.
Barcelona

de servir per estimular i animar, i no pas per ofendre, sinó que és, a més, un exponent del que «es porta», en termes de conducta personal.

S'ha perdut el respecte a l'altre, sigui qui sigui; s'ha perdut, en suma, la bona educació. L'educació avui no té bona premsa, és una cosa que pertany al passat, caduc en ell mateix. A part de trepitjar Messi, amb el desig implícit de trepitjar el Barça al complet, inclosa l'afició, la trepitjada del penedit Pepe és un exponent més de les males maneres que imperen.

Fa uns dies, al meu nét, quan anava al col·legi amb bicicleta el van abordar dos nois d'uns setze anys que, després de fer-lo caure a terra a cops, el van llançar contra un cotxe, amb bicicleta i tot, i després van marxar no sense abans prendre-li la bicicleta. Masegat, va arribar a peu a l'escola on els professors i tothom el van ajudar. Va passar a Sant Cugat, a prop d'un forn, però pot passar a qualsevol lloc.

Això és el que tenim. Pura llei de la selva. És absolutament prioritari fer fer un gir a la situació. Cal recuperar l'elegància d'aquells a qui anomenem «cavallers de la pilota» perquè són un referent per a la joventut.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Aclariment objectiu

En una revista religiosa del passat mes de desembre va aparèixer un article que portava per títol *Beatificació en Madrid a 23 màrtirs de la guerra civil*. Als anys quaranta del segle passat van aparèixer molts articles amb el títol *Víctimas de la guerra civil*, que es referien tant als que van morir a l'exèrcit com als que van ser assassinats per la seva condició religiosa.

Després de 75 anys d'aquests tristos esdeveniments, convé diferenciar-ne els uns dels altres. Els qui van morir en el camp de batalla són «víctimes de la guerra civil», però als 7.000 bisbes, sacerdots i religiosos que no militaven en cap exèrcit i que van ser trets de la diòcesi o convents per ser assassinats per motius religiosos se'ls ha d'anomenar «màrtirs de la persecució religiosa que hi va haver a Espanya entre els anys 1934 i 1939».

Heus aquí un aclariment objectiu que ha d'evitar la politització de fets viscuts a Espanya durant els anys trenta del segle passat.

JOSÉ PANIEGO RIVERO, s.g.
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

«Gran Hermano»

Suposo que ja es deu haver assabentat de tot el renou que ha causat la decisió d'un sacerdot de participar en el conegut programa televisiu *Gran Hermano*. El que em xoca és la reacció tan dura per part de l'Església de treure'n aquest sacerdot. Tan dolent és que un sacerdot es fiqui en un programa de televisió? No li sembla que hi ha conductes molt més sancionables entre els sacerdots?

Efectivament, me n'he assabentat i aquesta setmana he rebut cinc correus sobre el tema. Normalment en aquesta secció acostumo a donar resposta a qüestions de fe, de moral i de vida cristiana. Avui se'm demana un judici sobre una actuació particular d'una persona i això és delicat. Segons el meu parer, a la televisió hi ha «programes» i «programes». Personalment, pel meu sentit del bon gust i del sa entreteniment, no m'agraden programes que es complaen a exhibir morbosament la vida de les persones i la seva intimitat i que provoquen situacions molt desagradables i conflictives entre els participants. A mi, aquest programa no m'ha agradat mai i el veig ben poc formatiu i edificant. Per tant, no me'l miro. Amb motiu del tema que ens ocupa sí que em vaig aturar a mirar-me'l. I sant tornem-hi.

El sacerdot, religiós en qüestió, em va semblar a primer cop d'ull una bona persona i probablement ha pres la decisió de participar en l'espectacle mogut per bones intencions. *De internis non iudicat ecclesia* («l'Església no jutja les intencions»). Ara bé, aquest senyor, com a sacerdot i religiós amb una missió pública en l'Església, crec que no pot fer el que li vingui de gust. En primer lloc m'agradaria aclarir, perquè ja ho he sentit en diversos llocs, que a aquest sacerdot no l'ha tret ningú de l'Església. Continua sent membre de l'Església, sacerdot i religiós. L'única cosa que li ha prohibit el seu legítim superior és l'exercici del ministeri en la predicació, celebració de sagraments i cura pastoral. El que s'entén per *suspensió a divinis*. Per què s'ha pres aquesta mesura? Doncs senzillament perquè ha faltat al compromís d'obediència que ell va assumir lliurement el dia en què va professar al seu orde religiós. Ni en l'Església ni fora d'ella ningú no pot saltar-se alegrement els compromisos personals i professionals més importants. Això és el que molta gent avui no entén perquè, malauradament, l'esperit d'arbitrarietat i el subjectivisme més radical, s'han instal·lat en gran part de la nostra societat i de la nostra Església. I quan en diversos àmbits cadascú fa el que li dóna la gana, així ens van les coses en litúrgia, dogma, moral, compromisos personals... Amb tot, vull pensar que, passada aquesta rampellada, tornarà a la seva situació normal.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 -
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

«Rosari pastoril» a Sant Vicenç de Sarrià

Llorenç Codern
Barcelona

La parròquia sarrianenca de Sant Vicenç va celebrar el 21 de gener passat la solemnitat del seu sant patró amb una eucaristia presidida pel seu titular, Mn. Manuel Valls, i un petit concert dins del qual va destacar l'audició del *Rosari pastoril* de Francesc Forns.

Després de la missa, l'Orfeó Sarrianenc, que ja havia intervingut en l'eucaristia amb la interpretació del *Heilig* de la missa alemanya de Schubert, va interpretar un *Sanctus* i un *Benedictus* del mateix Francesc Forns. Es tracta d'un violinista i compositor del segle XIX, membre de la capella de música de la catedral de Barcelona, que va tenir una presència activa a Sarrià, conseqüència de la contractació habitual d'aquesta formació per a les celebracions litúrgiques solemnes de la parròquia, especialment la festa de Sant Vicenç. Fruit d'aquesta relació fou l'encàrrec de diverses obres que, després d'anys d'oblit, l'Orfeó Sarrianenc ha recuperat.

El *Rosari pastoril* és la peça més recordada de Francesc Forns. La música pastoril és un gènere derivat dels *officium pastorum* que recorden els pastors com a primers coneixedors de la bona nova del naixement de Jesús i els primers que el van adorar. A casa nostra esdevingué molt popular a partir de l'estrena, l'any 1828, de la *Missa pastoril* de Ramon Vilanova, mestre de capella de la catedral barcelonina, que va tenir un gran èxit i va donar lloc a la proliferació de misses i rosaris pastorils. Sabem que a Sarrià s'interpretaven des dels anys vuitanta del segle XIX i la seva popularitat va portar un dels seus intèrprets a demanar a Francesc Forns la composició d'un *Rosari pastoril* adient a la seva veu de baix.

L'obra es va estrenar possiblement el 1891. S'interpretava el dia de Sant Vicenç a la tarda, ja que al matí se celebrava la missa solemne,

Ramon Ripoll

«La seva interpretació ha esdevingut un punt de trobada dels sarrianecs, que omple encara més de sentit la celebració de la festa de Sant Vicenç»

seguida de la *Salve*. No se'n conserven les partitures originals, però se sap que es cantava a tres veus solistes, dos cors i orquestra i que es partien les pregàries del Pare Nostre i l'Ave Maria en dues parts: el primer cor cantava *Pare Nostre*, *Déu vos salve 1*, *Déu vos salve 2* i *Gloria Patri*, mentre que el segon responia, juntament amb el poble, amb *El nostre pa*, *Santa Maria 1*, *Santa Maria 2* i *Sicut erat*. Amb aquesta alternança es cantava tot el Rosari en una celebració popular que s'allargava tota la tarda i en què els sarrianecs prenen possessió de l'església, portant cadires i brasers de casa per fer més comoda la pregària. Així s'esdevingué fins a l'any 1966, en què va deixar d'interpretar-se.

Recuperar aquesta tradició

El 1993 un grup de sarrianecs va promoure la recuperació d'aquesta tradició i, des de llavors, cada any el *Rosari pastoril* es torna a fer present a Sarrià. Actualment es canta amb les mateixes tres veus originals, però un sol cor interpreta totes les parts seguides —*Pare Nostre*, les dues *Ave Maria* i, per acabar, el *Glòria* sencer— amb orquestra de corda acompanyada d'orgue, flauta, oboè, triangle i pandero. A continuació es canta la *Salve* de Miguel Hilarión Eslava (1807-1878), mestre de capella de diverses catedrals espanyoles i de la Reial Capella de Madrid.

Des de la seva represa, el cant del *Rosari pastoril* és un acte popular en què participen cantaires de diversos corals de Sarrià i gent del poble. El 2008 l'Orfeó Sarrianenc va ser el responsable de la seva realització, i s'integren els membres del Cor de Cambra Dyapason-Capella de Música de Sant Vicenç de Sarrià, tot mantenint l'esperit d'obertura a d'altres cantaires que senten el *Rosari pastoril* com a seu. D'aquesta manera la seva interpretació ha esdevingut un punt de trobada dels sarrianecs, que omple encara més de sentit la celebració de la festa de Sant Vicenç.

El Tamboret d'en Pau no nota la crisi

Pau Cazeneuve
Barcelona

El 14 de desembre passat ens vam trobar, als locals de la parròquia de Sant Francesc de Sales, quaranta amics —disset parelles— per compartir la nostra amistat i bon humor, escollir el regal corresponent i fer un pica-pica molt generós.

El 15 de gener les parelles que el Pau D. P. i la seva esposa Vicenta havien acollit i casat, així com d'altres parròquies del nostre arquebisbat, van lliurar les joguines a més de seixanta nens i nenes del col·legi de Sant Josep de la Muntanya. Va ser una festa molt esperada i bonica. Hi van assistir més de vuitanta persones. Ja portem divuit anys fent-la. Fins l'any vinent, si Déu vol!

Exposició sobre el P. Àngel Rodamilans

Arxiu-Museu de la parròquia
de la Puríssima
Barcelona

L'Arxiu-Museu de la parròquia de la Puríssima de Barcelona agraeix l'extraordinària acollida que ha tingut l'exposició antològica sobre el P. Àngel Rodamilans i Canals, que ha estat oberta des del 8 de desembre del 2011 (festivitat de la Puríssima) fins al 8 de gener del 2012. Hem calculat que l'han visitada 605 persones, i n'estem molt contents.

L'exposició ha tingut ressò mediàtic (amb alguns articles apareguts al *Diari de Sabadell*) i molta acceptació, ja que tothom que l'ha visitada l'ha valorada molt positivament perquè ha permès conèixer la figura del pare Rodamilans, desconegut per a molts. També

ha agradat molt a les famílies dels escolans que va dirigir el pare Rodamilans, que els han pogut veure en fotografies antigues a l'exposició.

L'Escolania de Montserrat va visitar la mostra i es van mostrar molt interessats en la forma de plasmar la vida i l'obra del pare Rodamilans; tant els va agradar que han demanat de poder-la exposar a Montserrat.

L'Arxiu-Museu de la parròquia de la Puríssima ha posat a la venda el calendari parroquial del 2012, il·lustrat amb fotografies d'objectes històrics i artístics de la parròquia. És el segon any que es porta a terme aquesta iniciativa i, tal com va passar l'any passat, s'han venut pràcticament tots. Si hi ha alguna persona interessada a comprar-lo, el podeu trobar a la secretaria de la parròquia.

Paraula i vida

La família, una esperança

Entre els esdeveniments religiosos d'aquest any voldria comentar-ne un que té una especial actualitat i diria que fins i tot urgència. Del 30 de maig al 3 de juny tindrà lloc a la ciutat de Milà la VII Trobada Mundial de les Famílies, amb la presència del Sant Pare i versarà sobre «La família: el treball i la festa». Invito les famílies —i en especial els membres dels moviments cristians d'espiritualitat matrimonial i familiar— a unir-se espiritualment a aquesta Trobada i, si poden, també a participar-hi. La Delegació diocesana de Pastoral Familiar ha editat un llibre, en català i castellà, que inclou la carta de Benet XVI presentant aquest esdeveniment i l'esquema —molt complert— per a trobades prèvies de grups matrimonials. Són deu «catequesis» que inclouen diversos moments, per tal d'escotar una lectura de la Bíblia, dels documents de l'Església referents al matrimoni i a la família, també alguns testimonis dels presents per acabar amb un temps de pregària. Recomano vivament utilitzar aquesta eina per preparar i, ja des d'ara, treure bons fruits de la Trobada de Milà. També estic segur que l'arquebisbat de Barcelona es farà present a la propera Trobada de les famílies amb una bona representació, que, si a Déu plau, espero

tenir el goig d'acompanyar.

L'Església actual viu una gran preocupació per la manera de transmetre la fe cristiana als homes i les dones d'avui. «La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana» serà el tema que Benet XVI ha proposat per al Sínode dels Bisbes que es reunirà a Roma del 7 al 28 del proper octubre. A Barcelona, a més a més, tindrem la celebració de l'anomenada Missió Metròpolis i d'una sessió de l'Atri dels gentils, iniciatives, totes dues, que s'inscriuen clarament en una acció pastoral evangelitzadora i missionera. Tindrem ocasió de parlar-ne properament.

Avui voldria recordar, amb paraules del mateix Benet XVI, la importància de la família en la transmissió de la fe. El Concili Vaticà II va definir el matrimoni i la família com a «comunitat de vida i amor». I Benet XVI, en les paraules que dirigí el passat dia primer de desembre als participants en l'assemblea plenària del Pontifici Consell per a la Família —que és com el ministeri de la família de l'Església— els va dir que «la nova evangelització depèn en gran part d'aquesta església domèstica». «La família fundada en el sagrament del matrimoni —va dir el Sant Pare— és una actuació parti-

cular de l'Església, comunitat salvada i salvadora, evangelitzada i evangelitzadora. Com l'Església, la família està cridada a acollir, irradiar i manifestar en el món l'amor i la presència de Crist.» L'acollida i la transmissió de la fe —la vida en el Crist— es viuen en la família en la dedicació recíproca dels esposos i en la procreació generosa i responsable, en la cura i en l'educació dels fills, en el treball —si té la sort de tenir-lo— i en les relacions socials, també en el compromís social i en l'atenció als més necessitats. En aquest temps d'una crisi econòmica forta i llarga, no hi ha dubte que les famílies són un factor decisiu en el manteniment de la cohesió social. És aquesta una realitat reconeguda, avui, per tots els observadors. És particularment important la missió de les famílies cristianes en àmbits com l'acolliment de la vida, l'educació dels fills en l'amor, la preparació dels promesos per a la vida matrimonial, l'acompanyament dels esposos, especialment de les parelles joves, i l'acció pastoral per a les altres famílies. Em plau deixar constància del fet que, especialment entre no-saltres, són molts els qui treballen en favor de la família, tant amb el testimoni de vida com en la participació en les activitats pastorals de l'Església.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe
de Barcelona

Als quatre vents

A prop de Déu, a prop de la gent

L'Església celebra el 2 de febrer la festa de la Presentació del Senyor al Temple. I en aquesta data té especialment present les dones i els homes de vida consagrada, persones el principal testimoni de les quals consisteix a mostrar, amb el seu exemple, que Déu ha de ser apreciat amb totes les forces del cor. Cada vegada que tinc ocasió de trobar-me amb els religiosos i religioses, els membres d'instituts seculars, els ermitans que hi ha a l'arxidiòcesi, els de noves formes de vida consagrada, sento una emoció especial. La vida d'un arquebisbe és a vegades més atrafegada que no pas un voldria, però no per això oblida que la força que convenç el món no és l'activitat, sinó l'oració. Personalment em sostinc en l'oració de les persones que han fet una opció radical per l'Evangeli, les que han comprat el camp on hi ha el tresor amagat, les que han adquirit la perla preciosa de què parla el Nou Testament. Seguint el consell de sant Benet, de no anteposar

res a l'amor de Crist, han deixat altres possibilitats que els oferia la vida per estar a prop de Déu, que és també estar a prop de la gent. Les persones de vida consagrada no romanen alienes al que passa al món; si de cas, el que sí que fan és no entretenir-se en frivolitats, per la qual cosa tenen més disposició per a conèixer les coses fonamentals. Algunes fins i tot han renunciat a una fama que se'ls oferia per la seva vàlua personal. Penso ara en Edith Stein, la jueva conversa al catolicisme que va morir en un forn crematori d'Auschwitz, a l'Alemanya nazi. Quan va ser admesa en el convent, la doctora en Filosofia havia pronunciat conferències a les millors universitats. Tenia 42 anys i va arribar a la clausura carregada amb grans calaixos de llibres filosòfics.

No és per desengany del món, que les persones es consagren a Déu, sinó per amor, un sentiment del

qual se'n parla molt i es practica poc. La Mare de Déu és per a tots els cristians un model de vida, ja que ningú no va estar més a prop de Crist que la seva Mare. Per a les persones consagrades és el millor exemple. Ella es va consagrar a Déu des de la seva infantesa i per això va poder respondre amb promptitud a la seva vocació. També Simeó i Anna, personatges de l'evangeli que es llegeix en aquesta festa de la Presentació del Senyor, són un exemple admirable. Aquell dia del seu encontre anhelat, hi devia haver molta gent al temple, però ells van reconèixer Déu perquè tota la seva vida es van preparar per a això. L'havien reconegut en el seu cor, abans de veure'l amb els seus ulls. En la vida de cada dia tots estem cridats a ser contemplatius, a veure la mà de Déu en tot el que ens succeeix. Així viurem en pau interior i felicitat també exterior.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 2)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 1)

FEBRER

5. DIUMENGE

V de durant l'any, Verd. Lectures: Job 7,1-4.6-7 / Salm 146 / 1 Corintis 9,16-19.22-23 / Marc 1,29-39
ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Àgata, vg. i mr.; Calamanda, vg. i mr.

6. DILLUNS

Sant Pau Miki (MO), Vermell. Lectures: 1 Reis 8,1-7.9-13 / Salm 131 / Marc 6,53-56
ALTRES CELEBRACIONS: *Sant Misteri de Cervera*. Sants, Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mr.; Amand, b.; Santes, Dorotea, vg. i mr.

7. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 8,22-23.27-30 / Salm 83 / Marc 7,1-13
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ricard, rei; Teodor, mr.; Santes, Juliana, viuda; Coleta, rel.

8. DIMECRES

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 10,1-10/Salm

36 / Marc 7,14-23. O bé: *Sant Jeroni Emilian* (ML), Blanc; *Santa Josefina Bakhita* (ML), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Elisenda, vg.

9. DIJOUS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 11,4-13/Salm 105 / Marc 7,24-30
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sabí, b.; Nicèfor, mr.; Miquel Febres, rel.; Santes, Apol·lònia, vg. i mr.

10. DIVENDRES

Santa Escolàstica (MO), Blanc. Lectures: 1 Reis 11,29-32;12,19 / Salm 80 / Marc 7,31-37
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvà, b.; Santes, Sotera, vg. i mr.

11. DISSABTE

Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 12,26-32;13,33-34 / Salm 105 / Marc 8,1-10. O bé: *La Mare de Déu de Lourdes* (ML), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Desideri, b.; Benet d'Anià, ab.; Santes, Eloïsa, vg.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

Activitat frenètica de Jesús fora de la sinagoga

Les tres perícopes que llegim avui formen un tríptic amb tres ubicacions diferents —comunitat de Simó i Andreu, davant la seva porta i en el lloc desert— i tres dates temporals —en sortir de la sinagoga després del servei sabàtic, a la posta del sol i molt de matí: un dia simbòlic. Simó i Andreu, Jaume i Joan no havien assistit al servei sinagoga. Jesús allibera la sogra de Simó que estava «enfebrada» per una viva excitació política que no afectava Andreu. Conscientment fa un «treball» en dissabte: «s'apropà, estengué la mà i tot prenent-la l'aixecà», sense que ningú protestés. «A l'instant li remeté la febre, i es posà a servir-los», essent el servei el distintiu de la comunitat de Jesús. «En caure la tarda i pondre's el sol», i expirar per tant el precepte sabàtic, «li van portant tots els qui es trobaven malament per diverses malalties i els endimoniats». Uns personatges anònims s'han prestat a portar els malalts a Jesús. «L'entera ciutat estava congregada a la seva porta», la de la comunitat de Jesús, i ell guarí els malalts i expulsà els dimonis, «sense permetre'ls de parlar, car sabien qui era ell». Novament «els dimonis» tenen més clarividència que el cap de la sinagoga. A Jesús no li queda cap altra sortida que escapar-se del brogit de les multituds fanàtiques: «De matinada, molt de nit encara, sortí i se n'anà al lloc desert i pregà», on solia refugiar-se. Però Simó i els seus companys l'encalçaren, intentant de convènce'l perquè aprofités l'ocasió que se li brindava. Jesús no es deixa entabanar per l'èxit: «Anem a les aldees properes i a les ciutats, a fi de predicar també allí, que per això precisament he sortit. I anava predicant per les sinagogues d'ells per l'entera Galilea, i expulsant els dimonis», les ideologies que prenen possessió de la gent i els fanatitzen, en el marc de les sinagogues o a camp obert. Jesús es distancia tant dels fanàtics de la sinagoga com dels violents.

Lectures bíbliques

Diumenge V de durant l'any

Lectura primera

Jb 7,1-4.6-7

Estic neguitós del vespre a la matinada

Lectura del llibre de Job:

Job digué als seus amics: «L'home, a la terra, no està sotmès a servitud? No passa la vida com un jornal·ler? Com un esclau es deleix per asseure's a l'ombra, espera l'hora de cobrar com el treballador. Però a mi m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc. Així que em fico al llit ja penso: Quan serà de dia perquè em pugui llevar? I estic neguitós del vespre a la matinada. Els meus dies han corregut més que una llançadora, ja s'acaben, ja no hi queda fil. Recordeu que la meua vida no és sinó un respir: els meus ulls no tornaran a veure la felicitat.»

Salm responsorial

146

Lloeu el Senyor, dona bo de cantar!
Lloeu el nostre Déu, que és agradós de lloar-lo!
El Senyor reconstrueix Jerusalem
i aplega els dispersats d'Israel.

R. Lloeu el Senyor, que conforta els cors desfets.

Conforta els cors desfets
i embena les ferides.
Té comptat el nombre dels estels,
els crida cadascun pel seu nom. **R.**

És gran el Senyor, i és molt poderós,
és infinita la seva saviesa.
El Senyor sosté els desvalguts
i abat els injustos fins a terra. **R.**

Lectura segona

1Co 9,16-19.22-23

Pobre de mi, que no anunciés l'Evangeli

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangel·li: hi estic obligat, i pobre de mi que no ho fes! Si jo m'ho hagués buscat podria esperar-ne una recompensa, però no havent-ho buscat, per a mi és un encàrrec que he rebut de Déu. Per quin motiu puc esperar una recompensa? Doncs que jo, quan treballo per difondre l'evangel·li, no el converteixi en cosa costosa, sinó que renunciï al dret que em dona el meu servei. Jo sóc lliure: no era esclau de ningú, però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles, m'he fet feble com ells. M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui. Tractant-se de l'evangel·li, estic disposat a fer tot el que calgui per poder-hi tenir part.

Al·leluia

Mt 8,17

*Ell portava les nostres malalties
i s'havia carregat els nostres dolors*

Evangel·li

Mc 1,29-39

Jesús va curar molts malalts de diverses malalties

Lectura de l'evangel·li segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús, sortint de la sinagoga, se n'anà amb Jaume i Joan a casa de Simó i Andreu. La

Glòria Monés

sogra de Simó era al llit amb febre, i llavors mateix ho digueren a Jesús. Ell li va donar la mà i la va fer llevar, la febre li desaparegué i ella mateixa els serví a taula.

Al vespre, quan el sol s'havia post, li portaren tots els malalts i els endimoniats. Tota la ciutat s'havia aplegat davant la porta i ell va curar molts malalts de diverses malalties; va treure molts dimonis, i no els deixava parlar, perquè sabien qui era.

De bon matí, quan encara era fosc, es llevà, se n'anà a un lloc solitari i s'hi quedà pregant. Simó, amb els seus companys, sortí a buscar-lo. Quan el trobaren li digueren: «Tothom us està buscant.» Ell els digué: «Anem a d'altres llocs, als pobles veïns, i també hi predicaré, que aquesta és la meua missió.» I anà per tot Galilea, predicant a les sinagogues de cada lloc i traient els dimonis.

Una comunitat de sacerdots ancians

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

L'ancià Simeó

El misteri de la presentació de Jesús al Temple de Jerusalem, en braços de Maria, acompanyada pel seu espòs sant Josep, no seria complet sense les figures de l'ancià Simeó i de la profetessa Anna. Aquests dos justos del poble d'Israel, sobretot el primer, escenifiquen la realitat que, a l'Església d'Orient, s'anomena «l'encontre del Senyor». Ells són, juntament amb els pares de Jesús, la presència de la «resta d'Israel», el poble humil i pobre, de llavis sincers, que Déu va voler mantenir perquè pogués acollir el Messies (vegeu Sofonies 3,12-13). Simeó acut al Temple, misteriosament impulsat per l'Esperit Sant, i es produeix l'encontre profètic. Maria posa l'Infant a les mans de l'ancià, en un gest de lliurament confiat. És que Maria ha estat la mare, segons la carn, del Fill que el Pare ha donat al món per salvar-lo. Simeó ho proclama, inspirat per l'Esperit: llum per a tots els pobles, glòria d'Israel. «L'ancià portava l'infant, però l'infant sostenia l'ancià», canta la litúrgia del 2 de febrer.

Una particular sintonia

Certament, la narració evangèlica no diu res que faci pensar en una pertinença de l'ancià Simeó a l'ofici sacerdotal d'Israel. La seva figura s'ha fet, recentment, propera als ancians que volen viure la seva «tercera edat» amb un

renovat esperit cristià. És l'esperit del *Nunc dimittis*, que l'Església recita cada vespre a l'hora de completes. «I ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau...»

A mesura que passen els anys, i hom entra ja plenament en l'ancianitat, després de llargs anys de ministeri sacerdotal, s'adona del que ha significat i significa, en la pròpia vida, portar Jesús a les mans i proclamar-lo com a salvador per a tothom. La litúrgia bizantina proposa al sacerdot, en acabar la celebració, el càntic de Simeó com a pregària particular d'acció de gràcies. És una intuïció feliç del que ha estat, en aquella celebració, el ministeri sacerdotal: una mediació humana de l'encontre entre el misteri de Crist i els homes, i una proclamació de la salvació de Déu, oferta als homes en Crist. Això il·lumina tota la vida del sacerdot, i la seva acció pastoral, i el posa en una particular sintonia amb l'acció de l'ancià Simeó.

Una comunitat sacerdotal

Poder viure aquesta experiència d'ancianitat sacerdotal en una comunitat de sacerdots és una gràcia de Déu. És l'experiència que fem a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol, de Barcelona. Aquesta institució diocesana és l'habitatge on ens apleguem els qui hem deixat el lloc de residència que teníem per motiu del nostre ministeri, i des d'on continuem, cadascú segons la seva condició i possibilitat, exercint la missió episcopal o presbiteral al servei de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa. Actualment, som la comunitat més nombrosa de sacerdots que hi ha en els tres

bisbats. La majoria dels membres de la comunitat som antics companys del Seminari de Barcelona, que ens retrobem en vida comuna, amb l'esperit de fraternitat sacramental, que ens uneix, i ens motiva, i que és un valor que desitgem preservar a tota costa. L'intercanvi de dons tan recomanat pel papa Joan Pau II es verifica entre nosaltres en les lectures, les converses, l'esplai, les reflexions comunes i l'amistat compartida. Especialment, però, es la pregària i l'acció de gràcies pel do de Déu que representen els llargs anys de ministeri que cadascun de nosaltres hem viscut, la que ens fa viure en la joia, i amb respecte pel treball que cadascú ha realitzat en l'Església. Les concelebracions eucarístiques, i el cant festiu de vespres, són experiències espiritualment gratificants. Mantenim en el nostre esperit la consciència de la nostra condició sacerdotal, el gust per la bellesa en la celebració, la dimensió contemplativa de la nostra vocació, l'impuls de la intercessió per tots els homes, i molt especialment per les nostres Esglésies. S'equivocaria qui imaginés la nostra comunitat com un geriàtric de persones tristes, fixades en les seves dolences, amb necessitat de ser assistides constantment. Això no vol dir que siguem lliures de les debilitats de la naturalesa humana, però no és aquesta dimensió la tònica de la nostra convivència. Un gran respecte i caritat fraterna ens ajuda a portar els uns les càrregues dels altres, com cal que ho facin els cristians.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Pere Baptista Blázquez

- ✓ Nascut a San Esteban del Valle, Àvila, el 1545
- ✓ Franciscà missioner a Mèxic, les Filipines i el Japó
- ✓ Fundador d'escoles i hospitals, sobretot per a leprosos
- ✓ Va morir màrtir a Nagasaki el 1597
- ✓ Canonitzat el 1862 per Pius IX

Pere Baptista Blázquez era fill d'una família noble que el va enviar a estudiar a la universitat de Salamanca. De jove ja va sentir la crida religiosa i amb vint-i-dos anys es va fer franciscà. Després de completar la formació i de ser el superior de diversos convents de Castella, el 1580 l'orde el va enviar a missions, primer a Mèxic i més tard a les Filipines. Es va estar deu anys en aquestes illes predicant i tenint cura dels malalts, per la qual cosa es va guanyar l'estimació dels fidels.

L'any 1593 va ser enviat al Japó juntament amb cinc companys més, on va continuar predicant, fundant esglésies i dedicant-se sobretot a la cura dels leprosos. Va ser un missioner imparable que va aconseguir nombroses conversions. Però les autoritats imperials nipones recelaven de l'activitat missionera, en la qual veien un perill d'invasió estrangera. Per aquest motiu van iniciar la primera d'un seguit de persecucions contra els cristians, durant la qual sant Pere Baptista Blázquez va ser arrestat i crucificat a Nagasaki juntament amb altres cristians.

L'OBJECTIU DE L'ESPAI ÉS ESDEVENIR PONT

El Seminari de Tarragona
obre les portes com a centre pastoral

Vocació de servei i diàleg

Marisa Jiménez Buedo

Directora del Centre Tarraconense El Seminari

En aquest magnífic entorn, en una aposta clara de servei a la nostra societat, reobrim un espai on desenvolupar activitats formatives, culturals, empresarials i socials de màxim interès per a les comunitats parroquials, organitzacions públiques i privades, institucions públiques, empreses, per als nostres ciutadans i per als visitants de la ciutat; un espai que ens remunta al segle II en la visualització de part de la muralla romana; al segle XIII, ja que conté la capella de Sant Pau, i al segle XIX ja que l'edifici va ser construït l'any 1883.

L'edifici Centre Tarraconense El Seminari alberga la Residència Sacerdotal Sant Fructuós, el Seminari Menor diocesà, l'Institut de Ciències Religioses Sant Fructuós (INSAF), la Biblioteca del Seminari Pontifici, les seues de diferents delegacions diocesanes de l'arquebisbat, la capella major del Seminari, el claustre de Sant Pau i el claustre del Sagrat Cor.

«Un espai que ens remunta al segle II en la visualització de part de la muralla romana; al segle XIII, ja que conté la capella de Sant Pau, i al segle XIX ja que l'edifici va ser construït l'any 1883»

En aquest context inaugurarem la primera fase de la remodelació del Centre Tarraconense El Seminari, on podrem apreciar el que ha suposat la remodelació del claustre de Sant Pau, sota la direcció dels arquitectes Jordi Fernández i Eduard Gutiérrez. Gaudirem de la restauració de la capella de Sant Pau i del cobriment interior del claustre, que ens ha permès acollir actes destacats com el Congrés Internacional sobre Santa Tecla del 27 al 29 d'octubre i el Concert de Nadal solidari promogut per la Delegació diocesana de Missions de l'arquebisbat, a càrrec del Cor Estels i el Cor de Joves dels Amics de la Catedral i el Cor i Orquestra dels Amics de la Catedral.

L'Institut de Ciències Religioses Sant

Fructuós —INSAF— ha estrenat ja noves instal·lacions acadèmiques, com les aules, sales i seminaris; es continuarà donant el servei de biblioteca mentre durin les obres de remodelació de la segona fase, que tenen previst obrir al públic la gran Biblioteca del Seminari Pontifici, que conté més de 100.000 volums, entre els quals trobem nombrosos incunables, i que ofereix un important fons bibliogràfic i documental que es remunta al segle XIII; i l'Associació Bíblica de Catalunya ja hi ha traslladat la seva seu.

Així mateix, la remodelació d'aquesta primera fase preveu disposar d'una nova llibreria oberta a la ciutat amb tot tipus de temàtica, on es vol oferir una experiència on la cultura i l'oci es barregin en un espai únic com és el marc de la muralla romana, per fer-hi exposicions, presentacions de llibres, amb una cafeteria al mateix espai que complementarà els serveis d'aquest espai cultural i pastoral, sense oblidar la remodelació de l'antic paranimf en una equipada sala d'actes i congressos que estarà enllestida durant el primer trimestre de 2012.

És un espai que neix amb una clara vocació de servei i diàleg amb la cultura, obert a la societat i a les persones, per a la promoció d'accions pastorals i acolliment d'esdeveniments acadèmics i intel·lectuals que farà d'aquest espai un referent cultural i pastoral, amb l'actualització dels seus equipaments i serveis, com ja es va veure amb l'organització del Congrés de Santa Tecla celebrat el mes d'octubre, on disposàvem de sala de traducció simultània per als 200 assistents.

El centre comptarà amb sales i espais polivalents equipats amb l'última tecnologia per fer reunions, exposicions, congressos, conferències, unes instal·lacions preparades amb els millors serveis per acollir magníficament actes des de 15 persones fins a 300 persones.

Tenim el desig que aquest espai esdevingui referent cultural i pastoral on l'arquebisbat de Tarragona ofereix un espai que neix amb vocació d'esdevenir pont, en diàleg amb la societat, on l'aspecte formatiu, cultural i pastoral doni servei a moltes realitats i activitats.

Imatge del claustre de Sant Pau.

Joan Boronat

Tarragona

Fotos: MCS Arquebisbat Tarragona

El 25 de gener l'Església catòlica celebra la festivitat de la Conversió de Sant Pau l'apòstol que, amb la més que probable presència física, va portar a Tàrraco el missatge de Crist. I aquest assenyalat dia del santoral s'ha fet coincidir amb l'acte de benedicció i inauguració de la primera fase de les obres de remodelació de l'edifici del Seminari pontifici de Tarragona. Una rehabilitació que precisament es va iniciar pel claustre de Sant Pau, partint de la petita capella romànica datada del segle XIII, edificada sobre la pedra on la tradició creu que va predicar l'apòstol dels gentils.

És a partir d'aquests sòlids fonaments apostòlics, dels murs de la muralla romana i de l'actual edifici del Seminari, bastit el 1883, que comença una nova etapa, amb el repte d'esdevenir «un espai d'aprenentatge, reflexió i debat sobre la cultura i el coneixement; un lloc al servei de l'home i de la societat», unit a la missió pastoral i al foment de les vocacions, tal com ha definit el projecte l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol.

L'acte de la inauguració del Centre Tarraconense El Seminari, que és el nom amb què ha estat batejat aquest espai, es va fer al capvespre, amb la benedicció de Mons. Jaume Pujol i l'assistència de l'arquebisbe José Octavio Ruiz Arenas, secretari del Consell Pontifici per a la Promoció de la Nova Evangelització, el qual havia pronunciat prèviament una conferència sobre la nova evangelització.

Aquesta primera fase de la remodela-

ció del Centre Tarraconense El Seminari s'ha dut a terme sota la direcció dels arquitectes Jordi Fernández i Eduard Gutiérrez i ha consistit en la restauració de la capella de Sant Pau —«com el cor que bateja en un cos, que ens recorda els orígens de la nostra fe», diu l'arquebisbe Jaume—, el cobriment interior del claustre i les noves instal·lacions de

Interior de la capella del segle XIII.

DE DIÀLEG AMB LA SOCIETAT

obre les oral i cultural

Moment dels parlaments en l'acte d'inauguració.

l'Institut de Ciències Religioses Sant Fructuós, amb les seves aules i sales.

La sala més gran, amb una capacitat per a més de 200 persones, modernament equipada amb sistema de traducció simultània, ja es va estrenar l'octubre passat en acollir el Congrés Internacional de Santa Tecla. El contrast de la cúpula que cobreix el claustre i la capella romànica de Sant Pau conjunquen modernitat i antigor, i a ningú no li ha passat per alt la utilitat d'aquesta reforma, tal com es va palesar en els dies de l'esmentat congrés, en moments d'intensa pluja, o quan per Nadal va ser escenari del concert solidari promogut per la Delegació diocesana de Missions.

Així mateix, la remodelació d'aquesta primera fase permet disposar d'una nova llibreria —fins ara instal·lada provisionalment al vestíbul del Seminari— oberta a la ciutat amb tot tipus de temàtica.

«El contrast de la cúpula que cobreix el claustre i la capella romànica de Sant Pau conjunquen modernitat i antigor»

S'ofereix una experiència on la cultura i l'oci es barregin en un espai únic com és el marc de la muralla romana, per fer-hi exposicions i presentacions de llibres, amb servei de cafeteria.

Tots aquests treballs han comportat una inversió de 4 milions d'euros gràcies a les aportacions d'institucions públiques, particulars i empreses privades, com Lunet Servicios Integrales. L'arquebisbe de Tarragona va afegir que per a l'execució de la segona fase caldran 6 milions d'euros més.

La següent etapa preveu l'adequació de la part del claustre del Sagrat Cor, que a diferència del de Sant Pau no serà cobert, obres que es calcula que restaran enllestides a finals d'aquest any o a principis del 2013. La reforma d'aquesta ala de l'edifici farà d'aquest espai un lloc idoni per a esdeveniments de rellevància cultural, social o empresarial. Part de la reforma es farà a través de donacions privades o de corporacions. La Biblioteca del Seminari és la peça clau d'aquest claustre i la seva rehabilitació permetrà obrir al públic i als estudiosos, de més de 100.000 volums, que inclouen nombrosos incunables, i que ofereix un important fons bibliogràfic i documental que es remunta al segle XIII.

D'altra banda, l'antic paraninf del Seminari es projecta com la sala d'actes per acollir actes institucionals i esdeveniments que requereixin un lloc de prestigi, amb capacitat per a 175 persones. La sala d'exposicions complementa l'equipament, com a espai polivalent.

Previ a la inauguració, el dia 24 de gener, festivitat de Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes, l'arquebisbe Mons. Jaume Pujol, com cada any, va departir amb als representants dels mitjans de comunicació, als quals

Reportatge

L'arquebisbe Jaume va beneir l'espai.

va convidar a visitar les instal·lacions del Seminari.

El prelat va manifestar-se esperançat amb aquestes obres d'adequació del Seminari, en el paper primordial d'acompanyament de les vocacions sacerdotals; per tal que «arribi a ser un far dels valors que representa l'humanisme cristià i un veritable punt de trobada, atri dels gentils, on sigui possible el diàleg sincer i la recerca en comú de la fe de Crist».

Prelat i informadors van fer una visita, amb el guiatge i explicacions

de Marisa Jiménez, directora del Centre Tarraconense El Seminari, la qual va posar en relleu les característiques d'aquest espai que neix «amb vocació d'esdevenir pont, en diàleg amb la societat, on l'aspecte formatiu, cultural i pastoral doni servei a moltes realitats i activitats».

L'arquebisbe Jaume també es congratulà pel fet de poder oferir aquest centre obert a la ciutat i a la societat en general «quan en molts països europeus grans edificis de l'Església s'han convertit en hotels de cinc estrelles».

**Després de 25 anys,
seguim sentint la mateixa
passió per la neteja.**

A tothom,
clients, treballadors i col·laboradors,
gràcies per compartir
la mateixa passió.

- Neteja
- Serveis auxiliars
- Desinfecció
- Jardineria
- Manteniment

Passió per la neteja
www.lunet.es

Girona

El bisbe es reuneix amb els periodistes en la festa de Sant Francesc de Sales

Mons. Francesc Pardo referma el compromís social de l'Església

Víctor Gay
Girona

El bisbe de Girona, Francesc Pardo, manté el bon costum de reunir-se amb els representants dels mitjans de comunicació en la diada de sant Francesc de Sales, patró dels periodistes catòlics. Enguany els va convidar a esmorzar a la seu curial de Casa Carles. Gairebé una vintena de professionals s'aplegaven a l'entorn del prelat que, en primer lloc, els va felicitar en la seva festa patronal i també els facilità un seguit d'informacions, com corresponia.

Pel que fa al procés de restauració del Tapís de la Creació, assenyalà que s'allargarà possiblement fins al mes d'abril (es porta a terme al Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat, a Valldoreix) i que en retirar l'arpillera que cobria el revers s'han descobert els colors originals del brodat (aquesta és la tècnica de realització) i també l'enorme acumulació de pols que es procedeix a retirar. Properament s'oferirà una visita als mitjans.

També va informar de l'avançat estat de construcció d'un primer bloc d'habitatges assistits que per iniciativa del bisbat es realitza en una zona propera a l'hospital Dr. Josep Trueta i que tindran uns lloguers a l'abast de les pensions dels usuaris.

Igualment el bisbe Francesc va assenyalar l'opció de no tancar cap de les gairebé 400 parròquies de la diòcesi, malgrat que el nombre de preveres actius se situa a l'entorn del centenar amb una mitjana d'edat de 71 anys (la tercera més alta de les diòcesis de l'Estat). Per atendre els fidels, cal que la implicació dels laics sigui la que els correspon. Va destacar que quan el nombre de preveres era alt, aquests assumien moltes competències i serveis que no són estrictament ministerials: administració parroquial, manteniment i cura dels temples, catequesi, etc.

La realitat actual permet retornar als laics aquestes missions. També cal assenyalar la progressiva incorporació dels diaques permanents, la xifra dels sis actuals en poc temps es podrà doblar gràcies als que s'estan preparant per ser ordenats. També són set els seminaristes diocesans. I fins i tot no va descartar que en el futur puguin incorporar-se preveres procedents d'altres diòcesis.

Ja en el torn obert de preguntes, Mons. Pardo confirmà que efectivament el nombre de practicants, especialment en les celebracions dominicals, ha baixat, però no pas «la recerca de les grans veritats». Confirmà aquest desig d'espiritualitat que en amplis sectors de la nostra societat es manifesta. Possiblement cal una acció per «ajudar a descobrir la importància d'aquestes celebracions». Va apuntar que, personalment, entenia els desitjos d'un bon

El bisbe va lliurar el premi al responsable de la Fundació els Joncs.

cap de setmana, però que sempre hi afegia: «Un bon diumenge.»

Si el nombre de participants en les celebracions ha disminuït no ho ha fet la preocupació de l'Església que és a Girona per atendre les persones, acompanyar-les en l'esperança quan acomiaden un difunt i ajudar-les a fer camí per la vida.

També va respondre a una qüestió relacionada amb la seguretat als temples, especialment pel que fa als robatoris detectats darrerament, també d'imatges amb limitat valor artístic però que poden ser de devoció popular i tradicional.

En aquest sentit una acció coordinada amb els Mossos d'Esquadra ajuda els rectors a saber què cal fer, com protegir i garantir la protecció d'aquest patrimoni del qual és dipositària la diòcesi.

Pel que fa als robatoris darrerament detectats en vehicles de persones que participen en les celebracions litúrgiques, especialment els funerals i enteraments, el bisbe va dir que, evidentment, no correspon a la competència de l'Església però que en tot cas cal que els fidels ho tinguin en compte i refermin les mesures de seguretat i, per part dels cossos de seguretat, que també prenguin les mesures que calguin.

La darrera part de la reunió amb els mitjans de comunicació, el bisbe de Girona la va dedicar a la situació econòmica i a les respostes que l'Església de Girona ofereix concretades en l'acció de Càritas, que va definir com «la veu dels qui no tenen veu». També va defensar

els plantejaments d'una vida col·lectiva més senzilla i austera tot fent una crida a la responsabilitat social, «la solidaritat i l'amor als altres passa per la cartera», tot referint-se a la cita de l'Antic Testament quan el Senyor demana a Caïn: «Què n'has fet del teu germà?» I concretada en l'Evangeli del proïsme: tenia gana i em donàveu menjar, era a la presó i em visitàreu...

També va reflexionar sobre la possibilitat que aquelles persones que tenen feina la puguin compartir amb qui no en té, una situació complexa i que correspon als tècnics donar-hi respostes i solucions.

Els premis Sant Fèlix 2012

La festa patronal dels periodistes catòlics va culminar a la diòcesi de Girona amb el lliurament dels premis Sant Fèlix, que es concedeixen en aquesta diada a les entitats, persones i institucions de l'àmbit territorial del bisbat que s'hagin distingit, en el decurs dels anys, en accions de serveis, formació, educació millora de l'entorn social.

Els corresponents a l'any 2012 s'han concedit a la Fundació Els Joncs, de Sarrià de Ter, i a l'Agrupament Escolta i Guia del Pla de l'Estany.

La primera d'aquestes entitats es dedica a l'educació especial i a la formació laboral amb tallers ocupacionals per a nois i noies amb aquest nivell. Iniciada als anys setanta del darrer segle a l'entorn de la parròquia del Carme de Girona, en l'actualitat atén una vuitantena de persones des del nivell d'educació infantil fins a FP especialitzat amb una dotzena d'educadors. El lliurament del premi, materialitzat amb una escultura de l'artista gironí Josep Perpiñà, que estilitza el campanar de la basílica, va tenir lloc a la mateixa seu de la Fundació en presència i presentació de l'alcalde de Sarrià.

El bisbe Francesc, en la seva intervenció, va qualificar el servei i treball que es porta a terme als Joncs com a «cinquè evangeli», per la seva missió de servei al proïsme. Els va encoratjat a seguir fent camí, més enllà dels moments de dificultat i problemes sempre presents. Més de dos centenars de persones, alumnes, familiars i educadors hi eren presents.

L'Agrupament Escolta i Guia del Pla de l'Estany manté, amb l'esperit del moviment educatiu més que centenari, els trets identitaris cristians, sense oblidar l'acció de servei i millora de l'entorn i del país, com la Generalitat i diverses institucions públiques i privades ja l'han reconegut. L'acte de lliurament té lloc el dia 4 de febrer a Fontcoberta, on té el seu cau l'esmentat agrupament.

«Va informar de l'estat de construcció d'un primer bloc d'habitatges assistits per iniciativa del bisbat»

«No va descartar que en el futur puguin incorporar-s'hi preveres procedents d'altres diòcesis»

«Va defensar els plantejaments d'una vida col·lectiva més senzilla i austera tot fent una crida a la responsabilitat social»

Barcelona

Festivitat de Sant Francesc de Sales a Barcelona

Un dinar i una eucaristia van ser els actes més significatius de la jornada

E.B / M.A.C.
Barcelona

El dia 24 de gener els periodistes catòlics van celebrar la festa del seu patró, Sant Francesc de Sales (1567-1622), bisbe de Ginebra i gran propagador de la fe catòlica. Amb motiu d'aquesta celebració va tenir lloc a Barcelona la tercera edició del dinar de comunicadors cristians, al qual van assistir una vintena llarga de persones. Aquesta trobada, iniciativa del meteoròleg Tomàs Molina, va sorgir amb la idea de compartir opinions i inquietuds sobre l'estat actual de la professió periodística, la visibilitat de la fe en els mitjans de comunicació i el repte de la projecció mediàtica de l'Església. El dinar va comptar amb l'assistència de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona i responsable de mitjans de comunicació de la Conferència Episcopal Tarraconense, i Mn. Jaume Aymar, director de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*.

En un clima familiar i cordial es va abordar el tema del tractament de la informació religiosa en els mitjans de comunicació generalistes. Tothom va coincidir que les notícies d'Església són escasses en aquests mitjans, i que quan hi apareixen sovint ho fan repetint tòpics, fixant-se només en els errors i amb una clara voluntat de polèmica. D'aquesta manera se silencia injustament tota la rica i diversa realitat de l'Església catòlica, de manera que els ciutadans n'acaben obtenint una imatge deformada. Al mateix temps es va discutir la necessitat que tenen els mateixos cristians —tant laics com pastors— de contrarestar aquesta informació esbiaixada. Mons. Taltavull també va remarcar la necessitat de donar més ressonància a aquelles veus que parlen d'un cristianisme basat en la caritat i el respecte al proïsme, proposant d'una manera positiva i esperançadora l'Evangelí, més d'acord

Agustí Codinach

Un moment de la celebració eucarística.

amb l'esperit del Concili Vaticà II. Es va mostrar favorable a fugir, doncs, de les opinions exacerbades i combatives, del to excessivament sever i agressiu, que tampoc no ajuden a oferir una bona imatge de l'Església a la societat.

Finalment es va arribar a la conclusió general que aquest debat sobre els mitjans de comunicació i l'Església tingui continuïtat més enllà de les trobades puntuals. L'opinió compartida pels participants va ser que cadascú des del mitjà on treballa o des de les eines que ofereixen les noves tecnologies (blogs, Facebook, Twitter, etc.) ha de fer arribar al món d'avui el veritable rostre de l'Església.

Celebració eucarística

La parròquia de Sant Francesc de Sales va acollir, a les vuit del vespre, la celebració d'una eucaristia, presidida

per Mn. Dídac Navarro, rector de l'esmentada parròquia, i concelebrada per Mn. Jaume Aymar, director de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*; Mn. Joan Rovira, rector de la parròquia de Sant Ramon de Penyafor, i el diaca Mn. Aureli Ortín. La missa va comptar amb la presència d'una representació del Col·legi de Periodistes de Catalunya.

«Tant en el segle XX com a començaments d'aquest segle XXI, els mitjans de comunicació social, amb els seus aspectes positius i negatius, han adquirit unes dimensions impressionants arreu del món», va explicar Mn. Dídac Navarro a l'homilia. I es va lamentar «que aquesta eucaristia que dediquem als professionals del món de la comunicació no tingui més ressò mediàtic».

«Hauríem de reflexionar —va subratllar Mn. Navarro— sobre la repercussió i influència dels mitjans de comunicació a la societat. La seva missió essencial és

comunicar, però tenen també la funció de donar un cert grau de felicitat a la gent. Hi han d'aportar positivitat i amabilitat; a la vida no tot són coses dolentes. És important que les persones donin un sentit a la seva existència.»

Mn. Dídac Navarro també va parlar de la figura de sant Francesc de Sales, «home d'Església important del seu temps i defensor de l'única Església de Crist: l'apostòlica». I va afegir: «Sant Francesc de Sales va deixar una petjada significativa entre nosaltres. Tant de bo el nostre món camini per unes directrius més evangèliques i positives!»

El rector de la parròquia de Sant Francesc de Sales va assegurar el següent: «Qui cerca Déu, cerca la saviesa. Aquesta actitud de recerca, veritat i saviesa estan fonamentades en Jesucrist. Els cristians tenim una familiaritat amb el Senyor. Déu és el Pare de tots nosaltres.»

Després de l'homilia, es va donar lectura al nom dels periodistes difunts que pertanyien al Col·legi de Periodistes de Catalunya. Entre d'altres, es van recordar els periodistes Roser Bofill i Carles Sentís. Finalment, Mn. Navarro va pregar perquè els professionals de la comunicació «informin amb honradesa i veritat». L'eucaristia va acabar amb el cant dels *Goigs a llaor de sant Francesc de Sales*. El darrer paràgraf diu així: «Els qui escriuen als diaris/ i els redactors del teu "Full"/ i demanen que els deparis/ seny, cortesia i bon ull,/ i entre ratlles hi intercales/ dons d'humor fet pietat./ Vetlla, sant Francesc de Sales/ la nostra comunitat.»

Posteriorment, tots els assistents van poder disfrutar d'un pica-pica en un clima de germanor.

Mn. Jordi Piquer, premi Bravo 2011

El 25 de gener, a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola, es van lliurar els premis Bravo 2011. Un dels guardonats va ser el sacerdot diocesà de Barcelona Mn. Jordi Piquer Quintana, que va rebre el guardó de mans de l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, de qui és un estret col·laborador.

Mn. Piquer ha estat fins fa poc delegat de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Barcelona i director del *Full Dominical*, recentment en complir els 75 anys va demanar el relleu de les seves responsabilitats diocesanes. Home estimat per tots els qui han tingut la sort de treballar al seu costat, Mn. Piquer sempre ha exercit les seves tasques amb un gran esperit de servei en tota l'extensió de la paraula, tant a l'Església com a la societat en general i a les persones concretes.

Tota aquest ingent tasca periodística al servei de l'Església és el que li ha fet

mereixedor d'aquest premi Bravo 2011 en la categoria de Treball diocesà en els Mitjans de Comunicació.

Els altres guardonats en l'edició dels premis Bravo 2011 van ser la Jornada Mundial de la Juventut Madrid 2011 (premi Bravo Especial); *L'Osservatore Romano*, en el seu 150è aniversari, en la categoria de Premsa; Radio Exterior de España en la categoria de Ràdio; Inmaculada Galván (premi Bravo de Televisió); *De dioses y de hombres*, pel·lícula dirigida per Xavier Beauvois (categoria cinema); Orfeó Donostiarra (premi Bravo de Música); Spot de Casa Tarradellas 2011 *Com a casa enllloc*, Campaña de l'Agència Villar-Rosàs per a Casa Tarradellas, en la categoria de Publicitat; i la pàgina www.rezandovoy.org, coordinada per l'Oficina Pastoral de la Companyia de Jesús a Valladolid, va rebre el premi Bravo de Noves Tecnologies.

Barcelona

Clausurat el procés diocesà de 12 màrtirs vinculats a la Sagrada Família i a Gaudí

La causa de Mn. Gil Parés i companys inicia el seu camí a Roma

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

El 17 de gener el bisbat de Barcelona es va convertir en la seu d'un moment que molts difícilment oblidaran. Aquell dimarts a la tarda es clausurava el procés diocesà de beatificació del servent de Déu Mn. Gil Parés i onze companys màrtirs, víctimes de la persecució religiosa dels anys 1936-1939. I tots ells vinculats al temple de la Sagrada Família o del servent de Déu Antoni Gaudí.

Al saló del tron del bisbat es van congregar persones vinculades per llaços d'amistat o de parentiu amb els màrtirs. L'acte va ser presidit per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, amb el bisbe auxiliar, Mons. Sebastià Taltavull.

En la seva intervenció inicial, el cardenal Martínez Sistach va recordar que «la primera vocació de tot batejat és la santedat», i que els màrtirs són «un testimoni d'uns homes i dones que, en circumstàncies difícils, van ser capaços d'anunciar Crist, de proclamar la fe, fins al sacrifici més gran que es pot fer que és donar la vida. I ho van fer amb serenitat, conscients que el seu sacrifici era un anunci viu de la fe de l'Església».

Mn. Lluís Bonet, vicepostulador de la causa i rector de la Sagrada Família, no podia ocultar la seva satisfacció pel moment que s'estava vivint. Per això, no es cansava de repetir que «és una alegria trobar-nos aquí per clausurar aquest procés diocesà. S'ha fet una bona feina. I és una felicitat coincidència que es produeixi avui, festa de Sant Antoni, patró de Gaudí». Mn. Bonet va subratllar el fet que els màrtirs van ser sis sacerdots i sis laics, tots ells vinculats al temple de la Sagrada Família o Gaudí.

El 5 de febrer del 2008 es va obrir el procés diocesà. El resultat d'aquest camí es va poder plasmar en les actes del procés, en tres còpies, que van ser presentades davant l'auditori. En diversos moments es va posar de manifest «la veracitat, integritat i autenticitat», davant del notari actuari Mn. Bernat Gimeno i el promotor de justícia, Mn. Albert Sols. Es va declarar que les actes i les còpies no tenien cap impediment per ser degudament presentades a la Congregació de les Causes dels Sants a Roma.

Després de firmar i segellar les còpies, es va nomenar Antoni Oliva, president de l'Associació Veritat i Justícia, com a portador de tota la documentació al Vaticà. Antoni Oliva va realitzar el jurament segons el qual es comprometia a complir

Agustí Codinach

L'acte va tenir lloc al saló del tron del Palau Episcopal.

«Van ser capaços d'anunciar Crist, de proclamar la fe, fins al sacrifici més gran que es pot fer que és donar la vida»

fidelment l'encàrrec que li havia estat encomanat. Un cop segellades i lacrades les caixes amb tota la documentació, van ser lliurades al senyor Oliva.

En acabar l'acte, el cardenal Martínez Sistach va tornar a prendre la paraula per recordar, novament, els 12 servents de Déu, homes i dones, que «van donar testimoni de la seva fe, van vessar la seva sang per anunciar Jesucrist i donar-ne testimoni».

El purpurat va informar també sobre la causa de beatificació d'Antoni Gaudí i va animar els presents a resar per tal que segueixi el procés, ara amb la redacció de la biografia i la *positio*.

Finalment, l'arquebisbe de Barcelona va expressar l'anhel que «els màrtirs ens ajudin en la nostra vida cristiana a assolir la santedat i a evangelitzar, que és per al que existeix l'Església. Que amb la intercessió d'aquests servents de Déu i, sobretot, d'Antoni Gaudí, desitgem que aviat patró laic dels artistes, la nostra fe es refermi i el nostre testimoni d'evangelització sigui ferm, fidel i compromès».

Dotze testimonis de fe

MN. GIL PARÉS VILASAU: va néixer a Barcelona l'any 1880. El 1906 va ser nomenat primer sacerdot titular de l'Oratori de Sant Josep (futur temple de la Sagrada Família). Es va dedicar a l'apostolat social de la joventut obrera. Va col·laborar amb Gaudí en la creació de les capelles i altars de la cripta, i va fundar les Escoles de la Sagrada Família. El 1936 va ser assassinat per les Patrulles de Control, juntament amb Consolació Puig i Clodomir Coll, a la pedrera del Guinardó.

CONSOLACIÓ PUIG QUEROL: va néixer a Forcall (Castelló) el 1896. Els seus pares eren els guardes de les obres del temple de Gaudí. L'arquitecte li va regalar una medalla d'or que ell havia dissenyat, amb motiu de la seva Primera Comunió. Mn. Gil Parés li va pagar la carrera de Magisteri i es va passar la vida estudiant i ensenyant el Catecisme i la doctrina social de l'Església. Va acollir a casa seva Mn. Gil Parés.

CLODOMIR COLL IBÁÑEZ: va néixer a Barcelona el 1892. Per haver ofert a Mn. Gil acollida al seu pis, ho va pagar amb el martiri.

RAMON PARÉS VILASAU: va néixer a Barcelona el 1882 i era germà de Mn. Gil. Va ser regidor de l'ajuntament de Terrassa i diputat provincial per la Comunió Tradicionalista. El seu currículum està impregnat de servei social catòlic per amor als seus conciutadans, a l'Església i a Crist. Va ser detingut, torturat i afusellat camí de Terrassa.

MN. RAMON BALCELLS MASÓ: va néixer a Barcelona el 1882. Va dedicar la seva vida a l'apostolat social de la dona i va fundar el Patronat Social Escolar d'Obreres. No es cansava d'ajudar

els perseguits, fins i tot pagant rescat si estaven a la presó a les txeques. Va ser assassinat juntament amb Francesc Xavier Cunill Bastús a les muntanyes de Sant Salvador de Toló, prop de Tremp.

FRANCESC XAVIER CUNILL BASTÚS: va néixer a Barcelona el 1904. Era conseller financer i promotor econòmic de les obres socials de Mn. Balcells. Dedicat a difondre la seva fe i l'obra social de l'Església.

MN. JAUME LLONCH SOLÀ: va néixer a Santa Perpètua de Mogoda el 1890. Va ser adscrit a la Sagrada Família i hi va conèixer Gaudí. Es va refugiar a casa de la família Foguet. Una patrulla va registrar el pis i va ser assassinat després de patir vexacions i tortures.

FRANCESC I MARIA FOGUET: van néixer a Barcelona el 1902 i el 1886. Van acollir al seu pis Mn. Llonch. Tenir un sacerdot o religiós a casa era causa de registre, saqueig, detenció i assassinat, cosa que va passar el 1936.

MN. FRANCESC PARÉS IGLESIAS: canonge de la catedral va néixer a Vilarodona (Tarragona) el 1873. Va ser president delegat de la Junta de les obres del temple de la Sagrada Família del 1921 al 1926. Va ser assassinat a Montcada.

MN. ANTONI FORNS CARULLA: va néixer a Sant Sadurn d'Anoia el 1862. Va ser rector de Sant Joan Baptista de Gràcia, la parròquia de Gaudí. Va morir a la Rabassada, després d'un calvari de persecució.

P. AGUSTÍ MAS FOLCH: va néixer a Barcelona el 1886. Va ser director espiritual i confessor de Gaudí. Va ser assassinat a Montcada el 1937.

Barcelona

El cardenal Antonelli convida a participar en la Trobada de les Famílies de Milà

El president del Consell Pontifici per a la Família va inaugurar les 47 Jornades de Qüestions Pastorals

Carme Munté
Premià de Dalt

«Bon dia a tots! Que la Santa Família de Natzaret us sigui propícia i faci sempre més lluminós el vostre testimoni cristià i sempre més fructuós el vostre servei eclesial.» Amb aquesta salutació en català, el cardenal Ennio Antonelli va iniciar la seva conferència en les 47es Jornades de Qüestions Pastorals de Castelldefels, que van tenir lloc els dies 24 i 25 de gener organitzades pel Centre Sacerdotal Rosselló.

El president del Consell Pontifici per a la Família, davant dels 150 capellans d'arreu de Catalunya presents a les jornades, va aprofitar l'ocasió per convidar-los a ells i a les famílies de les seves comunitats parroquials a la Trobada Mundial de les Famílies amb el papa Benet XVI, que tindrà lloc a Milà del 30 de maig al 3 de juny. «Us asseguro que sereu molt ben acollits per l'arxidiòcesi i per les famílies de Milà», va dir el cardenal.

Davant del repte de la nova evangelització, les Jornades de Qüestions Pastorals van servir per reflexionar en aquesta ocasió sobre l'aportació del *Matrimoni i família per a una nova evangelització*. En sentir les diferents intervencions, una de les conclusions és que la Pastoral Familiar té encara molt camí per recórrer per tal de fer possible que la família sigui portadora de Jesucrist i del seu Evangelí enmig de totes les seves relacions socials. El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, en les paraules d'inauguració de les jornades, va destacar el repte evangelitzador de les famílies i va recordar que la basílica de la Sagrada Família és icona de la nova evangelització i santuari de la família.

«La basílica», va dir el cardenal, «uneix la família i la nova evangelització i l'arxidiòcesi està molt interessada que aquest monument religiós, curull de bellesa i de simbologia bíblica, ecle-siològica, catequètica i litúrgica ajudi moltíssimes famílies a imitar la Sagrada Família de Natzaret i a trobar en la família l'autèntica bellesa que porta cap a Déu, Summa Bellesa».

El cardenal Antonelli, de la seva banda, va aprofitar la conferència per

recordar que la família «evangelitza d'una forma única i insubstituïble, més amb allò que és que amb les seves obres». En concret, «el seu ésser en Crist s'expressa coherentment en la procreació generosa i responsable, en la cura i en l'educació dels fills, en el treball, en les activitats eclesials, en el servei caritatiu als pobres, en la vida social».

El president del Consell Pontifici per a la Família va fer un repàs dels reptes que té plantejats la família en la situació actual de canvi profund, que va qualificar de «greus i perillosos», i va reivindicar que cal respondre-hi amb «una pastoral renovada» «des de la perspectiva de l'Església comunitat missionera, delineada pel Concili Vaticà II», amb una «renovació capaç de valorar plenament la família com a agent important per a l'evangelització».

En parlar del compromís social i caritatiu de les famílies, el cardenal Antonelli va esmentar les Xarxes de Famílies, «un fenomen nou, socialment rellevant, en forta expansió». Es tracta de grups de famílies que s'uneixen per exercir alguns serveis, principalment educatius i assistencials. De vegades sorgeixen espontàniament; d'altres són promogudes per algun agent ja existent, com per exemple Càritas.

En la seva conferència, el cardenal Antonelli va recuperar la seva preocupació per afavorir una preparació seriosa dels nuvis a la vida matrimonial i algunes modalitats de formació permanent per als cònjuges. «Cal superar la pràctica pastoral d'oferir un mínim igual per a tots», va dir, en el sentit que cal oferir itineraris diferenciats segons les necessitats i la disponibilitat de les parelles.

Així mateix, va dir, «el primer objectiu concret de la pastoral familiar hauria de ser la formació a totes les parròquies d'un nucli de famílies exemplars, fidels a la missa dominical, aplegades al voltant de Jesús en la pre-

gària i en l'escolta de la seva paraula, també a casa seva, unides en l'amor recíproc i obertes a l'amor a tothom, conscients de la seva missió en l'església i en la societat civil. Totes seran subjecte d'evangelització amb el seu testimoni i contribuiran a donar a la parròquia el rostre concret d'una comunitat missionera al territori».

Les Jornades de Qüestions Pastorals també van comptar amb les intervencions del Dr. Joan Costa, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, que va oferir unes claus per comprendre la paternitat responsable; d'Enric Vidal, professor de la Universitat Internacional de Catalunya; de Tomás Melendo, professor de la Universitat de Màlaga; de Virginia Olano, de la Delegació de Pastoral Familiar de l'arquebisbat de Barcelona, i de Javier Vidal-Quadras, secretari general de la Federació Internacional per al Desenvolupament de la Família.

Club[★]amics

us porta d'excursió a **Castelló d'Empúries** amb motiu de la benedicció de la imatge del beat Maurici Proeta, frare agustí, copatró dels tintorers, del qual en queda memòria viva en les persones grans de la població. La imatge és obra de l'escultor d'Olot Joan Montero.

Un acte d'agermanament entre la fe i la cultura.

PROGRAMA:

08h Sortida amb autocar des de davant de l'Estació de Sants de **Barcelona** (plaça Joan Peiró, costat estació d'autobusos) i també des del centre de **Badalona** (plaça Països Catalans, metro Pep Ventura, davant de l'Avinguda Marquès de Montroig)

11h Santa Missa a la Catedral Basílica

13h Visita guiada des de la Catedral fins a la casa del beat

14.30h Dinar popular

17h Tornada cap a Barcelona i Badalona

Dia: diumenge 19 de febrer

Preu autocar, visita guiada i dinar: 30€

Per a més informació truqueu al **934 092 770**

«El primer objectiu concret de la pastoral familiar hauria de ser la formació a totes les parròquies d'un nucli de famílies exemplars»

Sant Feliu de Llobregat

Vides lliurades al servei de la comunió

Els diaques de la província eclesiàstica de Barcelona celebren la festa patronal

Samuel Gutiérrez
Sant Feliu de Llobregat

«L'Església contempla el vostre ministeri com a servei de comunió.» Amb aquestes paraules va iniciar Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, l'homília de l'eucaristia que, amb motiu de la festa de sant Fructuós, sant Auguri i sant Eulogi, va aplegar a la catedral de Sant Llorenç una cinquantena de diaques de la província eclesiàstica de Barcelona. Entre els assistents destacava la presència de Mn. Josep Serra, president de la Comissió per al Diaconat Permanent a la Província Eclesiàstica, Mn. Francesc Catarineu, encarregat del Diaconat Permanent a la diòcesi de Terrassa, i Mn. Jaume Berdoy, vicari general de la diòcesi de Sant Feliu.

«Ens convé aprofundir en el ministeri de la comunió —va continuar dient el bisbe Cortés—, en primer lloc perquè vivim en un context i en una societat que pateix la manca d'horitzó d'una comunió profunda, estable. I en segon lloc, perquè vivim en una Església en el si de la qual patim també sovint l'esquinçament, la ignorància o fins i tot l'enfrontament entre els diversos grups i maneres de pensar.» El pre-

lat, molt sensible des de sempre a aquesta manca de comunió, va instar els diaques a aprofundir en el seu ministeri per tal d'«aconseguir en l'Església una comunió profunda a imatge de la comunió del Pare i del Fill en l'Esperit Sant». «La comunió profunda —va afegir el prelat— no és uniformisme, sinó que prové de l'amor de l'Esperit i arrela en la convicció de la Paraula de Déu. La veritat creguda, proclamada i viscuda es la comunió de l'Església.»

Amb aquests horitzons tan engrescadors es va celebrar solemnement la tradicional eucaristia que cada any aplega els diaques de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa al voltant de la festivitat dels seus sants patrons: els màrtirs Auguri i Eulogi. Com ells, també els diaques d'avui són cridats al martiri. Així els ho va fer saber Mons. Agustí Cortés: «El fet de servir a la veritat en aquest món nostre que no permet la veritat, ni

en certa manera la comunió profunda del cor, genera un sofriment que esdevé consecratori. És la confirmació de la nostra dedicació al servei de Jesucrist i de l'Església. Confirmem la vocació a la veritat i la comunió. El punt final del servei és el martiri. El punt final de la diaconia és el culte favorable d'oferir la pròpia vida a Jesucrist.» I afegia: «Un cristià lliurat a les mans de Jesucrist al servei absolut de l'Església és un cristià

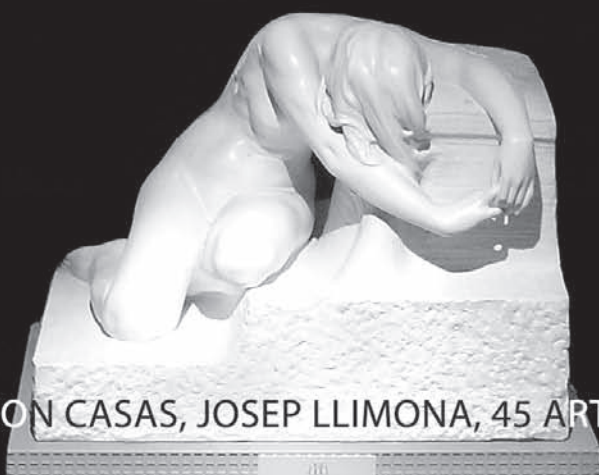
que dona la vida per l'amor i la comunió d'aquesta Església. És un cristià que confirmà constantment la seva consagració.»

El bisbe Agustí Cortés va agrair el testimoni eloqüent de tants diaques que «creuen, prediquen i viuen aquesta fe en l'amor dels germans». També va tenir un record per les seves esposes, moltes d'elles presents en la trobada, i els va agrair la comprensió i sacrifici que suposa acceptar que el pare i

espòs dediqui moltes hores fora de la llar a servir a l'Església. «La comunió viscuda en el si de petites comunitats —va acabar dient—, a la família, a la parròquia, al moviment, és sostinguda per l'Esperit gràcies a la presència dels qui esteu donant la vida al servei de la Paraula i de la fe.» Després de la missa la jornada va continuar a la Casa de l'Església, on els diaques van compartir fraternalment un dinar de germanor.

MUSEU DEL MODERNISME CATALÀ

BALMES, 48 08007 BARCELONA
93 272 28 96
www.mmmcat.cat

ANTONI GAUDÍ, RAMON CASAS, JOSEP LLIMONA, 45 ARTISTES I MÉS DE 350 OBRES

«La consagració és una força per a l'Església»

Pilar Fiol, doctora en Dret Canònic

Cristina Sánchez

Pilar Fiol, *m.v.d.*, doctora en Dret Canònic, ha seguit de prop el procés d'instauració de l'orde de verges consagrades a la diòcesi de Mallorca, tot elaborant uns estatuts recentment aprovats pel Consell Episcopal. Amb ella parlem sobre aquest antiquíssim orde que ja és una realitat a moltes diòcesis.

Com va sorgir la idea de començar a treballar en aquest tema?

És una realitat que ja a dins altres diòcesis d'Espanya i del món fa anys que funciona, i aquí hi havia aquesta demanda. Per tant el bisbe va demanar que es fes un estudi per veure com es podia posar en marxa el tema.

Podem dir que és un tipus de vida consagrada?

Sí, la més antiga que existeix, de fet. Als primers segles del cristianisme, ja a l'època apostòlica per a les dones hi havia la consagració de verges, la de diaconesses i l'orde de vídues. Fins al punt que ara mateix quan s'ha volgut posar en marxa aquesta realitat, a partir del Concili Vaticà II, s'ha partit de la realitat antiga. Fins i tot s'ha tornat al ritual de la consagració que és el més antic que existeix. Així, Pau VI el 1970 va promulgar un decret pel qual feia públic aquest ritual. I el Codi de Dret Canònic del 1983 ja en parla al canó 604. Queden dins el ventall de la vida consagrada però amb unes diferències.

Quines?

La més important és que els religiosos es consagren a Déu mitjançant els vots de pobresa, castedat i obediència. La verge consagrada ho fa a través del «sant propòsit» de consagració a Déu i rep la benedicció del bisbe. I és aquesta benedicció la que fa efectiva la seva consagració. Perquè ve del ritu antic.

Quines conseqüències té aquesta diferència?

Moltes. No hi ha vida comunitària, no hi ha un superior o superiora, no hi ha una organització, com entenem una institució col·lectiva tipus associatiu, sinó que depèn directament del bisbe.

Com és la vida d'una verge consagrada?

És un tipus de consagració diferent, perquè no està vinculada a un institut religiós i per tant és molt més lliure. Continues vivint a ca teva, amb el teu treball, amb la teva família, per tant

«Als primers segles del cristianisme, per a les dones hi havia la consagració de verges, la de diaconesses i l'orde de vídues»

Podrà col·laborar en activitats pastorals o podrà sentir-se cridada a una vida més oracional, segons el carisma personal. Aquí l'únic carisma és viure la consagració total al Senyor i es pot viure de maneres molt diverses.

Tenen cap vinculació amb la diòcesi?

Sí, tenen una vinculació amb el bisbe diocesà, amb una disponibilitat per a

l'Església diocesana. De fet, si van a una altra diòcesi per motius laborals o el que sigui, necessiten una carta del bisbe que la presenta a l'altre bisbe. Una altra cosa que expressa la seva vinculació és que la consagració la fa únicament el bisbe. I pot delegar, però en un altre bisbe, no en un prevere.

Quina preparació es preveu per a les futures verges consagrades?

Dos anys, en els quals una de les coses més importants és el discerniment i la capacitat per viure una virginitat consagrada, és a dir, també hi ha d'haver un equilibri psicològic i emocional. Es demana un procés i un temps de formació teològica i una altra de més específica al que és una consagració.

Què pot aportar la instauració d'aquest orde a la nostra realitat diocesana?

Molt, perquè de vegades tenim una idea de la vida consagrada massa retrògrada. La consagració és una força per a l'Església, és un testimoni i una realitat que avui dia crida molt. Perquè precisament en la nostra societat que pateix tal manca de valors, una persona consagrada amb una qualitat humana i espiritual té molt a dir, perquè està cridant amb la seva vida els autèntics valors.

t'organitzes la vida, d'acord amb la consagració és clar, però te l'organitzes tu mateixa.

A qui està vinculada?

La seva vinculació més important és amb l'Església. El fons de la consagració (també dins un institut de vida consagrada) és l'esposori místic amb Jesucrist. Tots estem consagrats pel baptisme, i a partir d'ell vivim la unió amb Jesucrist a través d'una mediació com és el matrimoni, o directament, que és la consagració virginal. Això en el fons representa l'Església, perquè l'Església és l'esposa de Jesucrist. La seva pròpia persona és expressió del que és l'Església. Per això tota aquesta simbologia tan complexa i tan antiga.

Quina simbologia hi ha?

El vel i l'anell. El vel ve de l'època romana. El vel era signe de l'esposori, i el ritual agafa aquesta idea per expressar que la verge està esposada amb Jesucrist. De fet, el vel ha continuat com a símbol a dins el matrimoni. Igualment l'anell, que és signe.

Quines activitats podrà desenvolupar?

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA

«Grup Nostra Sra. del Sagrat Cor»

Vetlla de Pregària per al Guariment dels Malalts

Divendres 10 de febrer del 2012

21 a 23 h

Eucaristia i exposició del Santíssim Santuari de Nostra Senyora del Sagrat Cor
C/ Rosselló, 175 - Barcelona
(Entre Muntaner i Aribau)

Metro línia 5 «Hospital Clínic» i FF.CC.

«Balmes-Provença»

www.renovacioncarismaticacataluña.es

"En clase con Jesús" és una sèrie d'animació en 3D orientada al foment dels valors humans i l'educació catòlica dels més menuts de la casa. L'obra ensenya d'una manera divertida els passatges de l'Evangeli a través de les aventures d'un nen d'avui dia anomenat Jesús. Una sèrie imprescindible per a pares, educadors, catequistes...

En clase con Jesús

Pack 4 DVD per només 32 Euros
i sol DVD per 10 Euros

Telèfon de comandes: 93 409 27 70

Distribució a Catalunya a càrrec de Catalunya Cristiana. Despeses d'enviament no incloses

Denúncia dels Centres d'Internament per a Estrangers

La plataforma d'entitats cristianes amb els immigrants diu que es vulneren els drets humans al CIE de Zona Franca

Margarita Borrull Puigarnau
Barcelona

La plataforma d'entitats cristianes amb els immigrants va denunciar públicament a Barcelona la vulneració dels drets humans que es dona als diferents Centres d'Internament per a Estrangers (CIE) d'Espanya. Càritas, Migra Studium, Germandat Obrera d'Acció Catòlica (GOAC), Comunitat de Sant'Egidio i Joventut Obrera Cristiana (JOC) són algunes de les 24 entitats cristianes que conformen aquesta plataforma.

La taula rodona va tenir lloc a la seu de Cristianisme i Justícia de Barcelona. Vaser presidida per Quim Pons, director de Migra Studium; Cristina Fernández, membre de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la Universitat de Barcelona —que ha participat en l'elaboració de l'informe de quatre d'aquests centres espanyols, entre ells el de la Zona Franca de Barcelona—, i Cristina Manzanedo, coordinadora de l'informe *Mirada rere les reixes* i advocada que treballa per l'ONG Pueblos Unidos al CIE d'Aluche, a Madrid. Aquesta organització, gestionada pels jesuïtes, ha pogut tenir accés al centre i contacte amb els interns de Madrid gràcies a un equip de col·laboradors que els visiten, ajuden i acompanyen.

En aquests centres es reté de forma temporal persones estrangeres que no disposen dels permisos administratius necessaris. La sanció, d'acord amb la legislació, és la multa o l'expulsió del país. Però hem de recordar que no tenir l'autorització de residència és sancionable, però no està qualificat com a delictes. També se sanciona amb l'expulsió del país els estrangers que duen a terme activitats delictives o il·legals. Això comporta una problemàtica que va més enllà del que és raonable, com assenyalava Cristina Manzanedo: «Aquests centres són molt petits i la gent està amuntegada. Hi ha un petit menjador i un petit pati i hi conviuen els delinqüents amb els que no ho són. Aquesta barreja de població ens sembla inacceptable perquè crea profunda tensió i violència dins dels centres.»

L'estada als CIE només pot durar mentre es tramita el procediment d'expulsió amb un termini màxim de 60 dies, segons la normativa. Passat aquest temps els afectats han de ser expulsats al seu país o posats en llibertat. Però el pitjor és que, a més de portar una vida carcerària durant aquest temps, amb la conseqüent privació de llibertat, es vulneren drets humans bàsics. La insuficient atenció sanitària o la falta de serveis mínims d'higiene, com, per exemple, compartir un mateix taula amb 60 persones o no disposar de prou sabó per rentar-se, també és una realitat en aquests centres.

El 6 de gener del 2012 va morir al CIE de Zona Franca un jove de Guinea de 21 anys, que no sabia el nostre idi-

Montse Girbau

CRISTINA FERNÁNDEZ:
«La plataforma d'entitats cristianes va sol·licitar a la Direcció General de Policia visitar aquestes persones i la resposta va ser negativa»

CRISTINA MANZANEDO:
«Les presons espanyoles són molt millors. Els centres només disposen de les cel·les, un petit pati, un menjador i els locutoris»

oma. Va sol·licitar assistència mèdica i diuen que per la falta d'interprets al centre no es van poder comunicar i que per això va morir sense atenció sanitària. Sembla impensable que això hagi pogut succeir en una ciutat com la nostra, que presumeix de progressisme i pluralitat en una democràcia. Si a un de nosaltres ens hagués passat el mateix a l'Àfrica titllaríem de tribal una societat que no és capaç d'assistir un moribund per falta d'entesa. Sembla una excusa per pal·liar la injustícia i la imprudència.

bució de la seva gestió en exclusiva a la Policia i al Ministeri d'Interior. Estan gestionats per la Policia o per contrates de la Policia, com la part sanitària. Per això prevalen els aspectes de control i seguretat en detriment de les condicions de vida de les persones», afirma Cristina Manzanedo.

3) Als CIE hi ha amuntegament. Els centres són espais molt reduïts, com una comissaria allargada. «Les presons espanyoles són molt millors. Només disposen de cel·les, un petit pati, un menjador i els locutoris», comenta Cristina Manzanedo.

4) Falta de comunicació. Hi ha retirada de mòbils, sense accés a ordinador ni a fax per rebre i enviar informació. No hi ha telèfon perquè puguin trucar-hi els advocats. Només hi ha un fix que comunica permanentment i que mai no l'agafen. Només hi ha cabines per atendre les 300 persones, sempre amb cua, cosa que fa difícilíssima la comunicació. També

hi ha la manca absoluta de transparència sobre el que passa al centre; i es denega l'accés a entitats socials, que podrien prestar una valuosa atenció a les persones internades, com és el cas de Barcelona, a la Zona Franca.

La manca d'atenció social, psicològica o religiosa a unes persones que es troben en una situació angoixant, que porta de vegades al suïcidi. O la manca d'activitats culturals o d'oci als centres, que porta els interns a una ociositat perjudicial durant tota l'estada, cosa que n'agreuja el malestar i la tensió.

5) Manca d'informació. Ningú no els explica els tràmits que es fan sobre el seu cas. No els faciliten el nom i el telèfon dels seus advocats. Als estrangers sense recursos no els donen accés al telèfon de forma gratuïta. Les dificultats per obtenir una defensa i orientació jurídica adequades i el patiment per la incertesa de no saber si seran expulsats i quan.

6) Casos denunciats de violència, de maltractament, d'abús i tracte vexatori per part de la Policia. «Hi ha por de la Policia, tensió, violència i agressions. La major part de la Policia actua així i sembla que per impunitat. Tots els casos han estat sobreguts perquè s'ha tancat el cas quan ha convingut. La víctima no pot denunciar perquè la Policia no s'identifica —encara que sigui la seva obligació— o porta una placa que no és visible a simple vista. En els processos judicials hi ha manca de fiscalia. Quan s'obre una denúncia, la víctima és expulsada immediatament al seu país i així queden denúncies obertes a Espanya sense possibilitat de provar la culpabilitat o innocència per part dels funcionaris policials», explica Cristina Manzanedo.

7) Insuficient atenció sanitària. El desembre passat va morir una persona del centre de Madrid que va ser internada a l'hospital poc temps abans de morir. Al centre de Barcelona va morir un jove de Guinea que no sabia ni parlar el nostre idioma i es diu que no va rebre atenció sanitària per falta d'interpret.

I si bé la llei orgànica d'estrangeria reconeix el dret de les persones internes a rebre visites de les organitzacions socials i viceversa, han estat denegades les visites als interns. Cristina Fernández va visitar el CIE de la Zona Franca el setembre del 2011, però tot i així va trobar moltes dificultats per parlar amb els estrangers en l'horari oficial. «La plataforma d'entitats cristianes va sol·licitar a la Direcció General de Policia visitar aquestes persones i la resposta va ser negativa, en contra de la normativa, ja que es tracta d'un dret. Com que no hi ha Jutjat de Vigilància i Control assignat al centre de Barcelona no s'ha pogut denunciar aquesta situació», comenta Fernández. «El problema és que l'única regulació d'aquests centres és una ordre ministerial de l'any 1999 que més que res preveu unes normes bàsicament administratives», explica Cristina Manzanedo.

«A Barcelona hi ha 203 persones que viuen amuntegades. No hi ha altres activitats alternatives. A la Zona Franca disposen d'una biblioteca però per les denúncies rebudes sabem que s'hi produeixen maltractaments i tortures», afirma Cristina Fernández.

Vulneració de drets humans

La situació actual als centres d'internament d'estrangers no és compatible amb la garantia pròpia d'un estat democràtic de dret ni respectuosa amb els drets humans fonamentals, ni encara menys amb la pròpia dignitat de les persones. Enumerem un seguit de deficiències o vulneració de drets que es donen actualment en aquests centres:

1) El Jutjat d'Instrucció no examina amb atenció cada cas. La Policia Nacional és la que sol·licita l'internament dels estrangers al Jutjat d'Instrucció. Aquest, moltes vegades, n'autoritza l'internament sense tenir en compte el cas, com ordena el mandat legal.

2) Gestió policial fortíssimament repressiva als centres. «El principal problema que tenen els CIE és l'atri-

Celebració del 60è aniversari de la Fundació Maria Raventós

S'ha publicat el llibre «El fil invisible», obra biogràfica sobre la fundadora

Redacció

Barcelona / Fotos: Xavier Caravaca

El 18 de gener passat, la Fundació Maria Raventós, dedicada a l'atenció a les mares joves i a la seva inserció sociolaboral, va celebrar el seu 60è aniversari amb la publicació del llibre *El fil invisible*, una obra biogràfica centrada en la figura de la fundadora de la primera residència, Maria Raventós i Fatjó. L'autor del llibre és Francesc Grané.

L'acte, que va tenir lloc a l'auditori de Cosmocaixa, va comptar amb la presència de nombroses personalitats, entre les quals destacaven el conseller de Benestar Social i Família de la Generalitat de Catalunya, Josep Lluís Cleries; el secretari de Família del Departament de Benestar Social i Família de la Generalitat, Ramon Terrassa; el director general d'Atenció a la Infància i l'Adolescència del mateix Departament, Josep Lluís Ortuño; el director general de l'Obra Social de "la Caixa", Jaume Lanaspá, i nombrosos representants del patronat de la Fundació Maria Raventós i Fatjó, encapçalats per la seva presidenta, Teresa Raventós.

La rectora de la Universitat Ramon Llull (URL), Esther Giménez-Salinas, va ser l'encarregada de presentar el llibre *El fil invisible*. La Dra. Giménez-Salinas, que es va mostrar molt agraïda de poder participar en un acte vinculat a l'extensa família Raventós, va remarcar l'honor que representava per a ella presentar el llibre d'una dona que ha estat i és un gran referent en molts sentits, tot i que la seva vida és molt desconeguda per a molta gent. De fet, el mateix títol de l'obra reflecteix aquest fet.

Vocació solidària

Maria Raventós i Fatjó va néixer el 1897 a la casa pairal de Can Codorniu i era la sisena de dotze germans. Filla de Manuel Raventós i Domènech —el gran emprenedor del món del cava— i de Montserrat Fatjó, la seva vida va estar molt marcada pel seu entorn familiar. En aquest sentit, cal destacar la vinculació de grans iniciatives econòmiques i empresarials amb una forma de concebre la persona humana i la família. El projecte de Manuel Raventós i Montserrat Fatjó no va ser merament empresarial, ni tampoc només econòmic, sinó que va expressar la voluntat de canviar el seu context familiar i social, el seu poble i el seu país.

Esther Giménez-Salinas va subratllar que, com en altres casos de dones de principis del segle XX, aquest entorn familiar va marcar la impossibilitat de Maria Raventós per escollir el seu destí: «La vocació l'empenyia a entregar-se a una vida religiosa, però les circumstàncies del moment no ho van permetre i es va veure al capdavant d'un negoci familiar que

gestionava amb celeritat, però que no l'omplia.»

Forçada a exiliar-se durant la guerra civil, Maria Raventós va reprendre el negoci del cava més endavant, fins que finalment va decidir seguir la seva vocació.

És a partir de l'experiència dels exercicis espirituals ignasians que va veure quin era el seu veritable lloc al món: la dedicació a les noies soles, ja fossin presbiteres, prostitutes o forçades a marxar de casa.

Gran canvi místic

«Maria té 46 anys quan experimenta un gran canvi místic», va explicar la rectora de la URL. Així mateix, va citar sant Ignasi de Loiola, que definia els exercicis espirituals com «tota manera de preparar i disposar l'ànima per treure'n totes les afeccions desordenades i, un cop tretes, per buscar i trobar la voluntat divina en la disposició de la teva vida per a la salut de l'ànima».

Fruit d'aquesta experiència va néixer l'Escola Taller Santa Eulàlia per a la protecció de la jove. Giménez-Salinas va destacar que «vivíem per les noies i anava on calgués per recollir-les. Li van dir que on era més fàcil trobar-les era als hospitals on anaven a tenir les criatures. Calia arribar-hi abans que les mestresses o els amos de les cases de prostitució, que les anaven a buscar perquè es reincorporessin a la feina». I va afegir: «Tot això era la seva vida.»

Valors prioritaris

La Fundació Maria Raventós és una organització no lucrativa d'acció social i educativa que ajuda i acull futures mares soles i sense recursos. Compta amb dos projectes: la Residència Maternal Santa Eulàlia i l'Escola Bressol Santa Eulàlia.

Els valors prioritaris que emmarquen l'acció de la Fundació són: l'acollida, que implica oferiment de companyia i un marc de convivència; l'acompanyament, entès com «anar al costat» de l'altre per fer-li costat o guiar-lo; la promoció de la persona, per tal d'afavorir el creixement personal i augmentar-ne la dignitat, autonomia i autoestima; l'educació, com a transmissió i descobriment des d'un enfocament integral de «les bones pràctiques», i l'atenció als desfavorits, entesa com l'acció de fixar el pensament, escoltar i demostrar consideració a les persones que han estat privades de la cobertura de les necessitats bàsiques.

Per a més informació: Fundació Maria Raventós, c/ Plantada 1-5 – 08017 Barcelona, tel. 934 173 964 (de dilluns a divendres, de 9.00 a 17.00), a/e: fmr@fmraventos.org, www.fmr-aventos.org/

L'autor, signant exemplars del llibre «El fil invisible».

Un autor polifacètic

Francesc Grané i Terrades neix a Mataró el 1964. És doctor en Ciències de la Comunicació, llicenciat en Filosofia i Ciències de l'Educació, i diplomad en Ciències Religioses, en Sociologia i en Teologia. És professor de la URL, de l'ISCR Martí Codolar i director del Centre Edith Stein, així com del portal Universitaties.net i d'Eulogiosmedia. Ha treballat a Televisió de Catalunya, a TVE i Tele 5 com a redactor, guionista i director de diferents programes i va ser el creador del guió de les dues primeres edicions de La Marató de TV3. Va rebre el primer premi Farel de Neuchâtel (Suïssa) del Festival Internacional de Cinema Espiritual pel documental *Cristina Kauffman: Re-crear les soledats*. També és autor de diverses publicacions, entre elles la col·lecció L'Aventura Interior de l'Editorial Claret. La vinculació de Francesc Grané amb la família Raventós està lligada, especialment, a l'amistat amb la religiosa carmelita Carme Raventós i Espuña. *El fil invisible* és el darrer llibre que ha publicat.

La Paraula de Déu en la vida dels cristians

Presentada «La Bíblia. Leer, pensar, orar... cada día», amb traducció interconfessional

Miquel Àngel Codina
Barcelona

En Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes (CEP) va acollir el dilluns 23 de gener la presentació oficial a Barcelona de *La Bíblia. Leer, pensar, orar... cada día*, amb traducció interconfessional seguint el mètode de la *lectio divina*. L'acte va ser organitzat per les Societats Bíbliques Unides, el CEP i l'Escola d'Animació Bíblica de Barcelona. Hi van intervenir Javier Velasco, responsable del Departament d'Animació Bíblica de la Pastoral del CEP; Quique Fernández, coordinador de l'Escola d'Animació Bíblica de Barcelona, i Juan José Echeverría, coordinador de Projectes de la Societat Bíblica d'Espanya.

«Aquesta Bíblia que presentem avui no és una Bíblia catòlica o protestant; és interconfessional. Té com a objectiu agermanar totes les comunitats cristianes. Respon a la crida de la constitució dogmàtica *Dei Verbum* del Concili Vaticà II, promulgada fa 47 anys, que ja deia que la Paraula de Déu s'havia de traduir fidelment a diverses llengües perquè pogués ser utilitzada per tots els cristians», va explicar Javier Velasco.

Segons el ponent, es va escollir la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians per presentar aquesta Bíblia perquè es tracta d'«una bona ocasió». I va afegir, convençut, que «el que ens uneix és més que el que ens separa».

Davant de les nombroses persones que van assistir a l'acte, Velasco va comentar el següent: «Volem subratllar la importància de la Paraula de Déu en la vida dels cristians. Hem de reivindicar la Paraula de Déu, viure-la eclesialment i convertir-la en pregària. Déu vol entrar en diàleg amb cadascun de nosaltres i ho fa a través de la Sagrada Escripura.»

Sentir-se interpel·lats

Per la seva part, Quique Fernández va assegurar que darrerament ha canviat totalment la percepció que tenien els fidels de la Bíblia. «Abans la vèiem d'esquena. Algú ens la llegia, ens la interpretava; ara som nosaltres

Juan José Echeverría, Javier Velasco i Quique Fernández, durant la presentació.

els que la llegim i la interpretem. Tots estem cridats a ser interpel·lats per la Paraula de Déu», va dir.

«Des de l'Escola d'Animació Bíblica, volem comunicar la Paraula de Déu. El nostre mètode consisteix, fonamentalment, a llegir la Bíblia i, en sentir-nos-hi interpel·lats, compartir-la amb els altres. Hem d'obrir ponts. I així ho fem en els diversos actes que organitzem: recessos, trobades, setmana bíblica, jornades...», va informar Quique Fernández. «Tothom —va concloure— té dret a escoltar la Paraula de Déu.»

Missionera i econòmica

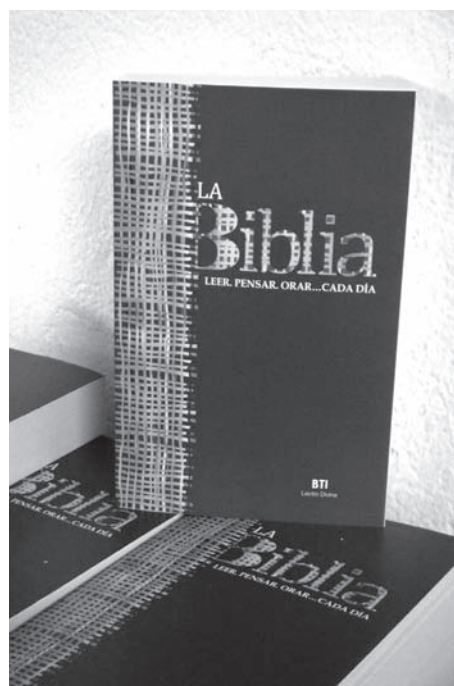
Juan José Echeverría, en una dissertació molt amena en què va intercalar més d'un emotiu testimoni biogràfic, va assenyalar que el propòsit primordial de la Societat Bíblica Espanyola és que «la Paraula de Déu sigui conegu-

da, amb la finalitat que sigui el sosteniment de la vida personal, familiar i pastoral». Va definir així aquesta nova versió de la Bíblia: «Una nova eina per a la nova evangelització. Amb traducció interconfessional, és missionera, ecumènica, fidel als textos originals, de comprensió fàcil, de qualitat i econòmica; el preu és pràcticament simbòlic: 2,95 euros.»

També es va referir al programa internacional «Cada catòlic amb la seva Bíblia», de les Societats Bíbliques Unides, que a l'Estat espanyol és desenvolupat per la Societat Bíblica d'Espanya. Neix com a resposta al capítol 115 de l'exhortació apostòlica postsinodal *Verbum Domini*, de Benet XVI, amb la finalitat que cada catòlic tingui la Paraula de Déu, la llegeixi, la pensi i hi pregui cada dia. «La traducció va ser aprovada per la Conferència Episcopal Espanyola el 2008 i ha estat editada per la Societat Bíblica Espanyola, la BAC (Biblioteca de Autores Cristianos) i Verbo Divino», va afirmar Echeverría.

Aquesta Bíblia conté l'explicació del mètode de la *lectio divina* i alguns exemples de la *lectio divina* per a diferents llibres de la Sagrada Escripura (Gènesi, Salms, Isaïes, evangeli de Mateu i primera carta de Joan). Aquest tipus de lectura és una experiència amb Déu que passa per quatre etapes: lectura, meditació, pregària i contemplació. Així mateix, el volum inclou diversos apèndixs (taules de pesos, mesures i monedes, calendari hebreu, guia per trobar ajuda a la Bíblia, descripció breu del contingut dels llibres de la Sagrada Escripura, mapes...). No es troba a les llibreries, per la qual cosa cal demanar-la expressament.

Per a més informació: Societat Bíblica d'Espanya, tel. 916 366 300, c/e: cadacatolicoconsubi@sociedadbiblica.org, www.cadacatolicoconsubi-blica.es

La bona notícia

La Bíblia traduïda al japonès

Francesc Gamissans

Un grup de missioners franciscans, encapçalats pel P. Gabriele M. Allegra, van ser els primers que a la darrera dècada del segle XIX van traduir la Bíblia al xinès. Ara també han estat els franciscans els qui per primera vegada han traduït i publicat la Bíblia en japonès.

Després de 55 anys de feina, els japonesos, sobretot cristians, podran consultar la Sagrada Escripura completa en la llengua pròpia gràcies a la tasca intel·lectual de diverses institucions, com ara la Societat Bíblica Japonesa i l'*Studium Biblicum Franciscanum* de Tòquio. A la catedral de Tòquio, els franciscans van lliurar el volum de la Bíblia al prefecte de la Biblioteca Vaticana, cardenal Raffaele Farina.

L'any 1958 es va publicar la traducció al japonès del llibre del Gènesi, el 1979 es va editar el Nou Testament i al setembre del 2002 es va traduir el llibre del profeta Jeremies. A poc a poc, i per etapes, s'han traduït al japonès tots els llibres de l'Antic i el Nou Testament. Des del començament —l'any 1950—, la supervisió dels volums d'aquesta Bíblia en japonès va ser encomanada al P. Bernardin S. Schneider, franciscà, natural de Bruckly (Estats Units).

Cal assenyalar que la versió que avui comentem està redactada amb un estil senzill, gairebé col·loquial, amb la finalitat que la puguin entendre els menys erudits en filologia. L'edició popular ha estat molt ben rebuda, sobretot per les famílies cristianes de l'Extrem Orient.

Preu just per llibres i postals antigues,
cartells, segells, soldadets de plom...
Valoració sense compromís i, si vol,
retirem els mobles.
Telèfon: 695161272

Mil números de «Documents d'Església»

La revista, dirigida pel P. Bernabé Dalmau, ofereix des de l'any 1966 en català els textos eclesials

Carme Munté
Montserrat

El 15 de febrer és una data molt especial per a la revista *Documents d'Església*, editada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, perquè coincideix amb la publicació del número mil.

Des de l'octubre del 1966, tot just acabat el Concili Vaticà II, fins a l'actualitat, la revista ofereix cada quinze dies als seus subscriptors la publicació sistemàtica en català dels principals documents d'Església, no sols del Papa i dels organismes romans sinó també d'episcopats i fins i tot de comunitats de base.

Nasqué tot just acabat el Concili Vaticà II com una necessitat d'omplir el buit que representava la inexistència dels principals textos eclesials en català. Fins aquell moment, els documents papals i episcopals en català no existien, tret d'alguna encíclica especialment rellevant com *Pacem in terris* o *Ecclesiam suam*.

Segons el director de *Documents d'Església*, el P. Bernabé Dalmau, «potser el millor elogi que es pot fer d'aquesta perseverant identitat en el conjunt d'aquests quaranta-cinc anys és que existeix i que no fa soroll, però que, si mai desapareixia —Déu no ho vulgui!—, la inculturació de l'Església al país en sofriria una ferida mortal».

«I també —afegeix— la llibertat d'expressió i d'opinió dins la

El P. Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat i ànima de la revista.

«La revista és una gran aportació a la vida de la nostra Església i a la vida de la llengua catalana»

comunitat eclesial en sortirien perdent. Una llibertat gelosament guardada i que tant en els temps heroics del franquisme i com avui dia en alguns rampells d'involució que inexplicablement encara es produeixen dins el catolicisme han donat més d'un malson als quatre directors successius de la revista i als dirigents de la comunitat benedictina.»

El P. Hilari Rager, el fundador de la publicació, la va dirigir del 1966 al 1967; va agafar-ne el relleu el P. Adalbert Franguesa, fins al 1969, quan l'abat Cassià M. Just va confiar-ne la direcció al P. Andreu Marquès. Des del setembre de l'any 1986, amb el número 444, el director de *Documents d'Església* és el P. Bernabé Dalmau, que per tant aquests dies també celebra 25 anys com a director.

«La revista és una gran aportació a la vida de la nostra Església i a la vida de la llengua catalana», afirma el P. Bernabé Dalmau, en el sentit que posa a l'abast de la gent de casa nostra documents que moltes vegades passarien inadvertits.

Pel que fa als documents més emblemàtics publicats al llarg dels

anys, el P. Bernabé Dalmau destaca els textos més importants del Sant Pare com les encíclics; els que emanen de la Conferència Episcopal Tarraconense i del mateix Concili Provincial Tarraconense; i des del punt de vista històric, la cèlebre carta pastoral del bisbe de Bilbao Antonio Añoveros, de l'any 1974, sobre el respecte a l'ús de l'euskera en la vida eclesial i civil.

Sobre el document que li agradaria poder publicar a *Documents d'Església*, el P. Bernabé Dalmau confessa que li agradaria trobar-se amb un esdeveniment del rang del Concili Vaticà II i poder-ne publicar els textos. «En part això ja ha estat possible amb motiu de les beatificacions de Joan XXIII i de Joan Pau II, quan he fet un número doble amb una antologia de textos dels seus pontificats.»

Coincidint ara amb el 50è aniversari de l'inici del Concili Vaticà II, que va tenir lloc l'octubre del 1962, el P. Bernabé Dalmau s'està plantejant publicar en dos números dobles de *Documents d'Església* els textos del Concili.

El P. Dalmau és l'ànima de la revista. «Gràcies a la informàtica i a l'experiència, és possible fer-la tot sol», afegeix. I si bé pateix com totes les publicacions una disminució de subscripcions, el seu director no ha dubtat mai de la seva oportunitat pel servei que fa a l'Església de Catalunya i a la llengua catalana.

Gent de casa

Canonge Manyà, personalitat cabdal de les Terres de l'Ebre

Joan Baptista Manyà i Alcoverro és segurament un dels intel·lectuals catòlics catalans, filòsof i teòleg, més reeixit del segle XX i, alhora, més negligit, potser per les circumstàncies personals que li va tocar viure i en part per la seva fidelitat a l'Evangeli i a la terra, que no sempre va ser entesa pels seus superiors.

Nascut a Gandesa el 30 d'octubre de 1884 en un carrer que avui porta el seu nom, a tocar l'església arxiprestal de l'Assumpció, de bella portalada romànica, única a la Terra Alta. Fill de pagesos benestants, bon estudiant, el 1895 ingressava al seminari de Tortosa, on, reconeixent la manca de preparació d'alguns professors, va emprendre de manera autodidacta la seva formació, freqüentant la biblioteca i cercant informació per altres bandes. Formació més autodidacta que corregiria quan entre el 1905 i el 1909 va passar a la Universitat Gregoriana de Roma per estudiar-hi filosofia i teologia.

Ordenat i professor des del 1909 al Seminari de Tortosa, en aquesta època i fins a la guerra civil, Mossèn Manyà alterna l'ensenyament amb la recerca i manté contactes i amistat amb els intel·lectuals més alts del seu temps, a redós de la Institució Balme-siana, amb el Pare Ignasi Casanovas, el pare Bonaventura Ubach montserratí, fra Miquel d'Esplugues, el canonge Cardó, per només destacar-ne uns quants dels més prominents.

Alterna la seva labor amb la de rector de petits nuclis rurals a redós de Tortosa i arreu es mostra com una persona que parla clar i sense embuts, però l'esclat de la guerra li fa passar un calvari. Salvat per l'alcalde republicà de Tortosa, pot amagar-se a Barcelona, on és detingut i tancat a les txeques del SIM, on medita. De la detenció en sortirà un llibre de meditacions marianes. En fou alliberat pel pes del prestigi que tenia entre la gent d'esquerres.

Si la seva obra teològica i filosòfica

és ben extensa —tractant de Balmes, de cristologia, mariologia o d'anàlisi de nous corrents de pensament, amb els cinc volums de *Theologoumena*, considerats la seva obra cabdal—, Mossèn Manyà no fou un savi erudit reclò a la seva torre d'ivori, sinó una persona en contacte amb el poble i amb la realitat, que destacaria com a notable historiador local, amb *Notes històriques de Gandesa*, sobre sant Vicenç Ferrer, la Mare de Déu de la Cinta i, sobretot, la Mare de Déu de la Fontcalda, el santuari de la qual es troba a la seva Gandesa natal i a la qual professà sempre una gran devoció.

Si durant la República rebé ofertes de ser candidat a diputat per la Lliga, passada la guerra la seva posició clara a favor del català li creà marginacions i problemes amb les autoritats civils i eclesiàstiques, acabant al seminari de Castelló, però convertint-se en un referent del catalanisme a les Terres de l'Ebre, on és estimat i dona nom a

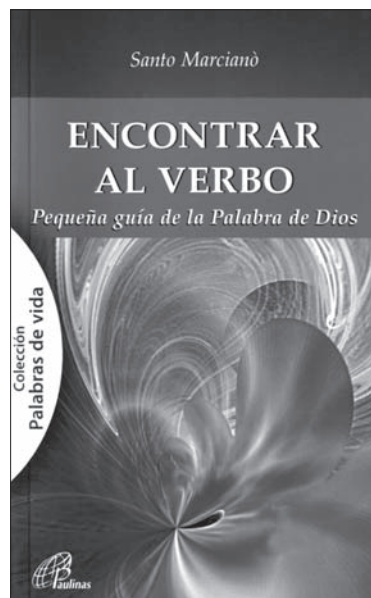

Joan Pellarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

casals culturals, carrers, la fundació, associacions, escoles i certàmens, no en va i durant més de vint anys fou professor a l'Institut de Batxillerat de Tortosa, sent recordat i volgut per centenars d'antics alumnes seus i pels membres de l'Institut d'Estudis Catalans, del qual era membre, i de les nombroses entitats a les quals contribuï i ajudà.

Morí a Tortosa a les portes del Nadal el 22 de desembre del 1976 i, havent obtingut la dispensa papal, fou enterrat al bell mig del creuer del «seu» santuari de la Mare de Déu de la Fontcalda, als peus de la Mare de Déu.

• Per saber-ne més: manca una gran biografia del canonge Manyà, però a través de la *Miscel·lània Manyà*, editada per la Fundació Manyà, podem obtenir una gran visió de la seva figura.

Trobada d'amor

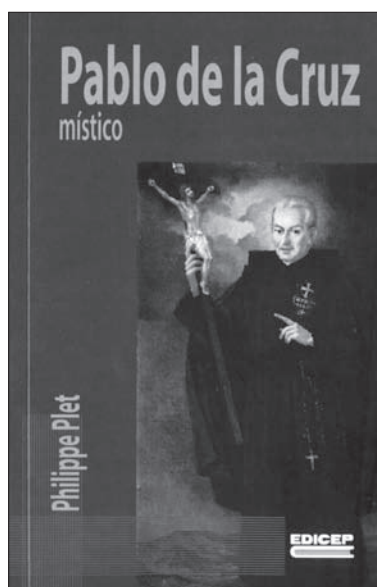
Aprendre a estimar la Paraula de Déu significa conèixer-la, buscar-la, escrutar-la. Cal apassionar-se per la seva lectura, desitjar-la, donar-li espai en els nostres pensaments i deixar que envaeixi les nostres accions. L'hem de custodiar en el cor, donar-la i donar-se a ella. Segons l'autor d'aquest llibre, el capellà italià Santo Marcián, «cal desvetllar en nosaltres l'amor per la Paraula: perquè sigui la Paraula la que desvetlli en nosaltres l'amor!»

Santo Marcián, *Encontrar al Verbo*. Editorial Paulinas, Col·lecció Palabras de Vida, 2011, 108 pàg.

Gran figura espiritual

Sant Pau de la Creu (1694-1775) és una gran figura espiritual del seu temps, la vida del qual va estar il·luminada pel misteri de la passió i la mort de Jesucrist en la creu. Predicador, místic i director d'ànimes, va ser el fundador d'un institut religiós d'homes i dones que porta per nom Congregació Passionista. El religiós passionista Philippe Plet destaca en aquest volum la influència que va tenir en sant Pau de la Creu la doctrina espiritual de sant Francesc de Sales.

Philippe Plet, *Pablo de la Cruz, místico*. Edicep, 2011, 220 pàg.

Viure sense por

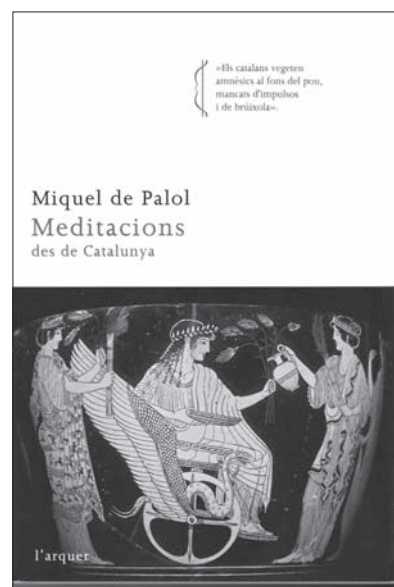
La por s'ha convertit en un dels sentiments dominants a la societat actual. El professor Jorge L. Tizón aborda en el present llibre, de manera rigorosa però comprensible per a qualsevol lector, la naturalesa i la por de la por. Intenta situar cadascuna de les pors en el seu context just per mostrar on guardem les nostres pors, mirar d'explicar-nos com gestionar-los en la nostra vida quotidiana i posar les bases perquè cada persona pugui viure sense por.

Jorge L. Tizón, *El poder de la por*. Pagès Editors, 2011, 358 pàg.

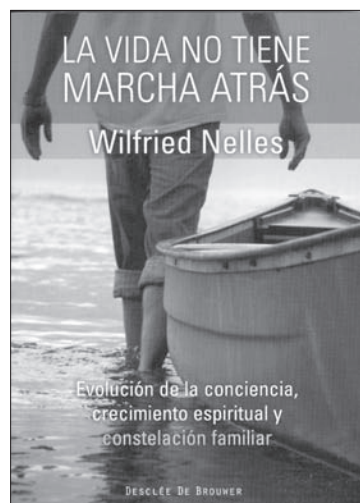
Anàlisi d'un país

L'actual globalització hauria de potenciar les identitats locals i fer disminuir el poder dels estats. Amb tot, a la pràctica, això no és així, i molt menys en el cas de la nació i la identitat catalanes. Entre la constatació desinhibida i la invocació constructiva, el novel·lista Miquel de Palol porta a terme en aquestes pàgines una anàlisi de Catalunya, un país que, si no reacciona com cal, se submergirà en un declivi inexorable.

Miquel de Palol, *Meditacions des de Catalunya*. L'Arquer, 2011, 384 pàg.

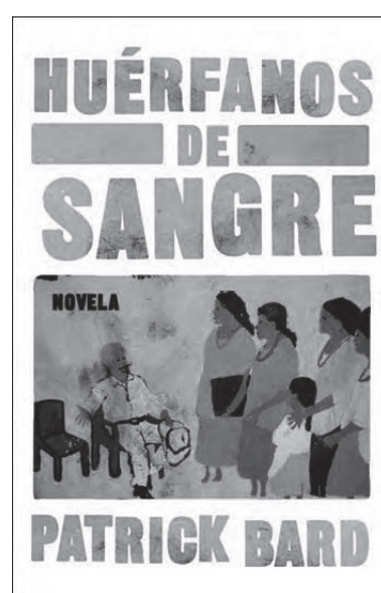

El paper de la consciència

Cap on ens porta la vida? Com entrar en contacte i harmonitzar amb allò que som? Com marca la consciència del nostre temps la visió que tenim de les coses? Què ens subjecta, ens forma i transforma la consciència? Quina influència recíproca es dona entre els processos de creixement personals i col·lectius? Aquestes són algunes de les preguntes que aborda el pedagog i terapeuta Wilfried Nelles. Amb un llenguatge clar, dibuixa un mapa de la consciència.

Wilfried Nelles, *La vida no tiene marcha atrás*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció A los Cuatro Vientos, 2011, 288 pàg.

Llicó de coratge

Ciutat de Guatemala. Dues dones descansen en un descampat. Una està morta i l'altra ha sobreviscut miraculosament als trets d'uns desconeguts, però li han pres la filla i no parerà fins a recuperar-la. Un jove aspirant a reporter decideix iniciar la investigació del cas, encara que no sap que està ficant-se en un dels negocis més pròspers i vergonyosos del país. Aquesta novel·la de Patrick Bard denuncia amb tota cruesa una realitat esfereïdora: les descarnades màfies d'adopció.

Patrick Bard, *Huérfanos de sangre*. Editorial Grijalbo, 2011, 382 pàg.

Exemple de fe

La decisió del cardenal Lluís Martínez Sistach d'obrir el procés de beatificació i canonització de Rosa Deulofeu González (1959-2004) ha estat determinant per decidir la publicació de la quarta edició d'aquest llibre. «També ens ha animat el fet que les anteriors edicions estiguin totalment esgotades i siguin molts, tant directament com per internet, els qui ens demanin llibres», escriu Joan Deulofeu Hortal, pare de la Rosa, en la presentació.

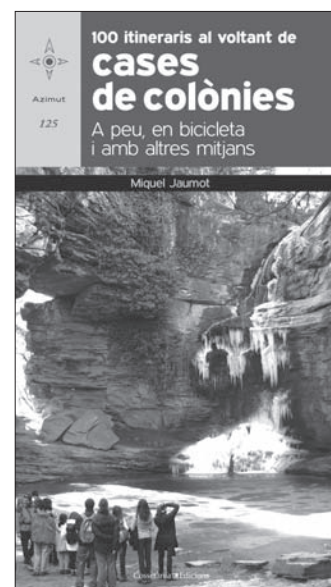
Autors diversos, *Rosa, el somriure de la fe*. Fundació Obra Cultural, 2011, 190 pàg.

Una guia útil

El geògraf i professor de secundària Miquel Jaumot recopila una sèrie de propostes per descobrir i gaudir de l'entorn de vint-i-dues cases de colònies. Hi ha itineraris que poden fer-se a peu, en bicicleta o amb altres mitjans; s'ubiquen des de l'alta muntanya fins a la costa, passant per muntanyes, valls i planes. A través d'aquestes cases i els seus recorreguts, podem conèixer la gran diversitat de paisatges i la riquesa cultural que té Catalunya.

Miquel Jaumot, *100 itineraris al voltant de cases de colònies*. Cossetània Edicions, Col·lecció Azimut, 2011, 300 pàg.

Crítica literària

Cap a una «essència del cristianisme»

Ferran Blasi
Birbe
Capellà i escriptor

Tot llibre que hagi estat escrit amb seriositat mereix ser llegit íntegrament, amb detall, i no cal dir que aquest el considero com a tal. He fet una comprovació i és que, hi hagi o no hi hagi tot el que el lector hi busca, aquest hi troba, abans o després, allò que sentia el desig que hi fos.

El títol, que destaca un nom, Jesucrist, podria moure a cercar-hi una narració ordenada, de la vida —dels fets i de les paraules— de la persona i del missatge, a partir de les fonts, en les diverses etapes de la seva existència, en el salt de l'encarnació, que culmina en els misteris a què va voler lligar el efectes de la redempció, en la mort, i en la continuació de la resurrecció. Malgrat el que podria suggerir aquest títol, ens atrevim a interpretar que en la ment de l'autor no havia pas de ser un petit catecisme o una via per arribar directament a conèixer la persona de qui és Déu i Home. Però la veritat és que les dades essencials hi són. Tot això es manifesta en els seus punts de vista, els seus criteris, la valoració de les realitats humanes, amb una atenció de dimensió ecumènica, a altres formes religioses distintes de les cristianes, que en alguns casos són anteriors a la mateixa predicació de Jesucrist i a les arrels que venien de l'Antic Testament, i que van avançar paral·leles amb el desenvolupament

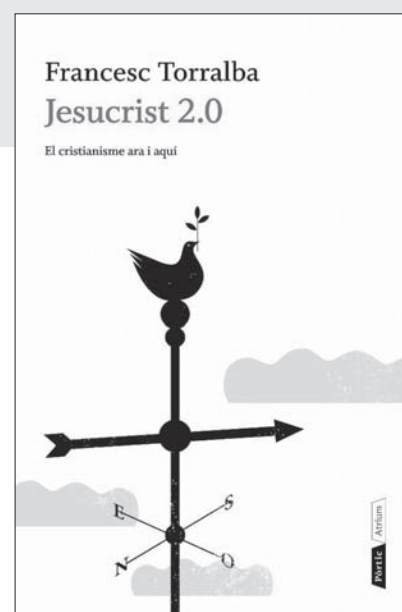
FRANCESC TORRALBA
Jesucrist 2.0 / El cristianisme ara i aquí
Pòrtic, 2011, 230 pàg.

pament de la doctrina i de l'ètica en el món judeocristià. I qui sap si en alguna altra ocasió una mirada més concreta cap a l'islamisme podria ser més que una referència de pas. El tarannà de l'autor en les seves anàlisis rigoroses i respectuoses podria ser útil per oferir una fonamentada aportació del pensador amb vista a aplicar a la convivència amb l'islam, no solament als territoris on ha estat —i és— majoritari, i s'hi assegurin els drets humans de tothom, i les llibertats de tots, sinó també als continents on s'ha desenvolupat una civilització d'inspiració judeocristiana, i amb elements grecoromans, i que han estat receptors d'una immigració que ha esdevingut permanent i que qui sap si, des de la coexistència, seguirà algun camí per integrar-s'hi.

És un llibre per trobar-hi camins que portaran el lector a algun indret. No sé si li costarà gaire d'arribar-hi, o no, però l'itinerari serà sens dubte molt grat, ni que sigui per la capacitat d'observació i de síntesi, amb oportuns detalls d'erudició del professor Torralba.

I si el lector acaba el llibre, i no hi ha trobat algun detall que volia és perquè l'autor deu haver estimat que no l'havia de posar, probablement perquè no calia —o ja ha sortit, o ja sortirà—, en algun altre llibre. I encara que l'autor, segur que no exclou ningú entre els destinataris, aquests seran en gran proporció, els qui n'estan lluny d'aquestes coses, o els agnòstics, i alguns als qui els aplica afectuosament l'adjectiu d'aire filosòfic, de cinics.

I tornant a la qüestió del gènere literari de l'obra, hom es fixarà, al final de la lectura, en el subtítol: «El cristianisme ara i aquí», i més d'un, com el qui això escriu, pensarà que es pot arreglar en la sèrie dels intents dels escriptors, filòsofs o historiadors que han volgut aprofundir en tot allò que suggereix el títol de *L'essència del cristianisme*, i generalment dins un àmbit lingüístic germànic. No cal remarcar que l'autor es mou amb facilitat dins d'aquestes fronteres, i ho ha demostrat fins i tot amb la llengua danesa, amb vista a un coneixement directe de Søren Kierke-

gaard. 230 pàgines poden haver bastat per a un primer intent reeixit, i en el qual ens sembla que els aspectes ètics han tingut una atenció preferent. No li faltarà material, i certament ja elaborat, si el vol anar fent més complet. Suposo que el neologisme informàtic —2.0— no té cap especial significació aquí, ni vol fer entrar el lector a la xarxa, però deu ser un detall estètic, i serà un atractiu per a la gent jove.

Crítica cinematogràfica

Una nova arca de Noè

Josan
Montull
Salesià**UN LUGAR PARA SOÑAR**

DIRECTOR: Cameron Crowe.
INTÈRPRETS: Matt Damon, Scarlett Johansson, Elle Fanning, Thomas Haden Church, Patrick Fugit, John Michael Higgins.
Drama, comèdia. 124 minuts.
Estats Units, 2011.

A la primera part d'*Un lugar para soñar*, Kelly Foster (Scarlett Johansson), cap dels guardes d'un vell zoològic agnizant, pregunta a Benjamin Mee (Matt Damon) per què ha decidit comprar el zoològic i traslladar-se a viure-hi. Benjamin, després de mirar-la detingudament, li contesta «per què no?». Aquesta resposta torna a aparèixer al final del film i dona sentit a tot el projecte de vida de Benjamin. La pel·lícula, basada en fets reals, ens explica la història d'aquest home.

Benjamin Mee és un periodista reputat que ha fet de la seva vida una aventura autèntica a la recerca de reportatges exòtics i difícils que, fins i tot, l'han portat a posar en perill la seva vida. Després d'enviudar de la dona a qui estimava molt, ha de tenir cura dels seus dos fills: la dolça Rose (Maggie Elisabeth

Jones), que una vegada i una altra recorda la seva mare i l'indolent Dylan (Colin Ford), un noi en plena adolescència que expressa el seu rebuig per la vida i que fa uns dibuixos tenebrosos on s'hi veu reflectida la tristesa. El dia que Dylan és expulsat de l'escola per haver robat, Benjamin decideix emprendre l'aventura de la seva vida: ven casa seva i, amb tots els estalvis, compra un vell zoològic que llangeix en l'oblit i en el qual, al costat dels animals, viu un grup de persones

que es neguen que el zoo hagi de tancar i que tenen l'esperança de trobar una solució per tirar-lo endavant.

Aquest grup d'«esperançats» cuidadors del zoo rep Benjamin amb un cert escepticisme però la seva actitud, la tenacitat i la seva lluita, cohesiona el grup i fa que tots donin el millor d'ells mateixos perquè el zoo pugui tornar a obrir.

Però l'aventura més difícil a la qual s'enfronta Benjamin és la de recuperar l'afecte i el respecte del seu fill. Aquí, segons la meua opinió, hi ha el més interessant del film. Benjamin repeteix diferents vegades que a la vida calen 20 segons de coratge, només 20 segons, per dir les coses que de veritat sentim: expressar l'afecte, el dubte, el perdó... aquests 20 segons, que suposen la decisió de vèncer el propi orgull, tenen uns beneficis extraordinaris per a tota la vida. Són 20 segons els que pare i fill necessiten per reconciliar-se i apropar-se. També van ser 20 segons els que va utilitzar Benjamin per declarar-se a qui seria la seva dona. «Podria la noia més guapa que he vist mai parlar amb mi?». «Per què no?», li contesta ella. Els ho explica als seus fills en una escena carregada de profunditat. «Aquí vau començar vosaltres —els diu al bar on es va declarar a qui seria la seva esposa— aquí, malgrat que encara no havíeu nascut, vau començar a existir.»

Som davant d'una pel·lícula senzilla i familiar, però gens superficial ni carinclona. El director, Cameron Crowe, ens regala una obra benintencionada que pretén ser un cant a la superació personal, a la grandesa de la família i a la capacitat de demanar perdó.

Temes com l'elaboració del dol, la transcendència de l'amor, la grandesa de l'amistat i la possibilitat de multiplicar la feina quan es fa en grup apareixen tractats d'una manera simpàtica però no buida.

Les interpretacions magnífiques de Matt Damon (allunyat dels papers violents en els quals s'ha especialitzat) i de Scarlett Johansson estan estupendament acompanyades per tots els secundaris si bé cal ressaltar l'actuació de la petita Maggie Elisabeth Jones, la mirada i frescor de la qual omplen la pantalla.

A la música de Jon Thor Birgisson, l'acompanyen un grapat de cançons, en les quals no manca Cat Stevens, i que col·laboren a atorgar un gust dolç i humà a tot el film.

En resum: una pel·lícula senzilla i bonica, amb moltes possibilitats de lectures esperançades i que fa sortir l'espectador amb un bon gust de boca. *Un lugar para soñar* es converteix en una nova arca de Noè on l'esforç per salvar uns animals fa més humanes les persones. I és que, com diu una de les actrius: «Prefereixo les persones als animals.»

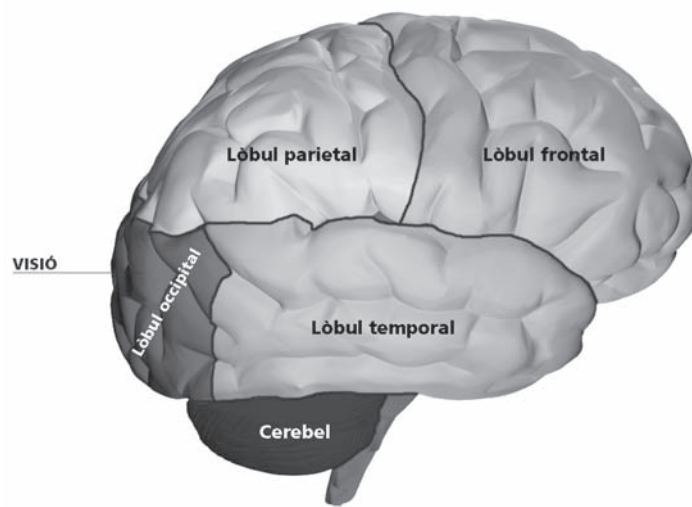
Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

La plasticitat del cervell humà

Ja sabem que el nostre cervell té una capacitat gran d'adaptar-se a les lesions fent que es posin a actuar altres neurones quan se n'han deteriorat o perdut algunes. En diem plasticitat del cervell. És una de les meravelles del nostre organisme. Però tot i saber-ho, quan es presenten casos que no havíem vist mai ens deixen ben sorpresos. El premi Nobel de Neurologia John Eccles (1904-1997) deia pel que fa al coneixement del sistema nerviós que som encara a les beceroles. I és que avui us vull fer sabedors que entre nosaltres, no fa gaire, s'ha esdevingut un cas admirable que mostra aquesta plasticitat del nostre cervell.

Es tracta del cirurgià barceloní, de nom Fernando Bouffard, que tenia «ceguesa cortical irreversible», segons la diagnòsi mèdica. Li venia del 2000 quan el van operar del cor i tingué un infart cerebral que li produí aquesta lesió en el cervell. Li digueren que tenia gairebé destruïda l'àrea que rep la informació visual i que només li quedava una petita illa de neurones d'aquella zona. Efectivament no hi veia gens i molts neuròlegs li digueren que restaria cec per a tota la vida. Però ell pensà que aquelles poques neurones podrien fer alguna cosa. Sabia de casos en què, havent-se danyat l'àrea de la parla,

amb exercici constant hi havia hagut qui havia pogut tornar a parlar gràcies a les poques cèl·lules que hi restaren. Aplicà, doncs, la teoria d'Elkhonon Goldberg sobre estimulació cerebral i amb exercici constant i teràpies variades, amb l'ajuda de la seva esposa Pilar Fita, al cap d'una dècada ha

aconseguit tornar a veure-hi. Primer molt poc, però ara, si bé té molt limitat el camp visual, ja pot llegir el diari, veure la televisió i fer exercicis amb l'ordinador.

Què ha passat? Que cada regió del cervell, responsable d'una funció, davant d'una lesió, si se l'exercita, estableix connexions amb neurones del seu entorn per poder tornar a fer el que feia. Això és el que ha ocorregut, però en aquest cas ha estat ben sorprenent. El nostre Bouffard féu els exercicis per les esperances que li donà Josep Masdeu (neuròleg acreditat que des del 1972 exerceix als EUA., però vinculat a la universitat de Navarra). I és el mateix Masdeu qui s'ha mostrat meravellat del resultat i ha dit textualment: «Aquest cas suposa un grau de recuperació excepcional, pel fet que hi havia una destrucció gairebé

total de la zona cerebral que s'ocupa de la visió.» Nosaltres ens alegrem d'aquest resultat tan excepcional, fruit de l'esforç realitzat, bo i desitjant que serveixi d'exemple per a casos similars. Que no es desanimin els qui s'hi trobin si hi ha una certa possibilitat de recuperació.

Certeses científiques i fe cristiana

6. Teologia i ciència

Fins ara hem parlat només de la ciència de la natura, com de ciència en sentit estricte. Hem vist que les «certeses» científiques tenen de vegades una provisionalitat que cal reconèixer. No sempre arriben a ser autèntiques certeses. El seu mètode ho comporta. I els nostres lectors segurament estan esperant que es parli ja de quina relació tenen amb la fe cristiana, que és on volem arribar. Així ho farem. Però abans hem de dir que «ciència» pot tenir un sentit més ampli i explicar també què entenem per teologia i quina relació té o pot tenir amb la ciència en general. Ho hem de fer per precisar idees. Els teòlegs van més enllà del que és el nucli de la fe. I convé aclarir que allò que els cristians catòlics creiem amb total assentiment del nostre enteniment, perquè l'Església ho ha definit com a dogma explícit, no és tan ampli com allò que els teòlegs han elaborat amb el seu mètode a partir del contingut de la Revelació. Expliquem, doncs, què s'entén per teologia i quin és el seu àmbit.

És una ciència la teologia?

No és el mateix teologia que ciència (o filosofia) de la religió. Això altre és l'estudi del fenomen religiós en la humanitat. Quan els cristians parlem de teologia ens referim a l'estudi que certs autors han fet o fan dels continguts de la nostra fe de cara a una major comprensió i sistematització de tots ells. És ben clar, sense cap dubte, que la teologia no pertany al conjunt de les ciències naturals, o sigui a la ciència en el sentit restringit que ens ha ocupat als capítols precedents, però el mot «ciència» (que etimològicament significa coneixement) té també, com

hem dit, una accepció més àmplia que s'aplica a la matemàtica, a la lògica i a les «ciències» socials, i fins i tot a la filosofia (que per a alguns és considerada la ciència suprema), perquè aleshores s'entén per ciència tot estudi sistemàtic i ordenat d'un tema específic, amb una metodologia basada en el raonament. En aquest sentit ampli sí que la teologia es pot considerar una ciència més. No ens ha de fer estrany, doncs, que moltes universitats tinguin la seva Facultat de Teologia, com tenen la de filosofia o de ciències exactes. N'hi ha prou que el mètode de la teologia sigui científic, o sigui sistemàtic i amb raonament.

Com es construeix, doncs, la teologia? Formalitzant amb llenguatge planer el que ensenya la religió, traient-ne conseqüències i sistematitzant el conjunt. Molt coneguda és la definició que ja al segle XI sant Anselm va donar de la teologia: *Fides quaerens intellectum* («la fe que busca de comprendre»). Podem, doncs, atribuir a la teologia el caràcter de ciència perquè és una reflexió feta amb mètode racional sobre un determinat camp de coneixement. És cert que no pot ser un tractat sobre Déu totalment adequat. Això és impossible per al llenguatge humà. Com diu Polkinghorne (1930), la teologia només pot esforçar-se per trobar un camí intermedi entre el simple reconeixement de la inefabilitat del misteri de Déu i la pretensió d'arribar a donar un coneixement adequat de la naturalesa divina. Ara bé, la teologia cristiana sempre partirà de la fe. I es pot arribar en els estudis teològics a una relativa comprensió de moltes veritats del dogma cristià.

Quin crèdit cal donar a la teologia?

Podem fiar-nos del tot del que ens diuen els teòlegs? Si és una ciència humana que fa ús del mètode racional com fan les altres ciències elaborades també amb raonaments humans, és ben clar que el grau de certesa dels raonaments teològics pot no ser diferent del que ens diuen, per exemple, els raonaments filosòfics o les ciències socials. La diferència principal és que la base de la teologia és la revelació divina i aquesta base té una certesa o seguretat d'un altre ordre, però els arguments que es construeixen a partir d'aquestes dades no tindran més valor que el que té qualsevol altre raonament, que es considerarà vàlid quan sigui lògic i clar. No podem ser escèptics, és clar, però igual que en les altres ciències, per admetre el que ens diguin els teòlegs, cal que les regles de la lògica es compleixin per arribar a la certesa.

Ara bé, encara hi hem d'afegir una altra cosa i molt important: que de vegades un teòleg ha interpretat com a base segura per a les seves elucubracions una dada que no era, amb certesa, revelació divina i això ha pogut originar errors importants. El lector ja deu pensar que tinc al pensament el cas de Galileu i no s'equivoca. Els qui van considerar que el que deia aquest científic anava contra la fe eren teòlegs que creien que la paraula de Déu continguda en la Bíblia s'havia d'interpretar tant al peu de la lletra que calia afirmar que era el Sol el que donava voltes a la Terra i no a l'inrevés, sobretot per aquell passatge del llibre de Josuè que diu que va fer aturar el Sol (Js 10, 12). I és clar que s'equivocaven. Posaven una base que no pertanyia a la fe. N'haurem de parlar més endavant.

Hi ha un altre cas, més recent, que

crec que val la pena mencionar-lo. Va arribar a ser pràcticament opinió unànime dels teòlegs que els infants morts sense baptisme no podien salvar-se, i, com que no tenint pecat personal no podien tampoc condemnar-se, digueren que hi havia d'haver per a ells un «lloc» (o estada, si voleu) diferent del cel i de l'infern: els llimbs, on no tindrien visió beatífica, però tampoc cap càstig. Era doctrina teològica però no dogma de fe de l'Església. I què n'ha dit ara el Magisteri? Podeu llegir-ho en el nou Catecisme de l'Església catòlica n. 1261: «Pel que fa als infants morts sense baptisme (...) la gran misericòrdia de Déu que vol que tothom se salvi i la tendresa de Jesús envers els infants (...) ens permeten esperar que hi ha un camí de salvació per als infants morts sense Baptisme».

Per tot això hem de saber destriar, en el que ens diuen els teòlegs, allò que pertany a la fe definida del que són elucubracions teològiques que no tenen, és clar, el mateix grau de certesa. No obstant això, hem d'agrair als pensadors cristians la gran obra teològica que ens han anat construint al llarg dels segles, que ensenya com es relacionen i s'il·luminen les veritats de fe, fent-ne un tot orgànic que molt ha servit per a la nostra vida espiritual. Aquí podríem citar multitud de doctors de l'Església que, com sant Tomàs d'Aquino, per citar-ne un d'important, ens han ajudat a aprofundir en el coneixement de la Revelació i alimentat la nostra fe. No podíem deixar de dir-ho.

Però encara ha fet més la teologia: ens ha mostrat com és de sòlida la base del que creiem. L'anomenada «Teologia fonamental» ens ha donat la seguretat que no és vana la nostra fe. En parlarem al pròxim capítol.

Temporada 2011/2012

DILLUNS 00.00 L'Evangeli 00.05 Gent Jazz (r) 00.30 Escolta'm (r) 01.00 De matinada (r) 02.00 La millor música 06.00 L'albada 06.55 Ressò de festa 07.00 El Rosari 07.25 L'Evangeli 07.30 Laudes des de Montserrat 08.00 El primer cafè (magazín matinal) 10.00 La millor música 18.00 Grans amics 18.30 L'Evangeli 18.35 Ressò de festa 18.40 Espurnes 18.45 Vespres des de Montserrat 19.30 2 de 8 (informatiu) 20.05 Punt ORG 21.00 Espai Andorra 21.05 La millor música 23.00 Kosmos 23.30 Completes des de Solius 23.45 Missatge en una ampolla	21.00 Espai Andorra 23.00 El club de country 23.30 Completes des de Solius 23.45 Missatge en una ampolla	18.45 Vespres des de Montserrat 19.30 2 de 8 (informatiu) 20.00 Plusvàlua 21.00 Espai Andorra 21.05 La millor música 23.00 Escolta'm 23.30 Completes 23.45 Missatge en una ampolla	10.00 A tota costa 11.00 Trotamundos 13.00 El gripau blau 14.00 La millor música 18.00 Grans amics 18.30 L'Evangeli 18.35 Ressò de festa 18.40 Espurnes 18.45 Vespres des de Montserrat 19.30 Valors a peu de carrer 20.00 Sons de la terra (r) 21.00 La millor música 23.00 Sempre ens quedarà la música 23.30 Completes des de Solius 23.45 Missatge en una ampolla
DIMARTS 00.00 L'Evangeli 00.05 Punt ORG (r) 01.00 La millor música 06.00 L'albada 06.55 Ressò de festa 07.00 Titulars 07.00 El Rosari 07.25 L'Evangeli 07.30 Laudes des de Montserrat 08.00 El primer cafè (magazín matinal) 10.00 La millor música 18.00 Grans amics 18.30 L'Evangeli 18.35 Ressò de festa 18.40 Espurnes 18.45 Vespres des de Montserrat 19.30 2 de 8 (informatiu) 20.00 Amb llum pròpia	DIMECRES 00.00 L'Evangeli 00.05 Amb llum pròpia (r) 01.00 La millor música 06.00 L'albada 06.55 Ressò de festa 07.00 El Rosari 07.25 L'Evangeli 07.30 Laudes des de Montserrat 08.00 El primer cafè (magazín matinal) 10.00 La millor música 18.00 Grans amics 18.30 L'Evangeli 18.35 Ressò de festa 18.40 Espurnes 18.45 Vespres des de Montserrat 19.30 2 de 8 (informatiu) 20.00 De cap i de nou 21.00 Espai Andorra 21.05 La millor música 23.00 Amb lletra i música 23.30 Completes des de Solius 23.45 Missatge en una ampolla	DIVENDRES 00.00 L'Evangeli 00.05 Plusvàlua (r) 01.00 La millor música 06.00 L'albada 06.55 Ressò de festa 07.00 El Rosari 07.25 L'Evangeli 07.30 Laudes des de Montserrat 08.00 El primer cafè (magazín matinal) 10.00 La millor música 18.00 Grans amics 18.30 L'Evangeli 18.35 Ressò de festa 18.40 Espurnes 18.45 Vespres des de Montserrat 19.30 2 de 8 (informatiu) 20.00 Catalunya sense barreres 21.00 Espai Andorra 21.05 La millor música 23.00 Gent Jazz 23.30 Completes des de Solius 23.45 Missatge en una ampolla	DIUMENGE 00.00 L'Evangeli 00.05 De matinada 01.00 La millor música 06.00 La cantata del diumenge 06.55 Ressò de festa 07.00 Parenostre amb Benet XVI 07.05 El Rosari 07.25 L'Evangeli 07.30 Laudes des de Montserrat 08.00 La paraula (bisbat de Solsona) 08.30 Església d'Urgell (bisbat d'Urgell) 09.00 Tot sardana 10.30 Avui és festa 10.33 La taula de l'Evangeli 11.00 Missa des de Montserrat 12.05 Petit concert de migdia 12.30 Fundacions ara i demà 13.00 Rutes per Catalunya 14.00 La millor música 18.00 La taula de l'Evangeli 18.30 Avui és el dia del Senyor 20.00 Cantate Domino 21.00 Missatge en una ampolla (r) 22.00 Valors a peu de carrer (r) 22.30 Fundacions ara i demà (r) 23.00 Sempre ens quedarà la música 23.30 Completes des de Solius 23.45 Missatge en una ampolla
DIMARTS 00.00 L'Evangeli 00.05 Punt ORG (r) 01.00 La millor música 06.00 L'albada 06.55 Ressò de festa 07.00 Titulars 07.00 El Rosari 07.25 L'Evangeli 07.30 Laudes des de Montserrat 08.00 El primer cafè (magazín matinal) 10.00 La millor música 18.00 Grans amics 18.30 L'Evangeli 18.35 Ressò de festa 18.40 Espurnes 18.45 Vespres des de Montserrat 19.30 2 de 8 (informatiu) 20.00 Amb llum pròpia	DIJOUS 00.00 L'Evangeli 00.05 De cap i de nou (r) 01.00 La millor música 06.00 L'albada 06.55 Ressò de festa 07.00 El Rosari 07.25 L'Evangeli 07.30 Laudes des de Montserrat 08.00 El primer cafè (magazín matinal) 10.00 La millor música 18.00 Grans amics 18.30 L'Evangeli 18.35 Ressò de festa 18.40 Espurnes	DISSABTE 00.00 L'Evangeli 00.05 Catalunya sense barreres (r) 01.00 La millor música 06.00 L'albada 06.55 Ressò de festa 07.00 El Rosari 07.25 L'Evangeli 07.30 Laudes des de Montserrat 08.00 De bat a bat (bisbat de Lleida) 08.30 Església viva (bisbat de Girona) 09.00 Sons de la terra	

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

Himnes folk

★ **Roslyn Smith, Què se n'ha fet d'aquelles cançons.** Exit Music

Roslyn Smith, cantant nord-americana resident a Catalunya, acaba de publicar un àlbum amb una sèrie d'himnes folk tan llegendaris com *Què se n'ha fet d'aquelles flors?*, *Escolta-ho en el vent*, *La casa del sol naixent* o *L'hora dels adéus*, traduïts al català. Aquestes versions destaquen per la poderosa veu de l'artista i els arranjaments espectaculars del seu productor Jordi Guillem.

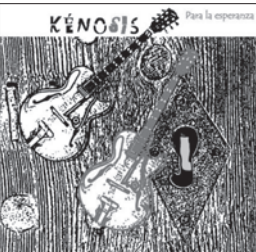
Filigranes vocals

★ **Els Amics de les Arts, Espècies per catalogar.** Discmedi

La banda musical Els Amics de les Arts presenten el 14 de febrer el seu nou àlbum, on ens conviden a explorar un món ple d'experiències úniques, de per-sonatges molt allunyats dels tòpics i d'escenaris ubicats entre la realitat i la ciència-ficció. Dotze temes on l'emoció té un paper protagonista. Una emoció que aconsegueixen sobretot amb cap-tivadores filigranes vocals.

Rock cristià

★ **Kénosis, Para la esperanza.** Autoedició

El grup de rock cristià Kénosis ha tret recentment el seu quart disc, *Para la esperanza*. Des dels seus inicis, fa quinze anys, el grup ha actuat en vetlles de pregària, parròquies, convents, manifestacions en favor de la vida, centres penitenciaris... Actualment col·laboren amb els projectes de les Carmelites de la Caritat-Vedruna, on destinen els ingressos obtinguts pels seus concerts.

Obres cristològiques

★ **Eduardo Paniagua, Cantigas de Nuestro Señor.** Nuba Records

Sota la direcció musical d'Eduardo Paniagua, es presenta el primer enregistrament integral que es du a terme de las *Cantigas de Nuestro Señor*, les quals es troben en el segon apèndix del Còdex de Toledo. Es tracta d'unes can-tigues cristològiques extraordinàries. Aquest CD es completa amb dues can-tigues més: *Las Mayas 406* i *Los siete pesares de Santa María 403*.

FEBRERO ES EL MES CONSAGRADO A LA PURIFICACIÓN DE LA VIRGEN

INTERNET

- **ARZOBISPADO DE ZARAGOZA.**— Presenta nueva web, www.archizaragoza.org, en la que ofrece las cuatro dimensiones de evangelización de la Iglesia en Zaragoza: la Palabra de Dios, los sacramentos, la caridad y la oración.

BARCELONA

- **FEDERACIÓN DE CRISTIANOS DE CATALUÑA.**— Asamblea general ordinaria, **sábado 4 de febrero**, a las 11 de la mañana en primera convocatoria. Sala de actos de la parroquia de Nuestra Señora del Rosario (Gran Vía de les Corts Catalanes, 796, Barcelona).
- **CATEDRAL.**— El coro de cámara Francesc Valls participará el **domingo 5 de febrero** en la eucaristía de las 10.30: ofertorio: *Perfice gressus meos* de Palestrina; comunión: *Os justi* de Bruckner; salida: *Salve Regina* de Schubert.
- **CONCIERTO DE CARILLÓN.**— **Domingo 5 de febrero**, a las 12 h, a cargo de Anna Maria Reverté. Lugar: Pati dels Tarongers del Palacio de la Generalitat. Entrada gratuita.
- **AULA DE EXTENSIÓN UNIVERSITARIA CIC DE LAS PERSONAS MAYORES.**— El **lunes 6 de febrero**, a las 17.00, sesión sobre *Espiritualitat de Jesús reflectida en les paràboles del Regne*. «Proximitat de Déu al cor humà», con Antoni Bentué (Universidad Católica de Santiago de Chile); a las 18.30, eucaristía. Más información: Vía Augusta, 228, bajos – Barcelona, tel. 932 013 701, associaciocic@terra.es, www.iccic.edu/acic.
- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El **lunes 6 de febrero**, a las 19.00, conferencia «Els dilluns dels drets humans». Tema: «Adéu a les caixes?» Roger de Llúria, 13 - Barcelona.
- **CAIXAFORUM.**— El **lunes 6 de febrero**, a las 19.30, conferencia «L'obra mestra desconeguda» de Balzac: creació i destrucció. Quan s'acaba un quadre?, a cargo de Laura Borràs (profesora de literatura comparada, UB); el **miércoles 8 de febrero**, a las 19.00, sesión del ciclo de conferencias y proyecciones con *Los superhéroes y la historia*, con Gino Frezza (decano de los estudios de comunicación social de la Università degli Studi di Salerno y ensayista); el **sábado 11**, a las 17.30, y el **domingo 12**, a las 12.00, espectáculo familiar con *La guerra de Troia +5* (artes escénicas); hasta el **domingo 12** se puede visitar la muestra «Impresionistas. Maestros franceses de la colección Clark». Más información: av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, www.laCaixa.es/ObraSocial.
- **PARROQUIA DE LA BONANOVA.**— El **martes 7 de febrero**, a las 21.30, catequesis de adultos con Antoni Bentué con el tema *A 50 anys del Concili: frustracions i esperança. L'eix de l'Església com a Poble de Déu* (LG). Pl. Bonanova, 12 – Barcelona.
- **LIBRERÍA CLARET.**— El **miércoles 8 de febrero**, a las 18.00, cuentacuentos del primer cuento de la serie de dibujos *L'illa del far*; el **jueves 9**, a las 19.00, ciclo «Triàleg religiós a la Tenda d'Abraham» con la sesión *Les*

Serveis Funeraris
de Barcelona

MISA DE DIFUNTOS.— El **jueves 9 de febrero**, a las 19.30, misa por los difuntos de la diócesis de Barcelona del año 2011, en la basílica de Santa María del Mar, presidida por el cardenal Lluís Martínez Sistach. La misa será transmitida en directo por Ràdio Estel por gentileza de Serveis Funeraris de Barcelona-Grupo Memora.

festes religioses. Islam, a cargo de Xavier Marín (coordinador del Grupo de Investigación Identidad y Diálogo intercultural). C/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.

- **VIDA CREIXENT.**— El **jueves 9 de febrero**, a las 17.00, reunión de animadores con el tema *Jesús, fill de Déu en la seva mort i resurrecció* (Mc 8,27-38). C/ Rivadeneyra, 6, 3º - Barcelona.

- **CÍRCULO LA SALLE.**— El **jueves 9 de febrero**, a las 18.30, Carmina Sesé hará una exposición sobre *Les comarques del Pirineu*. Pl. del Nord, 14 – Barcelona, tel. 932 181 077 y 690 378 450, mfmagaz@gmail.com, <http://cerclela-salle.com>.

- **ESBART CATALÀ DE DANSAIRES.**— El **jueves 9 de febrero**, a las 20.00, en la sala de actos de La Casa dels Entremesos, (plaza Beates, 2 de Barcelona), tendrá lugar la presentación del CD: *Música i músics de l'Esbart Català de Dansaires. Vol. II*, de Agustí Cohí Grau. Dirigido por Joan Gómez Soriano.

- **AMIGOS DE SAN FRANCISCO.**— El **jueves 9 de febrero**, a las 20.00, encuentro sobre *Bíblia: qüestions, dubtes, interrogants*, con fray Josep M. Massana, o.f.m. C/ Santaló, 80 – Barcelona.

- **HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— Celebración de la festividad de su patrona con los siguientes actos: el **jueves 9 de febrero**, en los locales de la Hospitalitat (c/ Consell de Cent, 224-228 – Barcelona), conferencia de Montserrat Esquerda (delegada de la Pastoral de la Salud del obispado de Lleida) con el tema *La força guaridora de la fe*; eucaristía presidida por Mn. José Fernando Campoverde; el **viernes 10**, en los locales de la Hospitalitat, a las 20.30, vigilia de oración; el **sábado 11**, en la catedral, eucaristías a las 9.30 y 11.30; a las 18.00, Rosario; a las 19.00, eucaristía solemne presidida por el cardenal Lluís Martínez Sistach y procesión de antorchas. Más información: tel. 934 874 009.

- **FUNDACIÓN JOAN MARAGALL.**— Curso: *Claus de lectura de la Bíblia (IV), La violència en l'Antic Testament*. El **jue-**

ves 9 de febrero, de 7 a 9 de la noche, *El Pas del Mar Roig*, a cargo de Jordi Cervera. Lugar: auditorio (València, 244, 1º). Plazas limitadas. Más información: 934 880 888.

- **PASTORAL OBRERA.**— El **sábado 11 de febrero**, de 9.30 a 18.00, XXIV Jornada de Estudio de la Pastoral Obrera de Cataluña y las Islas sobre *Davant l'atur, respostes i reptes*. Más información e inscripciones: tel. 934 121 551, pastoralobrera@arqbcn.cat.

- **UNIÓN DE RELIGIOSOS DE CATALUÑA.**— El **sábado 11 de febrero**, de 10.00 a 17.30, sesión sobre *La sexualitat a la llum del missatge moral cristià*, a cargo de Gaspar Mora. Inscripciones: tel. 933 024 367, de 15.00 a 19.00.

- **ESCUELA DE ANIMACIÓN BÍBLICA.**— El **sábado 11 de febrero**, de 10.30 a 13.00, sobre Antiguo Testamento y Biblia y pastoral. Más información: Quíque Fernández, tel. 652 078 868, quimil66@yahoo.es, y Javier Velasco, jvelascoa@gmail.com.

- **CATECÚMENOS.**— El **sábado 11 de febrero**, de 10.30 a 13.00, jornada de formación para catequistas-acompañantes de catecúmenos, en el Seminario Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231).

- **«CASAL» LOYOLA.**— El **sábado 11 de febrero**, de 17.15 a 19.15, lectura de textos sagrados de distintas tradiciones a cargo de Xavier Melloni, s.j. C/ Balmes, 138 – Barcelona, tel. 934 156 434, info@casalloiola.org, www.casalloiola.org.

- **VERDADERA VIDA EN DIOS.**— El grupo de oración tendrá su encuentro el **domingo 12 de febrero**, a las 18.00, en la capilla de las Carmelitas Misioneras de la calle Puiggarí, 8 de Barcelona. Más información: Mercè Ferrer, tel. 935 304 806.

- **IGLESIA DE SAN CAYETANO.**— El **domingo 12 de febrero**, a las 18.00, concierto solidario a favor de los comedores infantiles de Cali. Héctor Guzmán (piano) interpretará obras de Haydn, Chopin, Ravel, Brahms y Prokofiev. Padres Teatinos, c/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

- **FACULTAD DE TEOLOGÍA DE CATALUÑA.**— **Lunes 13 y martes 14 de febrero**, de 19.00 a 21.00 h, jornadas de ética y mundo contemporáneo: «La qüestió ètica en l'era de la tecnologia». Organizadas por el SEDASE (departamento de Teología Moral, FTC), en colaboración con La Salle (URL) y el Instituto de Tecnoética. Aula Magna del Semina-

SOLEMNIDAD DE SANTA EULALIA EN LA CATEDRAL DE BARCELONA

El **día 12 de febrero**, domingo, es la solemnidad de Santa Eulalia, virgen y mártir, patrona de la ciudad de Barcelona y cotitular de la catedral.

Lo celebraremos con los siguientes actos:

10 h mañana: canto de Laudes en la cripta.

10.30 h mañana: misa conventual en el altar Mayor. Canta el Coro de Cámara Francesc Valls. Después de la misa, canto de los gozos.

La cripta permanecerá abierta de 13 a 17.15 h.

Las Eulalias se pueden apuntar al libro de oro de la catedral.

Las misas de 9 y 13 h se celebrarán en la capilla del Santísimo Sacramento.

En el altar Mayor, misas a las 10.30, 12, 18 y 19 h. Mientras, se podrá venerar la imagen de santa Eulalia, en un altar en el claustro, entrando por la puerta de la calle del Bisbe.

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

RESERVADO EL DERECHO DE PUBLICACIÓN

catalunyacristiana.cat

Espai de trobada, participació i diàleg

Notícies d'Església Cultura Compromís social

Subscripció
Paper

124,80
euros/any

Subscripció
Digital

65,00
euros/any

Des del carrer

BELÉN I PIEDAD, SERVIDORES DE L'EVANGELI DE LA MISERICÒRDIA DE DÉU

«El missioner ha de viure amb la certesa de la Resurrecció»

Samuel Gutiérrez

Diverses noves realitats eclesials, la majoria orientades cap a la missió, es van aplegar recentment en el I Congrés de Nova Evangelització celebrat a Manresa. Entre elles, les Servidores de l'Evangeli de la Misericòrdia de Déu (www.servidoresdelevangelio.com), una nova família religiosa nascuda a Alemanya, però que ja compta amb diverses comunitats a Espanya i a diversos països del món. La Belén i la Piedad ens expliquen la novetat d'aquesta jove associació missionera que neix del crit de Crist a la creu: «Tinc set.»

Servidores de l'Evangeli de la Misericòrdia de Déu. Sou una nova família religiosa?

Sí, tot i que els primers passos els vam fer ja fa uns quants anys, vam ser aprovades oficialment com a associació de fidels de dret diocesà l'any 2002 pel bisbe de Münster, Mons. Lettmann.

Què ens podeu explicar del vostre carisma específic?

La crida més profunda que sentim és la de servir la Misericòrdia de Déu als homes d'avui, en profunda comunió entre nosaltres i amb l'Església. Intentem que cada persona, en trobar-se amb l'Amor de Crist, descobreixi el seu cor de fill de Déu i de germà de tots els homes, i sigui ferment de comunió amb la seva vida i també des de l'anunci explícit. La nostra missió entronca amb l'esperit de la nova evangelització. Consisteix a ajudar a despertar a l'encontre viu amb Crist Crucificat que guareix i dóna sentit a la vida, acompanyar i fer créixer després aquesta experiència perquè allí on ens trobem transfor-

mem les realitats, sempre des d'un esperit de família i de fraternitat. Això ho concretem inserint-nos en les delegacions diocesanes de joventut, de missions, a les parròquies, formació de laics i catequistes, exercicis espirituals, acompanyament...

Com sorgeix la intuïció inicial d'aquesta nova realitat eclesial?

La inquietud primera va ser descobrir vides entregades a l'evangelització i a l'anunci de l'Evangeli que al

poder entregar la vida al Senyor en la missió. Necessitem experimentar la fe com la Bona Nova, és a dir, tenir la certesa que Jesús, a la creu, ha vençut tot el mal i l'ha portat cap a la vida. Aquesta certesa és imprescindible a l'hora d'entregar la vida i llençar-nos a l'evangelització, perquè al contrari, les mateixes ferides i realitats que et trobes en les persones podrien desmentir la força de Déu. El missioner ha de viure amb la certesa de la Resurrecció i de la fe.

Sovint la crida a l'evangelització sol concretar-se en metodologies i propostes concretes. Quina és la vostra?

Proposem un itinerari de fe i vida que consta de tres parts. La primera part es diu etapa d'identitat i l'objectiu és introduir-nos en el projecte, la mirada de Déu, sobre l'home. Intentem que sigui un camí que integri la fe i la recerca existencial de l'home. Això es fonamenta en la Paraula de Déu, en els documents del Magisteri, en els Sants Pares, en la vida dels sants. Després hi ha una segona etapa que és la conversió. És la trobada amb el Senyor en la nostra veritat, en la nostra pobresa, límit i pecat. Es tracta de trobar la nostra vida gravada, assumida per Crist Crucificat que, abraçant tot això que som, ens fa renéixer des de l'experiència de la seva Misericòrdia i perdó. Finalment arriba l'etapa de projecció. Aquest Crist que ens ha estimat i perdonat fins al final és el mateix que a la Creu ens crida: «Tinc set, us necessito per estimar amb misericòrdia els vostres germans.»

cap d'uns anys es desanimaven. Déu ens va donar la intuïció que aquell anunci missioner se sosté en una forta vida comunitària. Una segona intuïció va ser la d'experimentar que érem «cridats del món» i que, per tant, arribàvem a la vida missionera amb les mateixes ferides que tenen els nostres germans, tan marcats avui per la cultura de la mort. Ens vam adonar que, com a missioners, necessitem fer una forta experiència de reconciliació i de misericòrdia per

Pensant-ho millor

Carles Soler i
Perdigó
Bisbe emèrit de
Girona

Una història d'amor

Déu no l'ha vist mai ningú. Com podem estimar Déu si no el podem veure? Tanmateix aquest és el primer i el més gran manament. Déu no ens és del tot inaccessible. Ell ens ha estimat primer. Per això ens ha cridat a l'existència. El seu amor immens se'ns ha manifestat en el Fill únic, enviat al món perquè per ell tinguem vida. En Jesús de Natzaret, veritable home i veritable Déu, podem conèixer Déu, el Pare.

«En moltes ocasions i de moltes maneres Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes, però ara, en aquests dies definitius ens ha parlat a nosaltres, en la persona del Fill.» Així comença la carta als cristians hebreus. És la història d'amor que pas a pas ens descriu la Bíblia. Déu es fa sentir present. Surt a l'encontre del seu poble, en els patriarques i en els profetes. És anunci i signe del pas de Jesús pel pobles i viles de Palestina fent el bé: compartint el dia a dia en la família de Josep i Maria i amb els veïns de Natzaret. Després amb els apòstols, guarint malalts, acollint i perdonant pecadors. Anunciant a tots la Bona Notícia de l'amor de Déu. Fins a l'últim sopar amb els apòstols i fins al cor traspasat per la llançada del soldat a la creu. I un cop ressuscitat d'entre els morts. Sempre atraient-nos cap a ell, com ho havia anunciat a Nicodem (cf. 3,1-21). Sempre ensenyant a viure en la llibertat dels fills de Déu, suscitant adhesió al do de la fe i de l'esperança. Urgint l'amor al Pare del cel, l'amor d'obres i de fets als germans.

Jesucrist ressuscitat no ha estat pas absent en la història de l'Església. Hi és ben present. Ve sempre a nosaltres. La seva Paraula és viva i és vida per a nosaltres. La proclama entre nosaltres, aplegats en el seu amor amb el guiatge dels apòstols i successors, l'Esperit Sant, del que Jesús ressuscitat ens en va fer do. És aquest Sant Esperit qui en els sagraments, sobretot en la santa Eucaristia, ens fa participar de la seva vida, del seu amor. Déu és amb nosaltres!

Ell ens ha estimat primer. Podem correspondre estimant-lo. No ens imposa uns sentiments, que no podem suscitar en nosaltres per un determini només de la pròpia voluntat. Ell, Déu, ens estima, ens fa viure, experimentar el seu amor. Aquest amor previ de Déu fa néixer en nosaltres l'amor com a resposta. En la mesura que conscientment ens deixem posseir pel seu amor, ens fa capaços d'estimar-lo. De fet, el seu Esperit estima Déu, el Pare, en nosaltres i amb nosaltres l'invoca amorosament: «Abbà, Pare nostre.»

Pel mateix Esperit Sant, homes i dones de tot temps i de llocs ben diversos s'han configurat a la imatge de Jesús, com veritables fills de Déu, testimonis creïbles del seu amor. Són la comunitat sempre viva dels deixebles de Jesús, la Santa Església, que anuncien l'Evangeli i fan present i eficaçment salvadora, fins a la fi dels temps, l'obra redemptora de Jesucrist.

Rauxa

Impunitat

A poc a poc es van coneixent nombroses actuacions èticament dubtoses, irresponsables o obertament delictives que s'han dut a terme en el sector bancari i financer els darrers anys. Sovint es tracta d'entitats mal gestionades que han rebut molts milions en ajuts públics i els dirigents de les quals, paradoxalment, s'han apujat injustificadament el sou o s'han retirat amb jubilacions milionàries. Tot això passa en plena crisi, justament quan el ciutadà normal i corrent es veu obligat a fer grans sacrificis. La sensació, ben fonamentada, que a l'hora de demanar responsabilitats els poderosos sempre troben la manera d'escapolir-se'n s'estén a la ma-

teixa velocitat que ho fa la desconfiança en el sistema. Si aquestes actuacions reprovables queden impunes i la justícia no actua amb decisió, la decepció amb el sistema judicial, econòmic i polític serà cada vegada més profunda. Els ciutadans han de poder veure com els responsables d'aquestes irregularitats o delictes responen pel que han fet, perquè només així serà creïble que gaudim d'una legislació rigorosa i igual per a tothom. Altrament, encara que a la llarga la situació econòmica millori, el valuós sistema democràtic quedarà tocat i s'haurà d'enfrontar a una desconfiança i un ressentiment ciutadans difícils de resoldre.

Eduard
Brufau

LA SALUT, DRET DE TOTS: ACTUA!

Campanya 53

Mans **Unides**
CAMPANYA CONTRA LA FAM

www.mansunides.org | Tel: 93 487 78 78